

ONG-ART CHAICHARNCHEEP

Thần mèo Pandađãđã

Tập
2

1980
BOOKS®
KHỞI NGUỒN TÀI THỨC

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

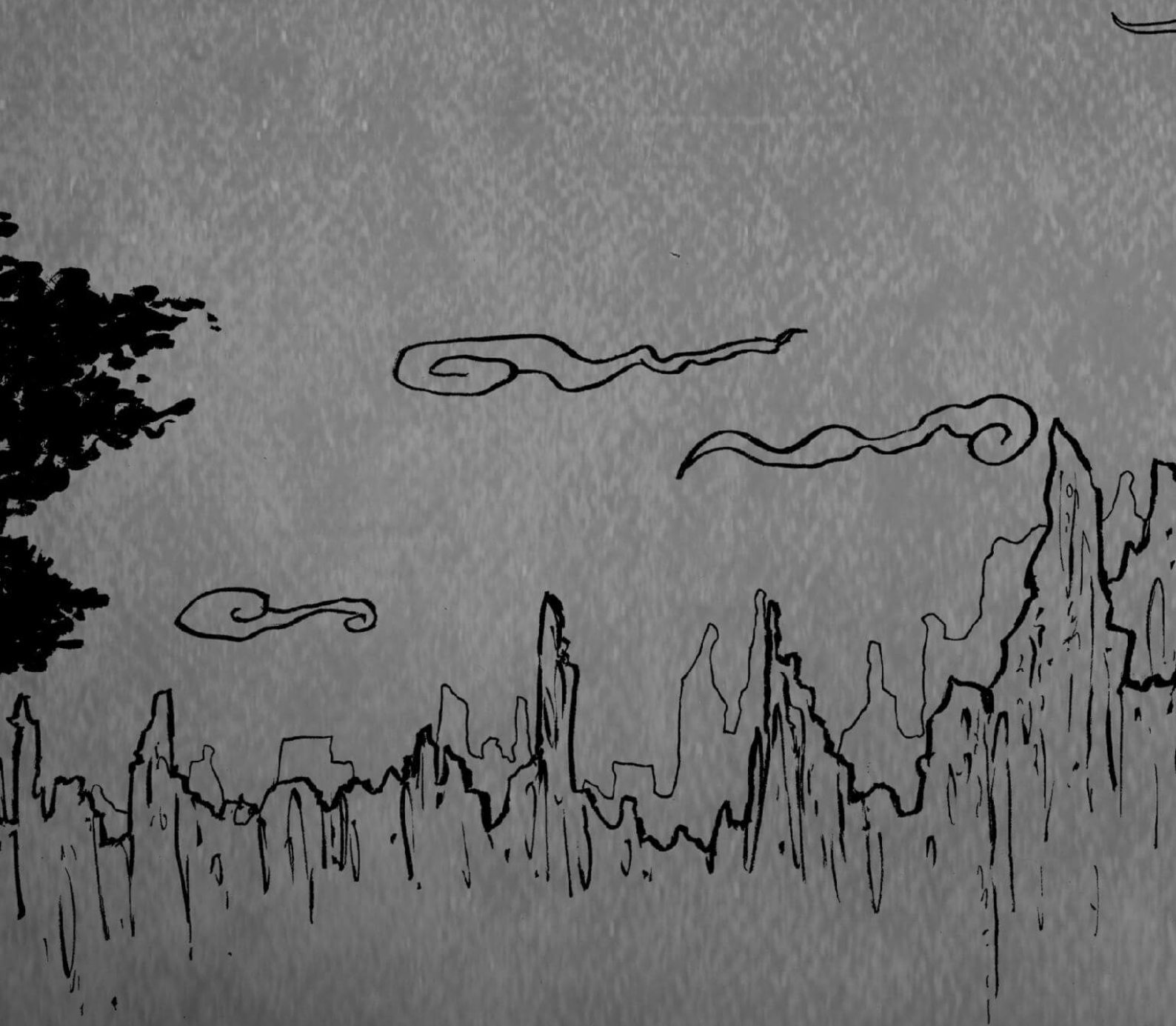
Ngô Hồng Quân dịch

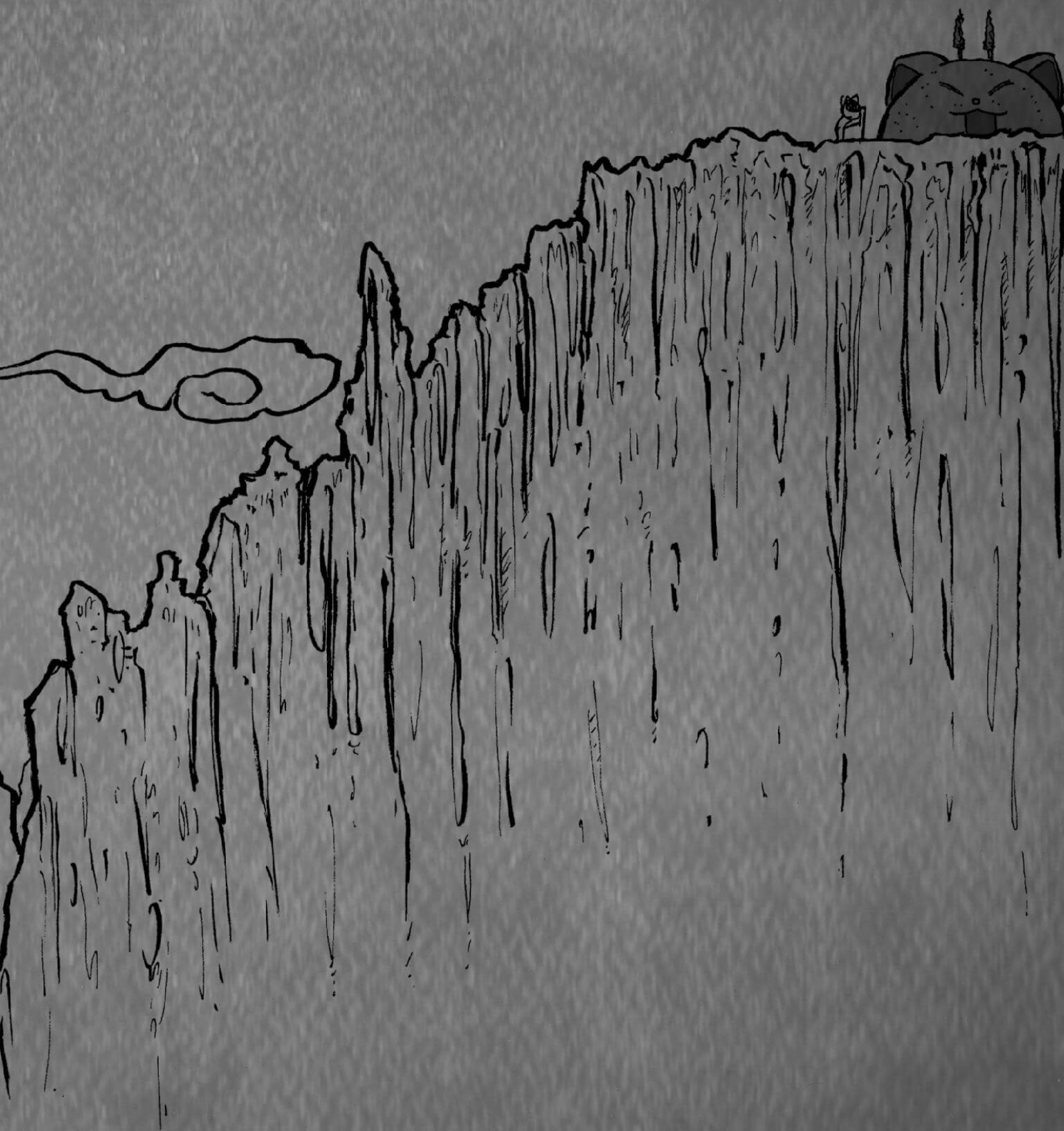
Bạn gặp phải vấn đề khó giải quyết?

Cứ tới gặp **PANDADA**

Ngày xưa ngày xưa xưa xưa xưa xưa lắm rồi, có một vị Thần Mèo với phong thái vô cùng tự do tự tại sống ở một nơi xa xôi mà chưa một ai từng đi tới đó. Ngài sống một cuộc đời thanh tao không màng thế sự và cũng chẳng quan tâm tới ai. Ngài ăn khi thấy đói, khép hai hàng mi khi cảm thấy buồn ngủ, muốn chơi là chơi, thích nhảy thì múa dăm ba vòng, muốn đi đâu đó là “xách ba lô lên và đi”. Ngài thích thì Ngài làm thôi. Chẳng có điều gì khiến Ngài phải bận tâm suy nghĩ. Chẳng có lý do gì khiến Ngài phải phiền muộn, u sầu hay lo sợ.

Và Ngài được mọi người biết tới với cái tên “Pandada” hay gọi một cách đầy đủ ra là “Thần Mèo”...

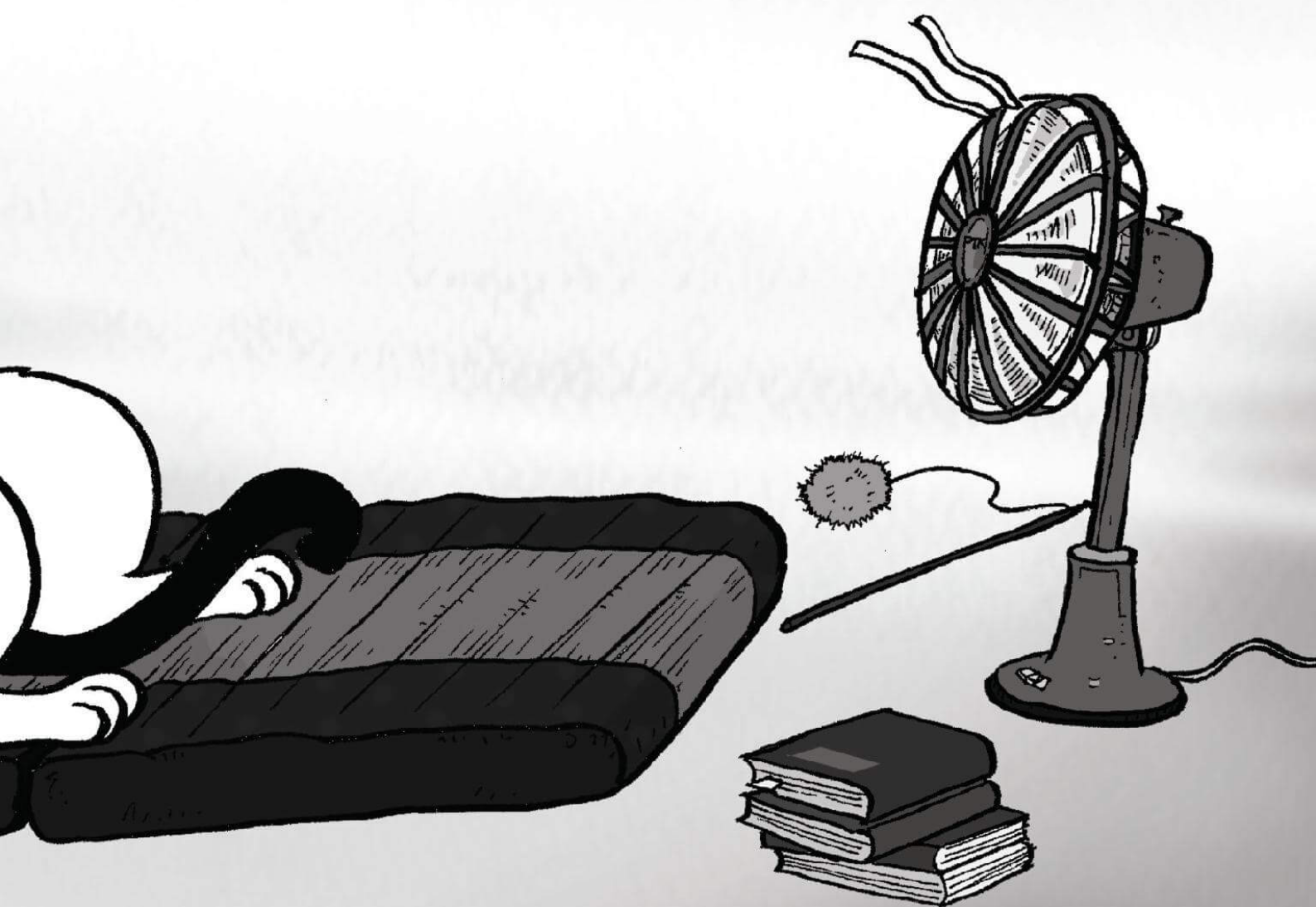

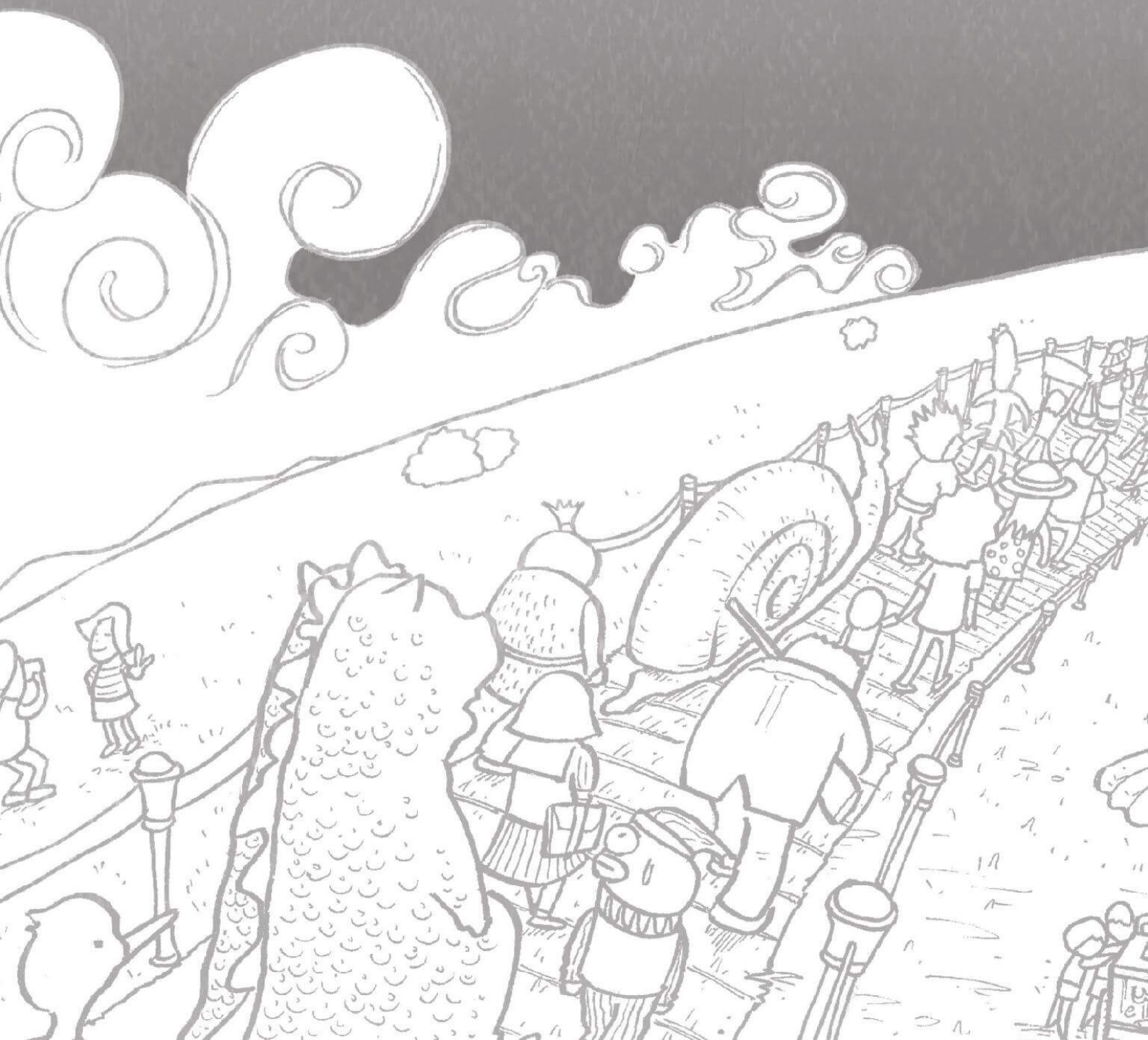
Thần Mèo Pandada chuộng sự hiu quạnh nên Ngài chưa bao giờ cảm thấy cô đơn. Dù có là Thần Mèo đi chăng nữa, Ngài vẫn mang trong mình nhiều tính cách như những chú mèo bình thường khác. Thích tự do tự tại, thích được nằm thảnh thơi thư giãn, coi trọng sự riêng tư, ghét sự ồn ào xô bồ, tôn thờ sự lười biếng, và một lòng một dạ hướng tới những món ăn ngon.

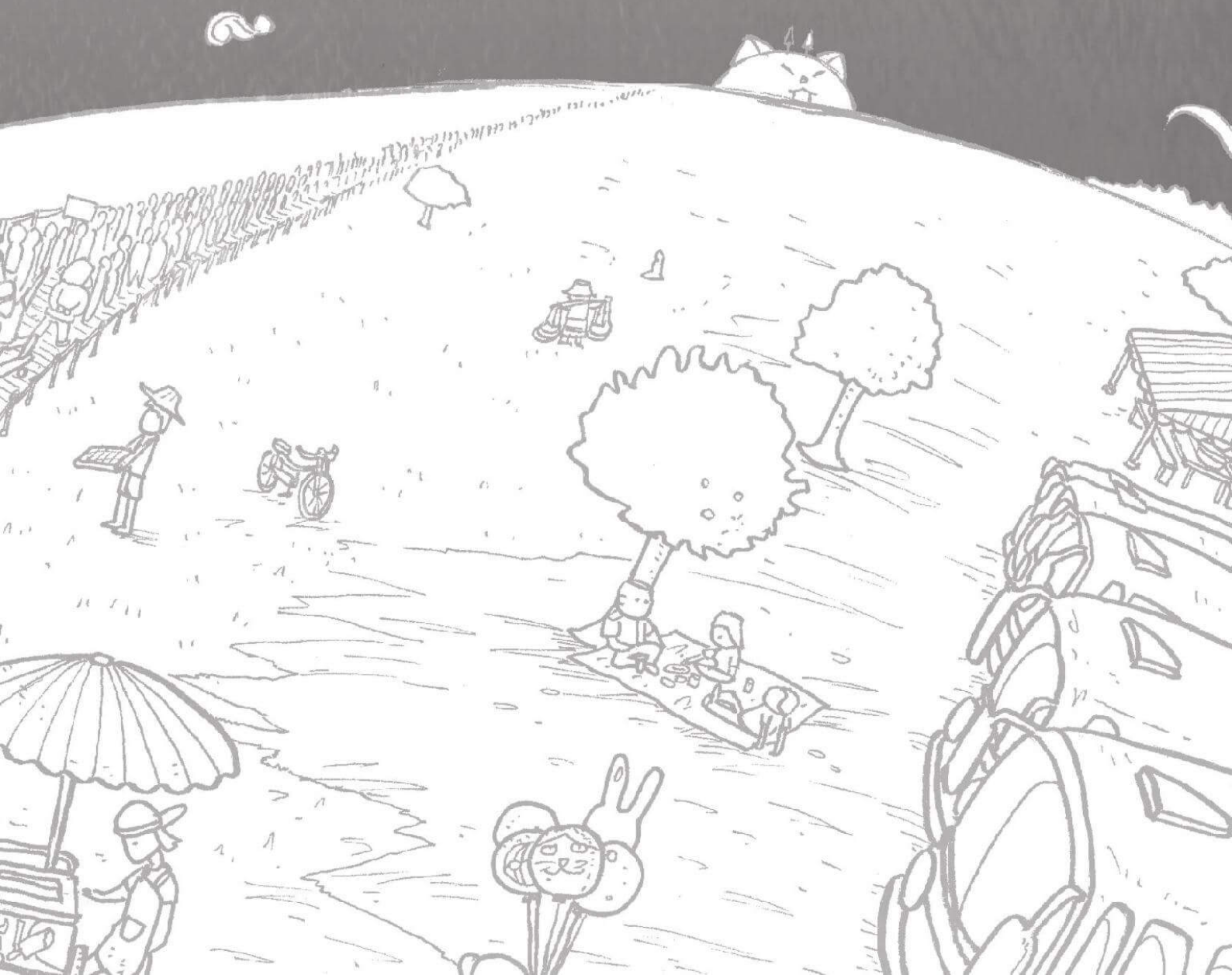
Dù là một vị Thần luôn cảm thấy đủ đầy, có thể sống qua ngày chỉ bằng việc hít vào thở ra.

Nhưng niềm hạnh phúc giản dị ấy chưa bao giờ ở bên cạnh Ngài được lâu vì theo thời gian, sẽ có những lúc Ngài là điểm tựa tinh thần của nhân gian. Và khi câu chuyện về một vị thần ngự trị nơi thâm sơn cùng cốc nào đó được lan truyền, nó lại càng khiến cho con người lần muông thú, người khổng lồ lẫn sinh vật kỳ quái hay thậm chí là cả người ngoài hình tinh, đều mong muốn một lần được diện kiến Ngài.

Một số thì đến để thể hiện lòng tôn kính hay cầu bình an. Một số khác thì đến xin Ngài chỉ dạy để vượt qua được những chông gai thử thách của cuộc sống vô thường. Một số khác nữa coi việc đến đây như là một chuyến du ngoạn để rồi sau đó là chụp vài tấm hình kỷ niệm. Nhưng cũng không ít kẻ trong số đó có ý định kiếm chác chút lợi ích. Do vậy mà vai trò của Ngài trở nên vô cùng đa dạng không cụ thể ở một vị trí nào, lúc thì là một vị thần, lúc thì là một nhân vật hoạt hình, lúc lại trở thành “động vật quý hiếm” hay thậm chí là một “ngôi sao đình đám”.

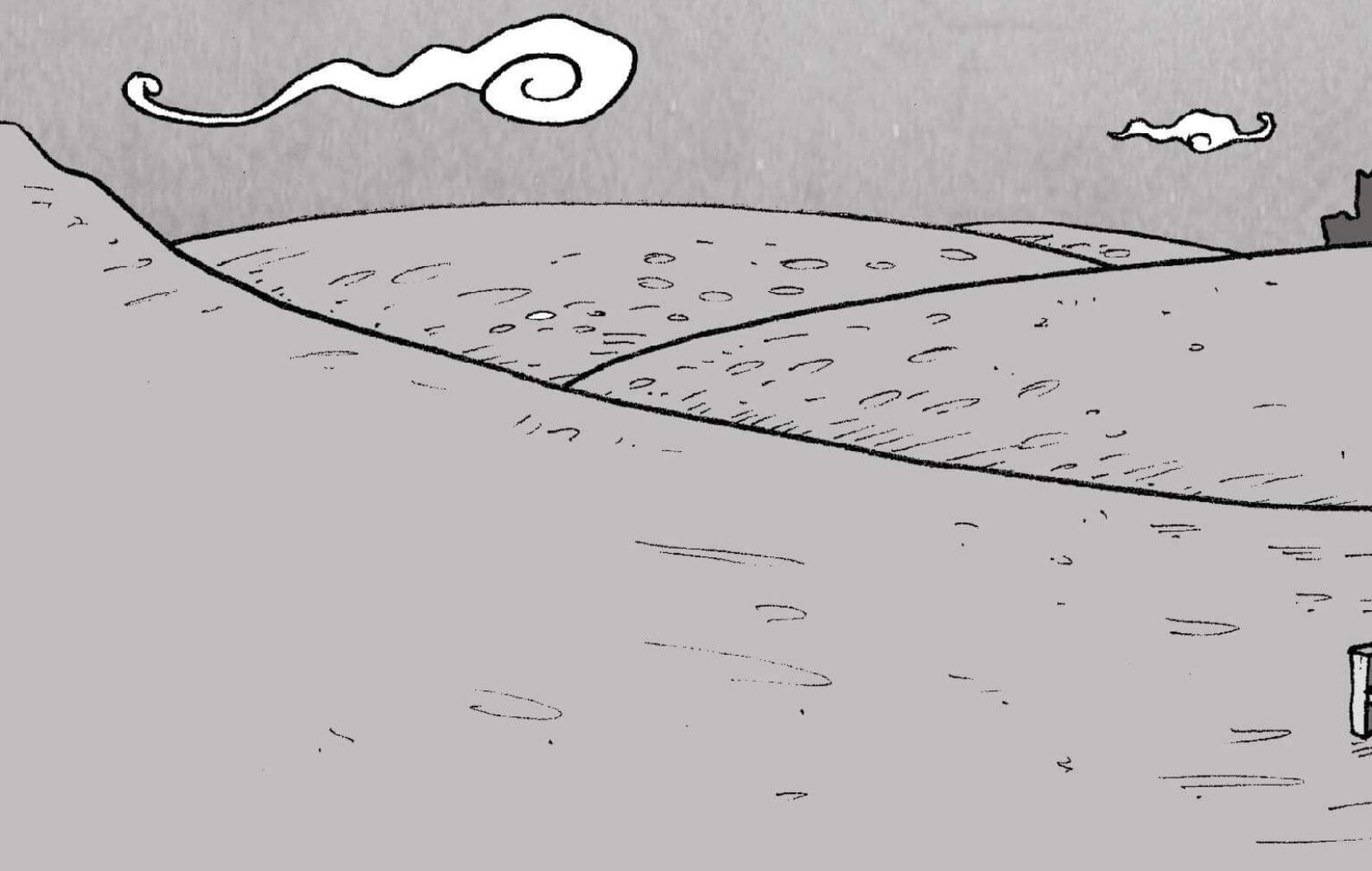
Cho dù Thần Mèo Pandada của chúng ta chưa một lần ban phước lành cho ai, nhiều khi cũng chẳng đưa ra lời khuyên nào cả hay đôi lúc chẳng thèm động tai nghe hoặc để tâm đến người diện kiến Ngài. Ấy vậy mà con người vẫn tự tạo dựng nên hình ảnh lung linh thần thánh cho Ngài, tự tìm lời giải đáp cho câu hỏi của chính mình hay đặt ra những câu châm ngôn triết lý theo khả năng của mình để gán cho Ngài. Khi có được niềm vui hay đạt được điều mình mong muốn thì cho là nhờ ơn trời bể của Ngài. Khi thất bại tràn trề thì lại lặng lẽ cúi mặt mà đổ lỗi cho xã hội, cho những người xung quanh và cho rằng số phận mình đen đui, kém may mắn.

Mặc dù vậy, không ít người chỉ biết lấy Ngài ra mà chì chiết, mà đổ lỗi trong khi tự bản thân mình chẳng hề cố gắng làm điều gì cả. Nhưng Ngài cũng chẳng màng bận tâm dù đó có là những lời trách móc, phê phán, sỉ vả hay ngợi ca Ngài đi chăng nữa. Những thứ đó cũng không làm cho những con mèo khác cảm thấy bản thân thấp hèn, kém hoàn thiện, hay ở trên chín tầng mây chân không chạm đất. Bản thân Ngài cũng chẳng có gì khác biệt hơn cả.

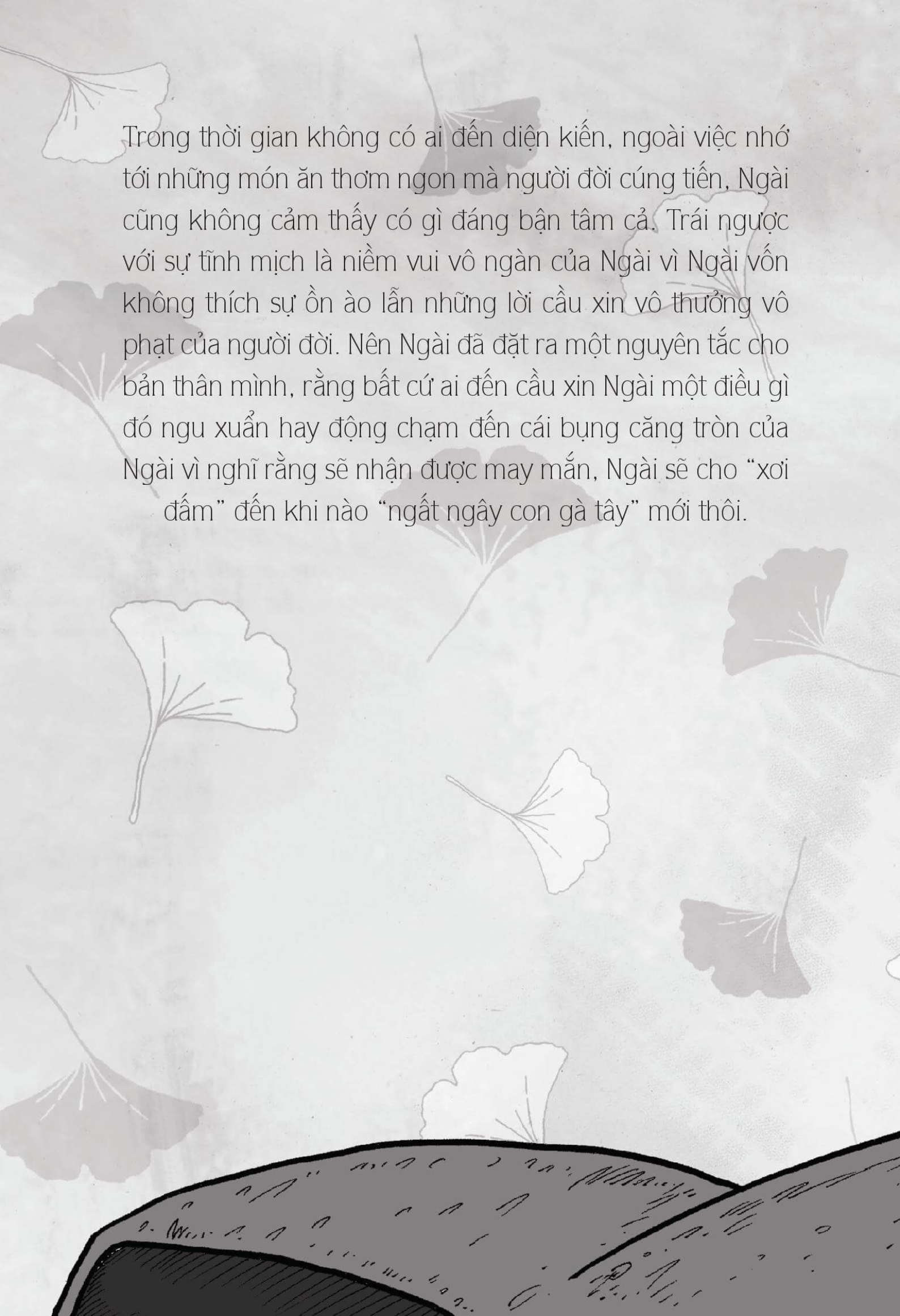
Và cũng giống như vạn vật trên cõi đời này, một khi đã lên được đỉnh cao thì sẽ có lúc trở nên mờ nhạt hay suy tàn. Một điều gì từng trở thành tâm điểm của sự chú ý hay theo đuổi cũng sẽ đến ngày chẳng ai quan tâm đoái hoài. Một sự thật hiển nhiên đến mức kinh điển mà Thần Mèo của chúng ta cũng không phải là trường hợp ngoại lệ. Khi có một điều gì khác lời cuốn hơn, đáp ứng được nhu cầu nhiều hơn thì loài người cũng sẽ lãng quên đi những câu chuyện về Thần Mèo.

Chính vì lẽ đó mà trong một khoảng thời gian, những câu chuyện về Ngài chỉ dừng lại là những truyền thuyết. Hay đôi khi là câu chuyện cổ tích dành cho trẻ em trước giờ ngủ. Thậm chí có lúc không một ai biết đến sự tồn tại của Ngài.

Trong thời gian không có ai đến diện kiến, ngoài việc nhớ tới những món ăn thơm ngon mà người đời cúng tiến, Ngài cũng không cảm thấy có gì đáng bận tâm cả. Trái ngược với sự tĩnh mịch là niềm vui vô ngàn của Ngài vì Ngài vốn không thích sự ồn ào lẫn những lời cầu xin vô thưởng vô phạt của người đời. Nên Ngài đã đặt ra một nguyên tắc cho bản thân mình, rằng bất cứ ai đến cầu xin Ngài một điều gì đó ngu xuẩn hay động chạm đến cái bụng căng tròn của Ngài vì nghĩ rằng sẽ nhận được may mắn, Ngài sẽ cho “xơi đám” đến khi nào “ngắt ngáy con gà tây” mới thôi.

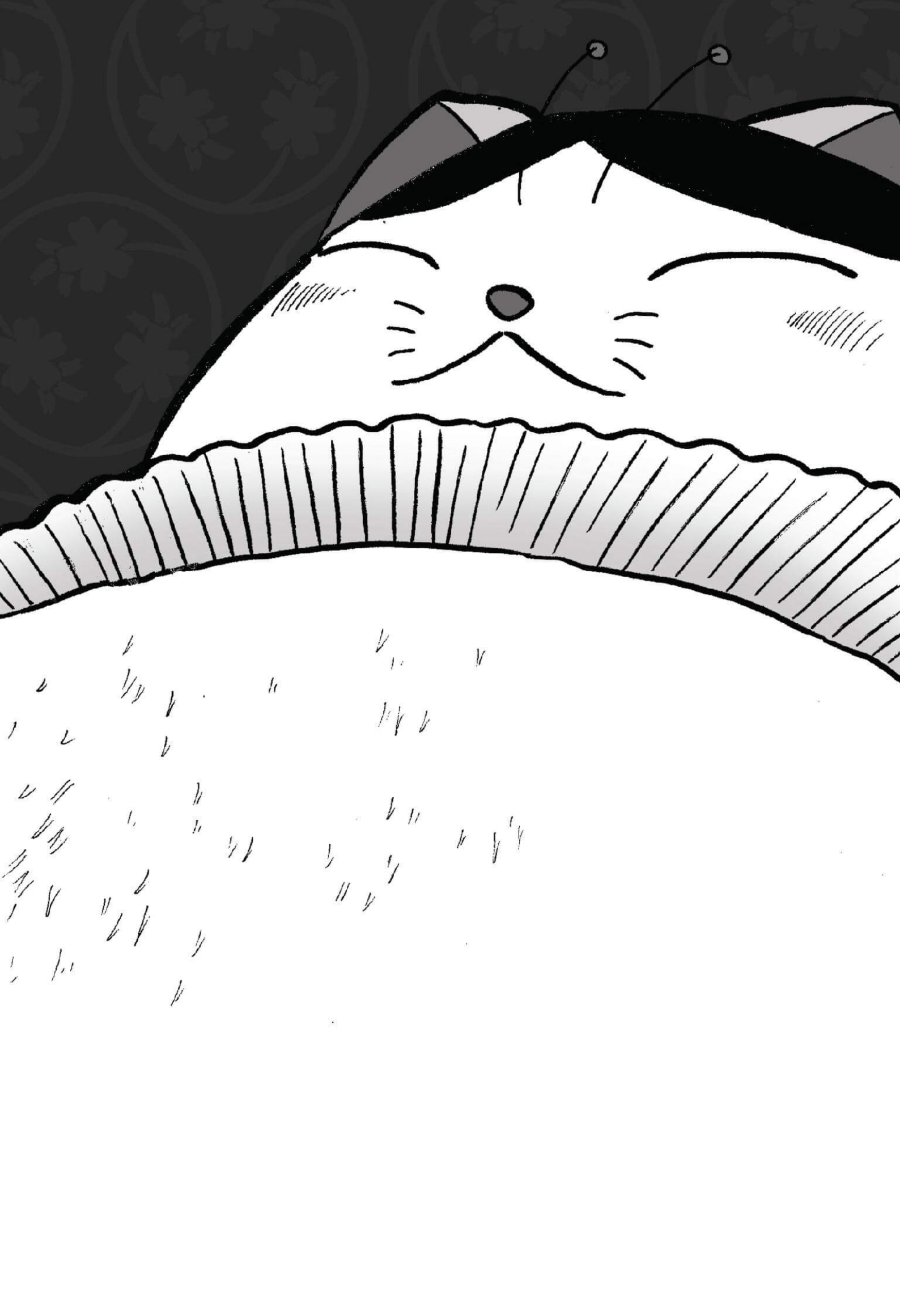
Trải qua hàng trăm năm được hưởng thái bình yên vui, sự cuồng nhiệt đầy phiền toái lại một lần nữa gõ cửa hỏi thăm Ngài và rồi cũng lặng lẽ ra đi không lời từ biệt. Đến rồi đi nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua. Và cho dù niềm tin của con người luôn luôn thay đổi nhưng không một điều gì hay thế lực nào có thể khiến Thần Mèo Pandada đổi thay. Ngài vẫn sẽ ăn khi cảm thấy đói, leo lên giường mỗi khi buồn ngủ, chẳng màng xem ai yêu ai ghét mình. Không một điều gì khiến tâm trí Ngài phải vương bận vì Ngài luôn sống cho thực tại.

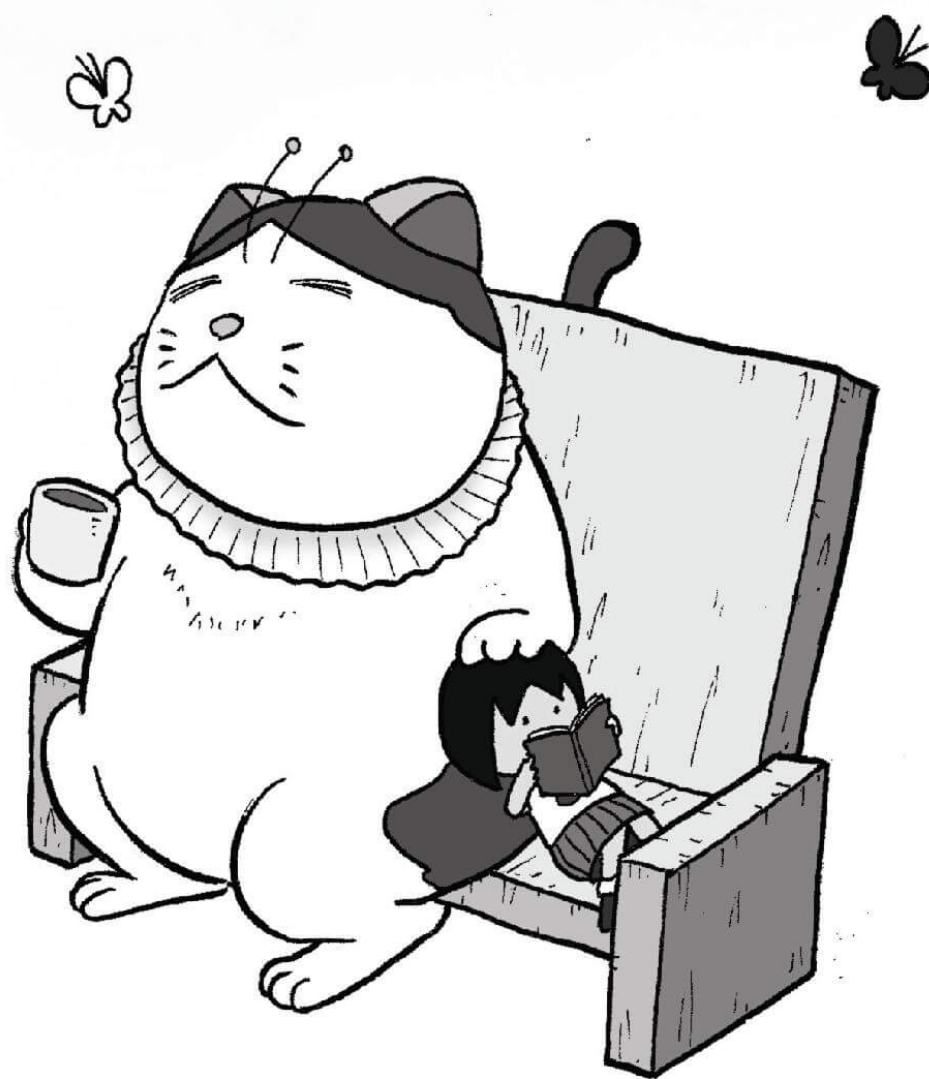
Um... Nhưng cái điều rằng thì là mà không thể nào thay đổi Thần Mèo... cũng không hoàn toàn là như vậy đâu nhé...

Nhất là kể từ khi có một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn xuất hiện đã khiến cho cuộc sống của Thần Mèo có thay đổi đi... chút ít... Ngài đồng ý cho cô bé tên LaLa ấy đùa nghịch, thoải mái ôm cái “vòng eo 56” của Ngài... mà thực ra thì Ngài cũng cảm thấy thích thú khi cô bé làm vậy với mình.

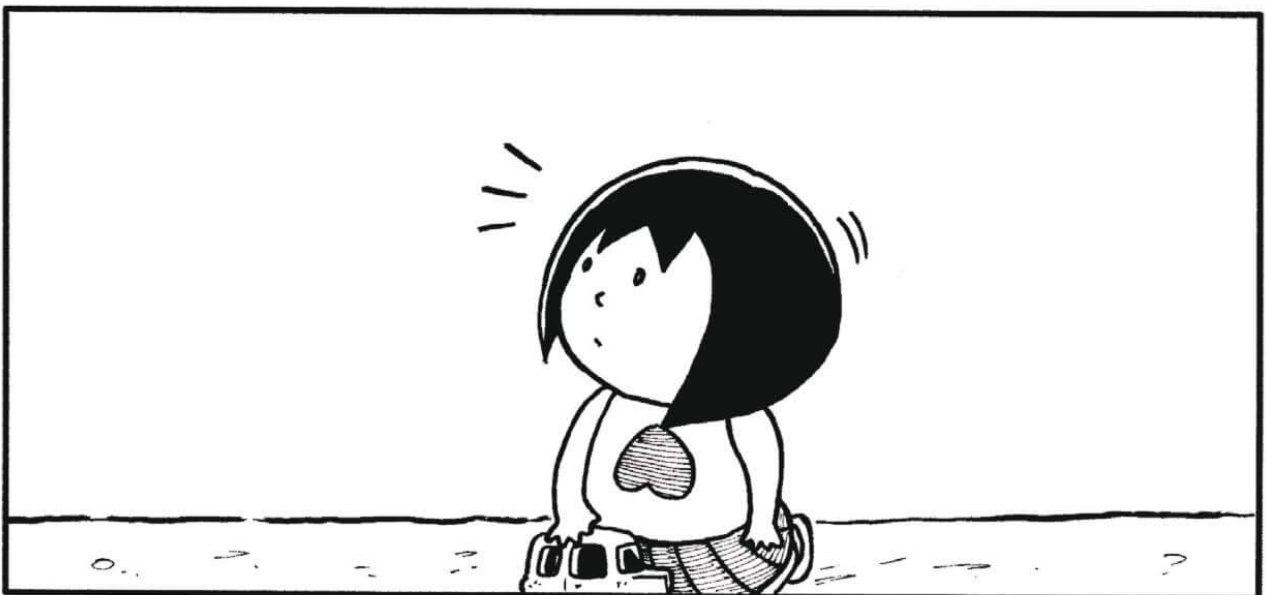
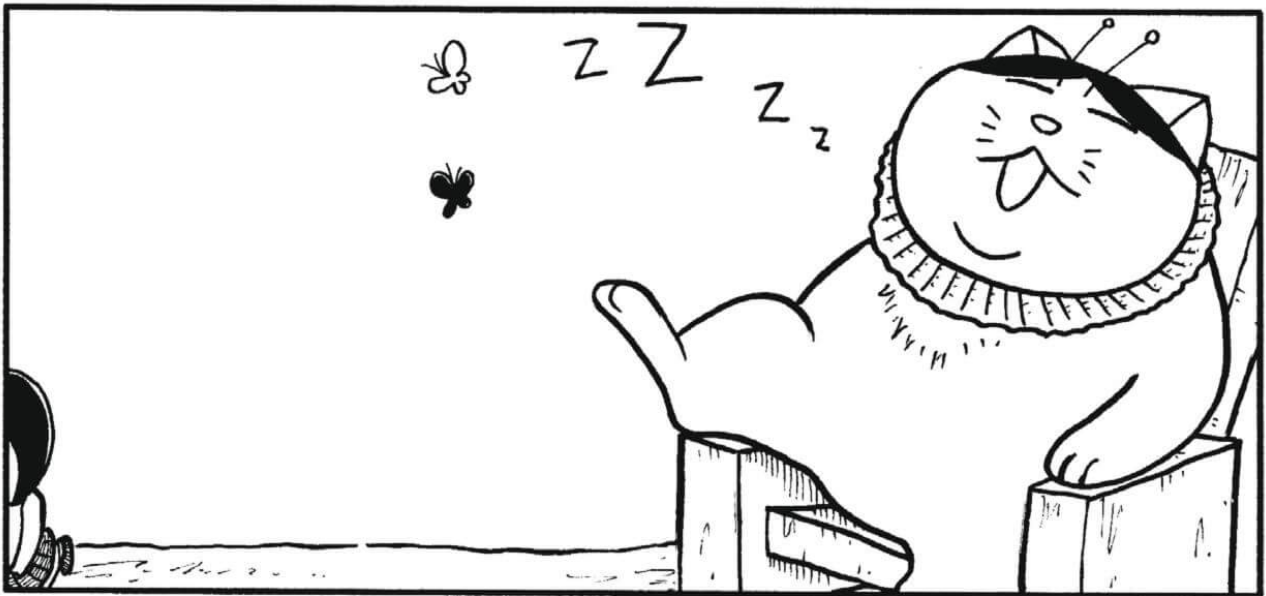
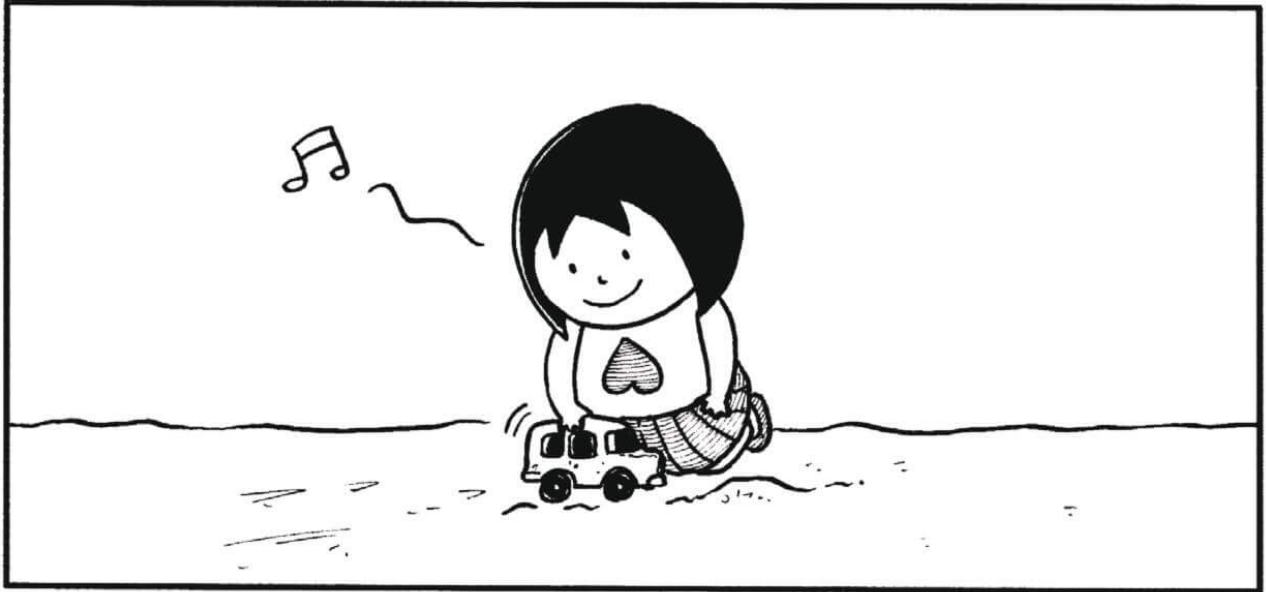
Và đó là khoảng thời gian mà Thần Mèo Pandada của chúng ta sống chung với một cô bé tên LaLa cùng hai chú bướm nhỏ. Chúng xuất hiện trong cuộc đời Ngài, ở bên cạnh vui đùa cùng Ngài. Người đời gọi giai đoạn này là thời kỳ mà “Thần Mèo Pandada tốt bụng nhất trên đời”.

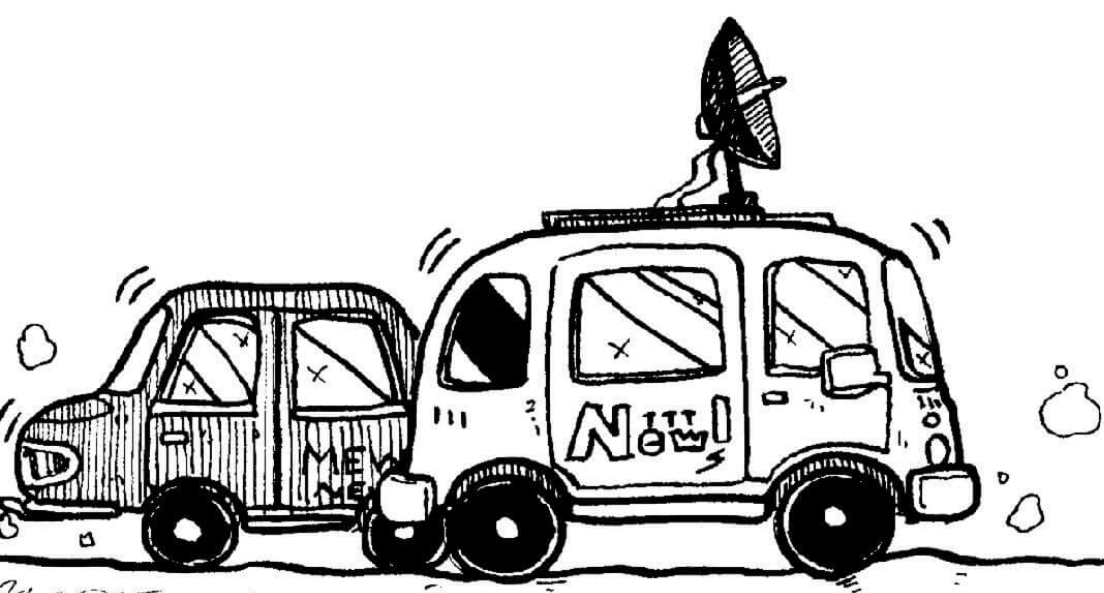

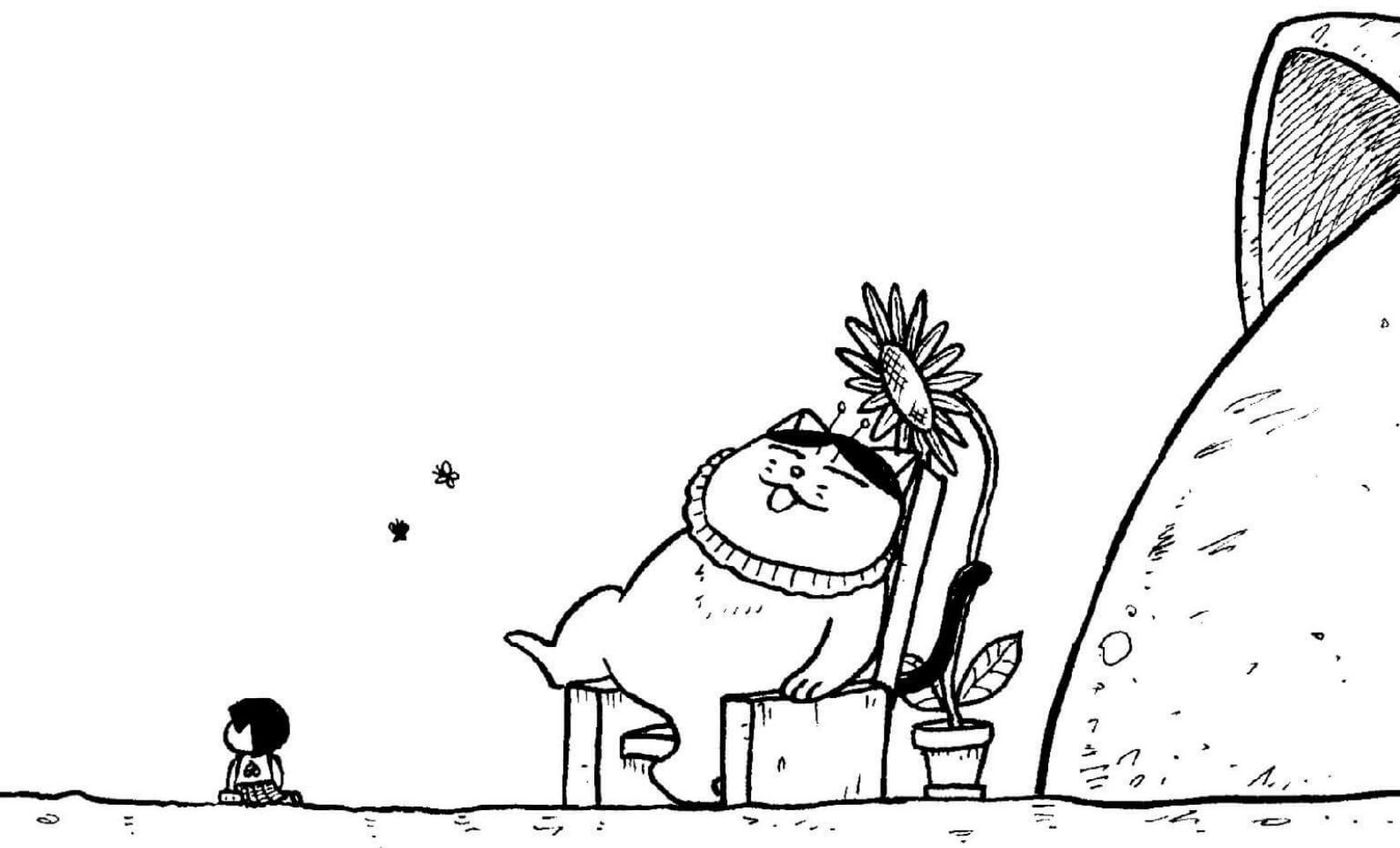

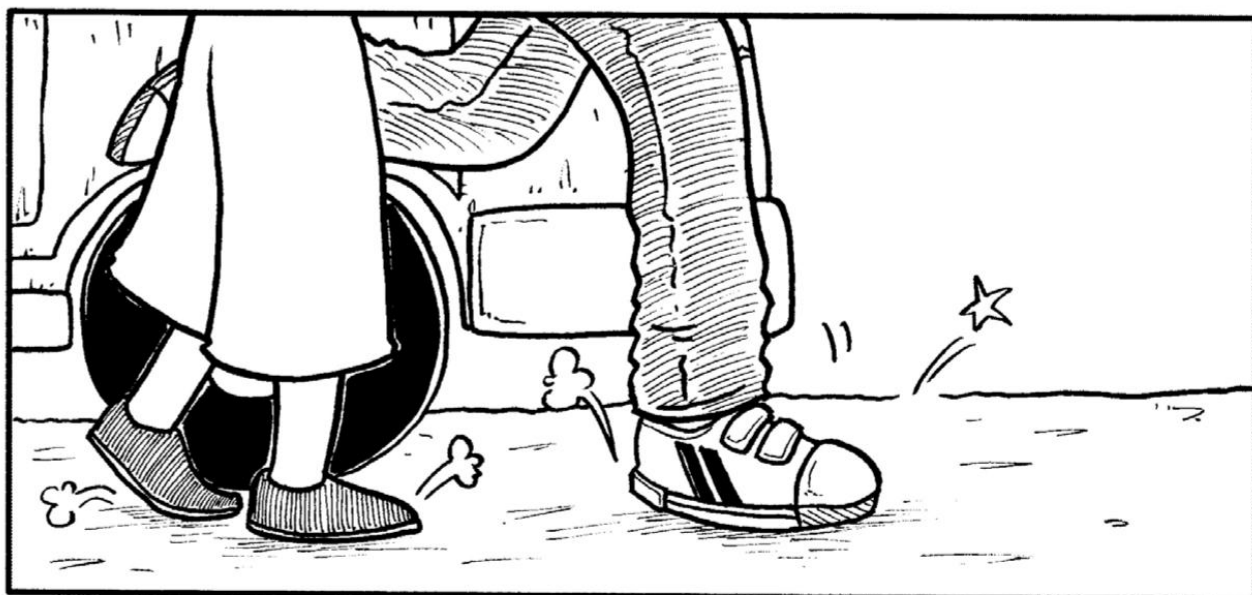
ONG-ART CHAICHARNCHEEP

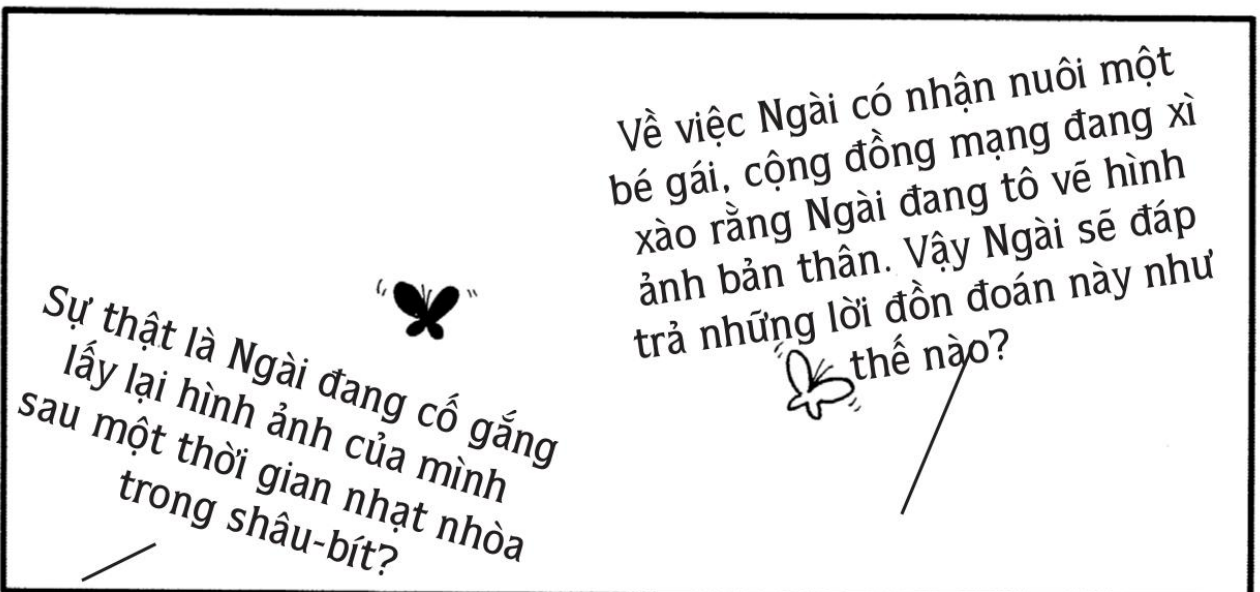

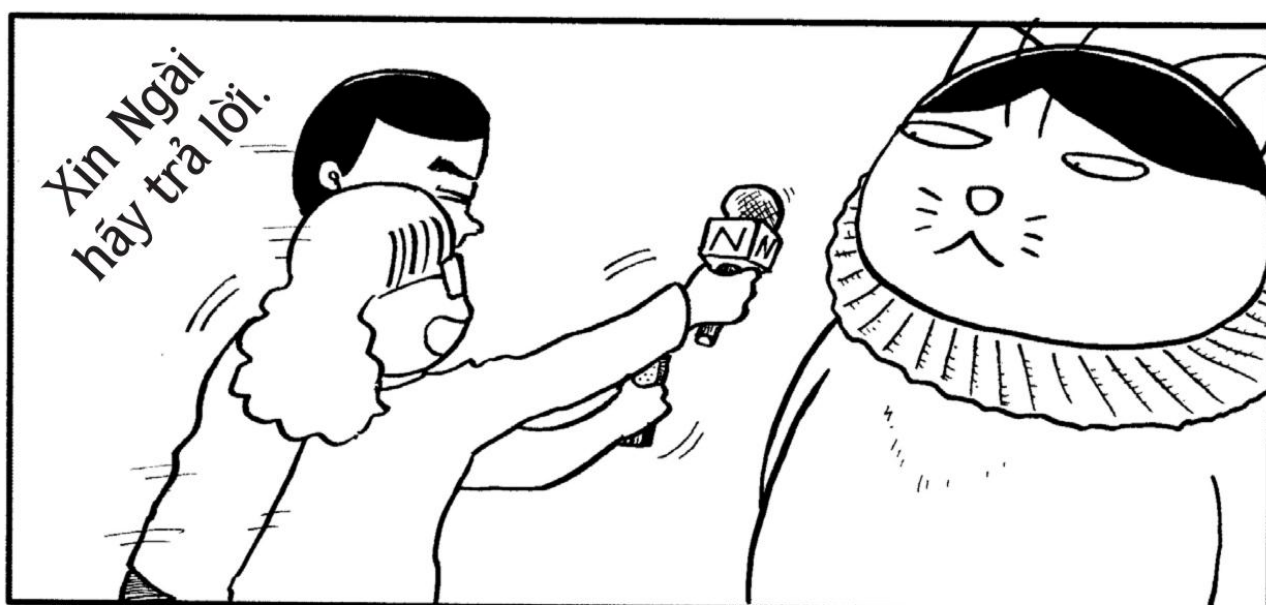
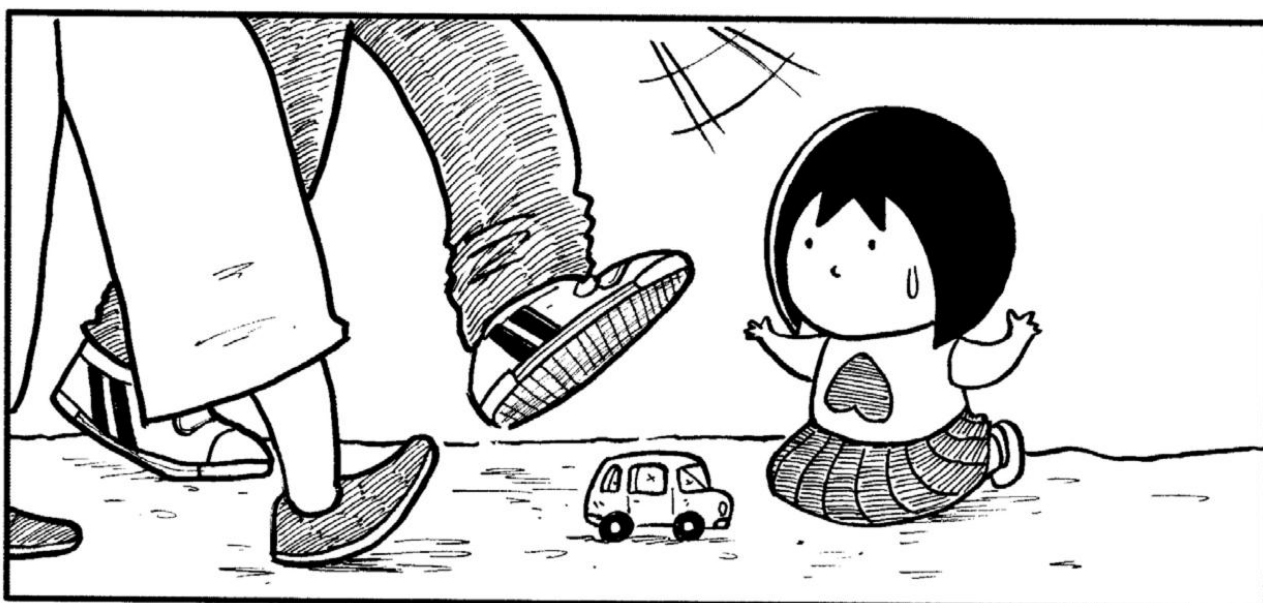

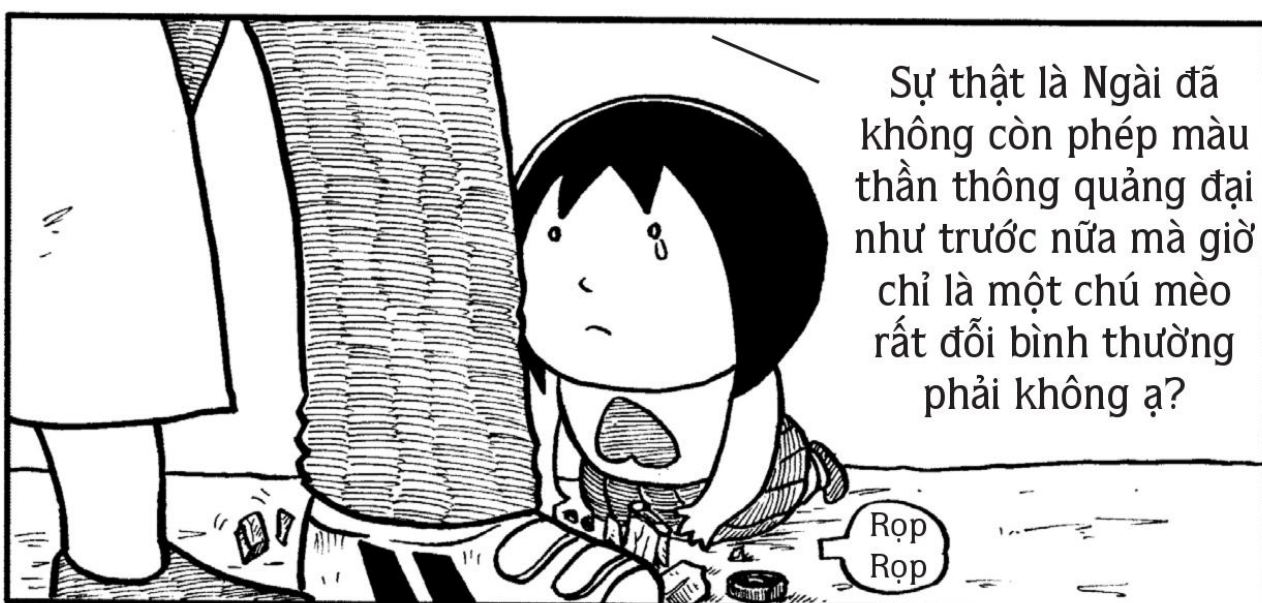
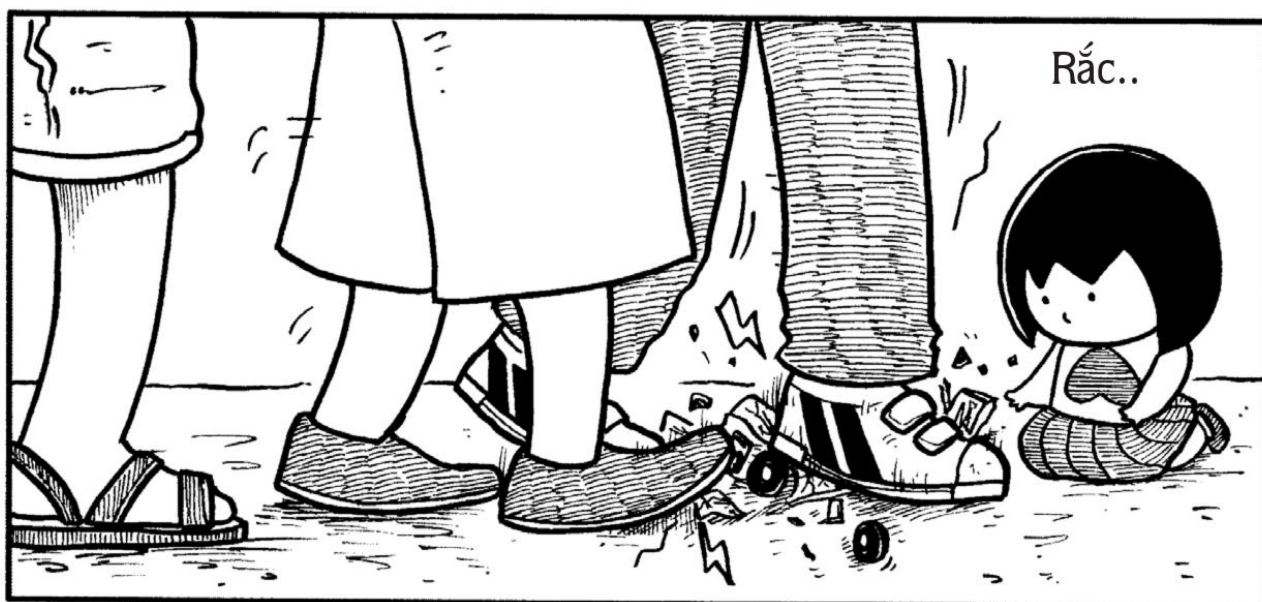

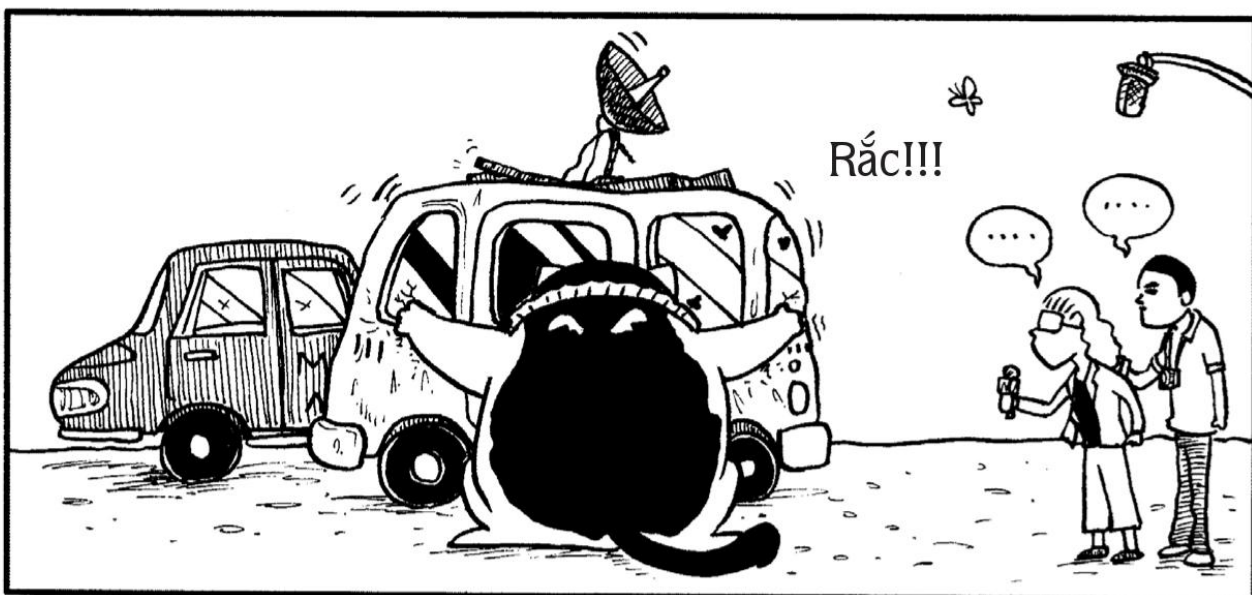
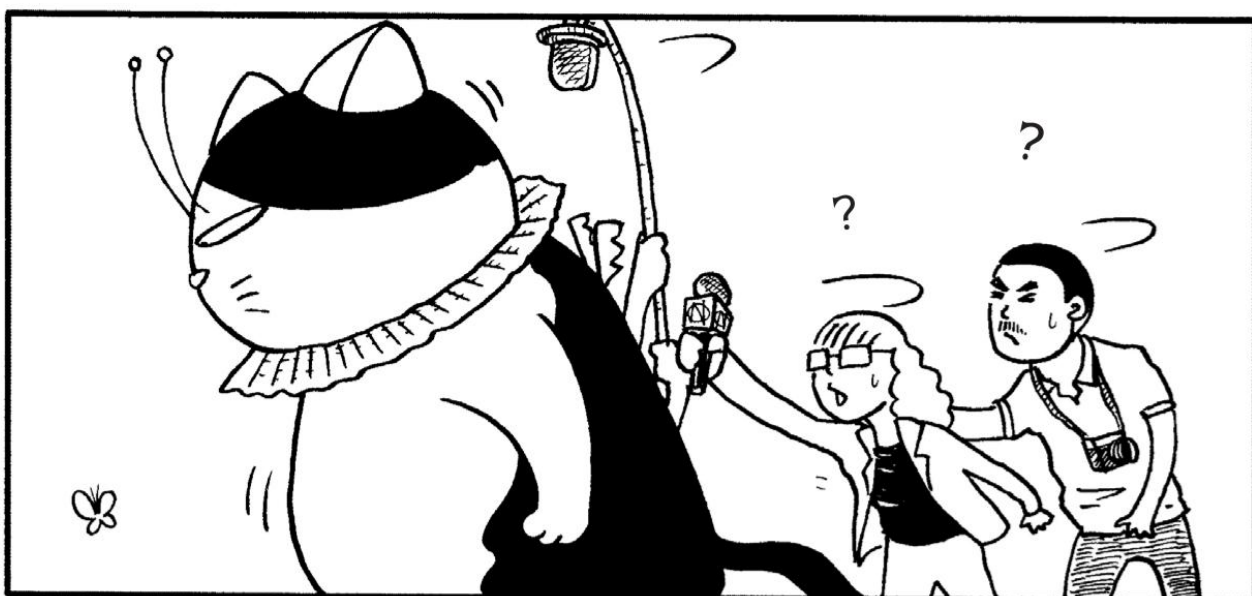
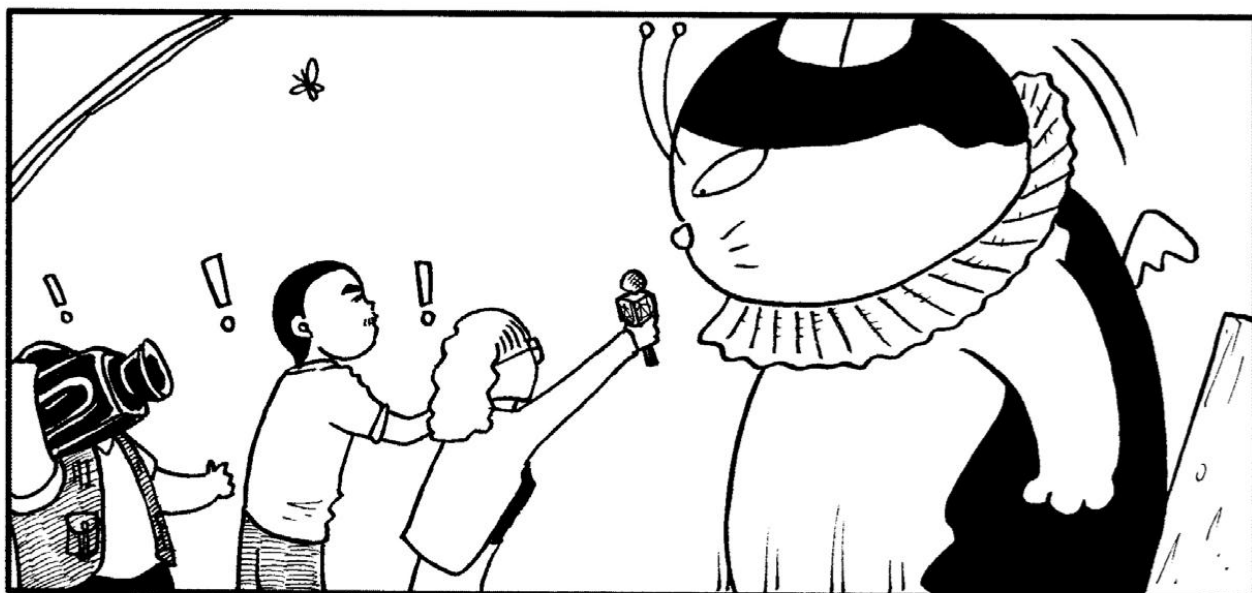

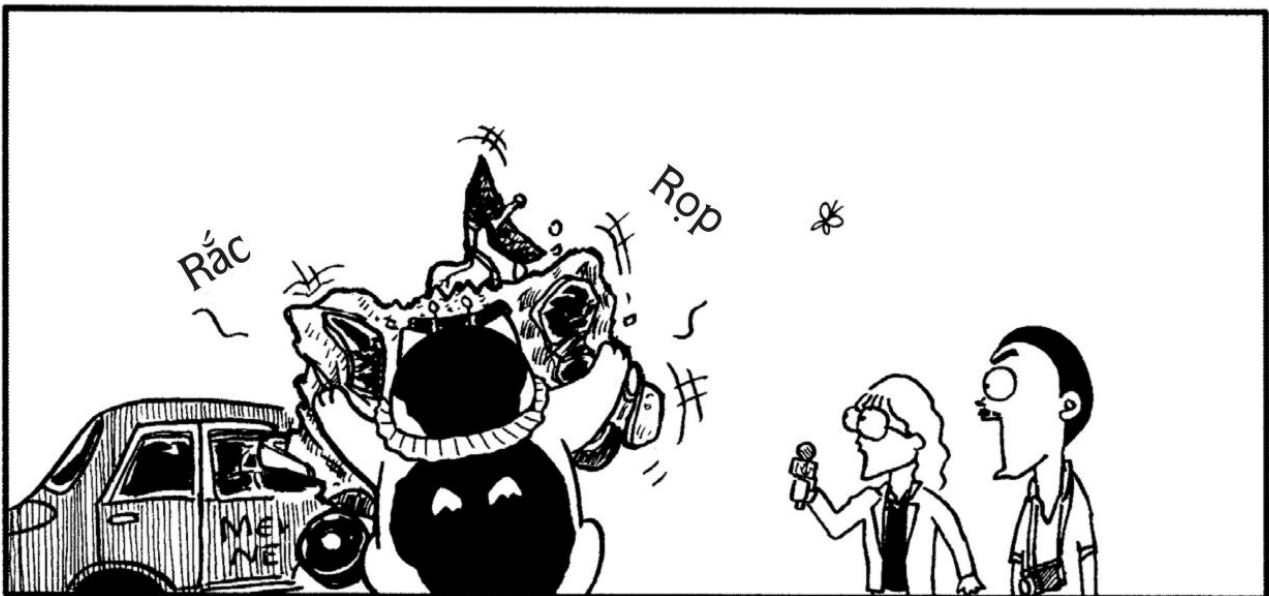
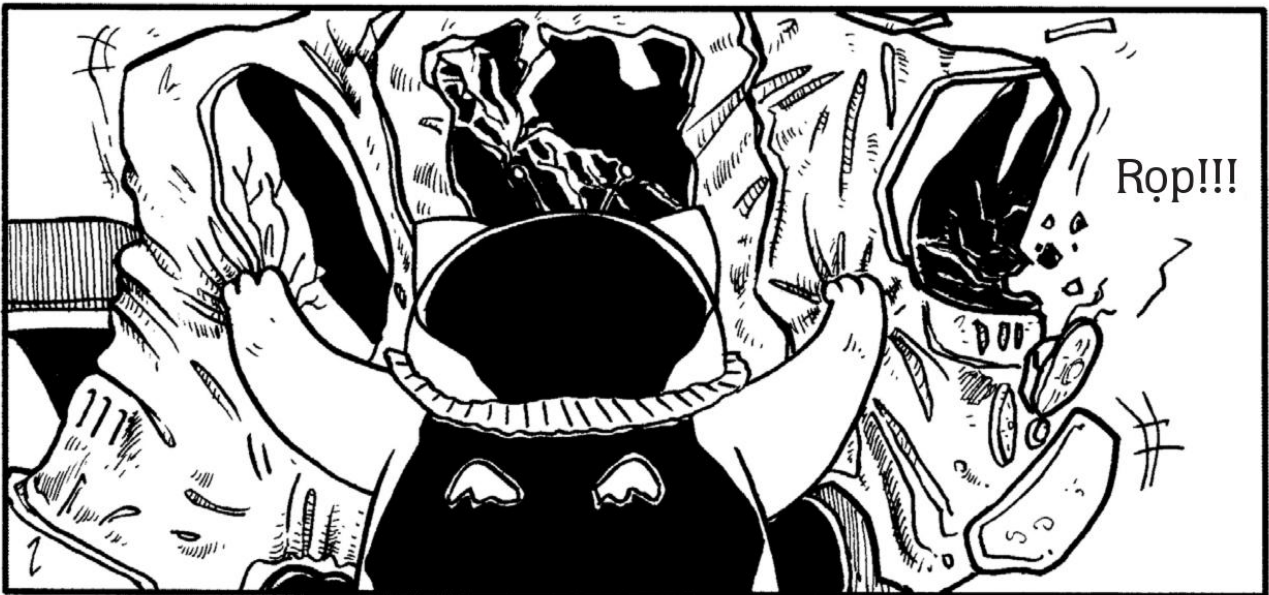

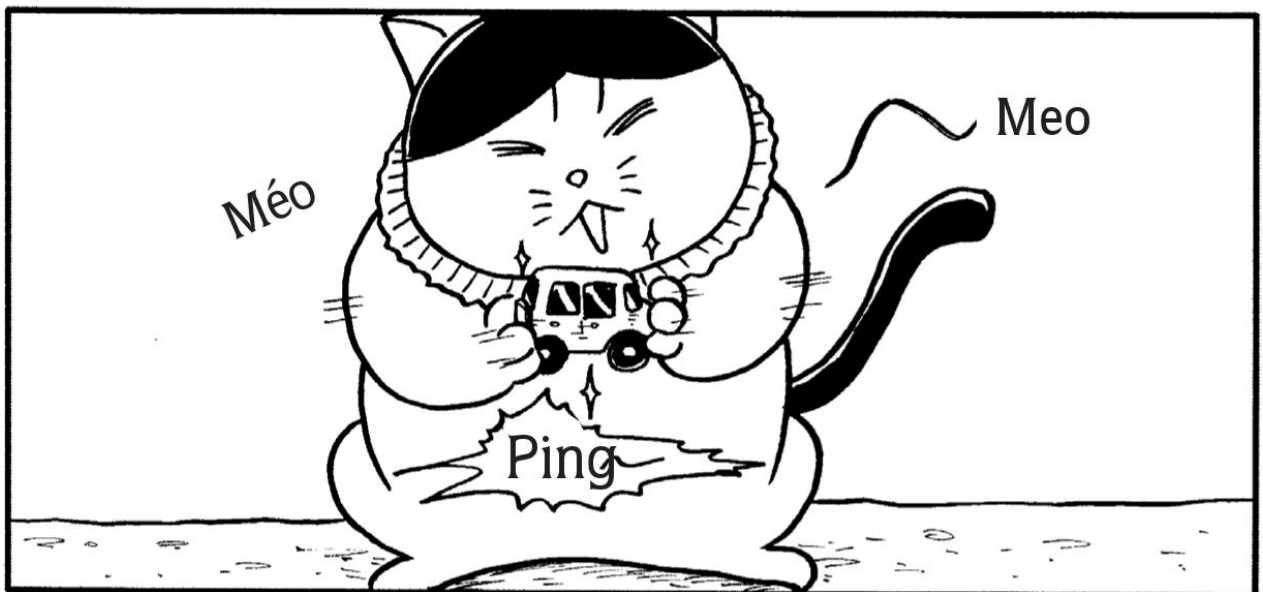
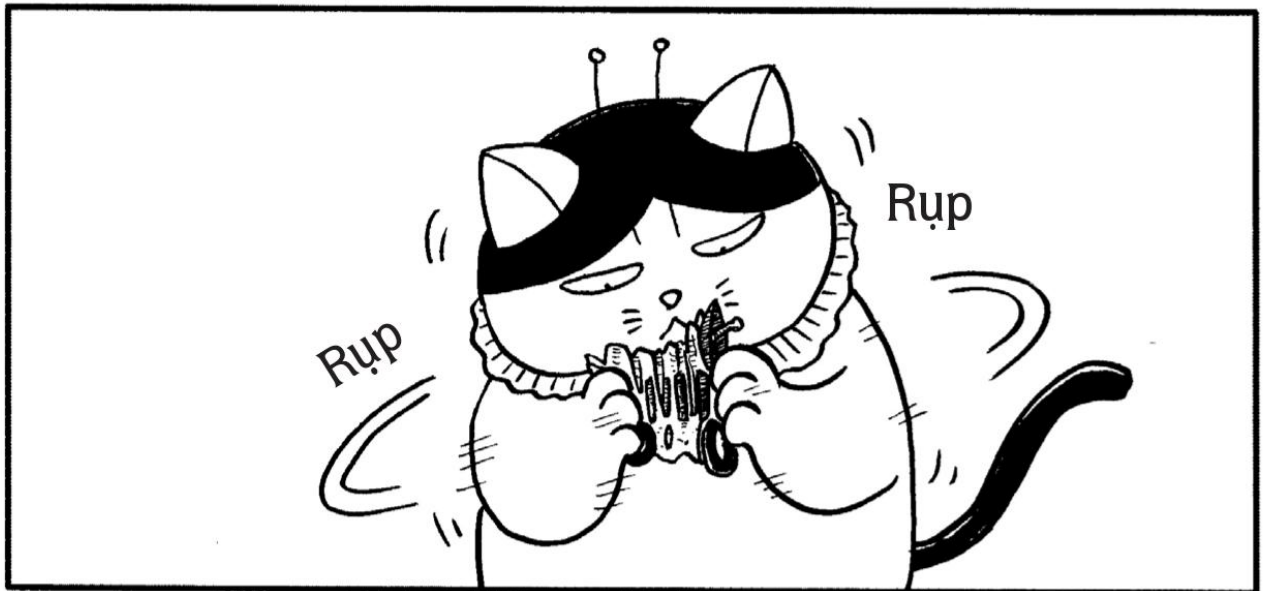
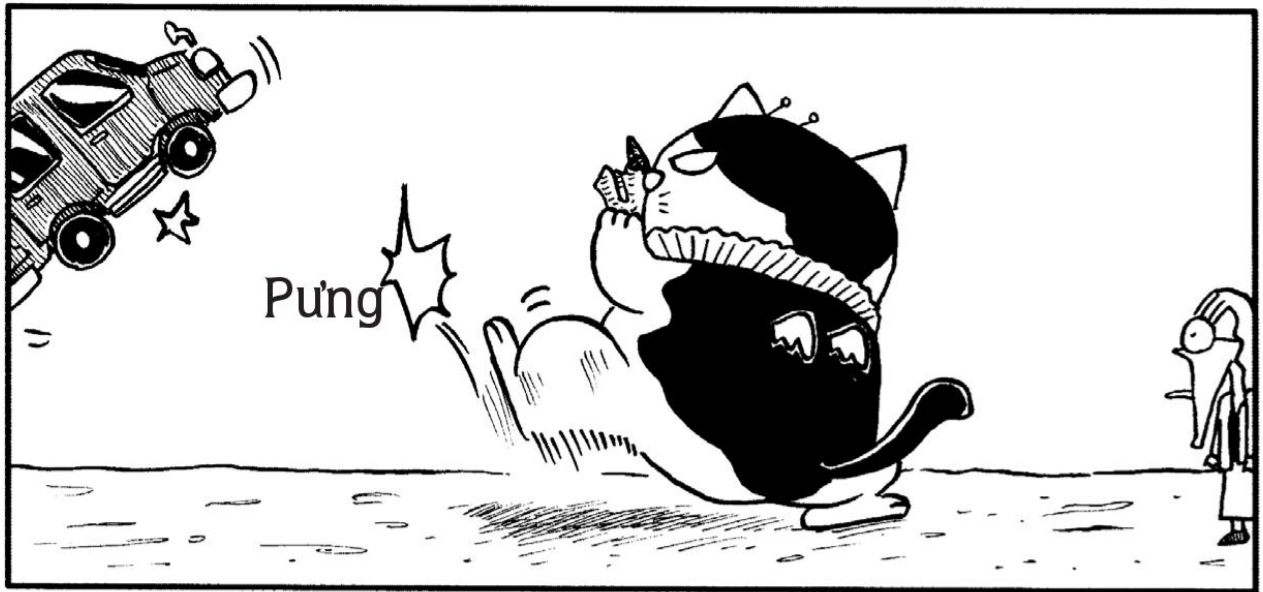

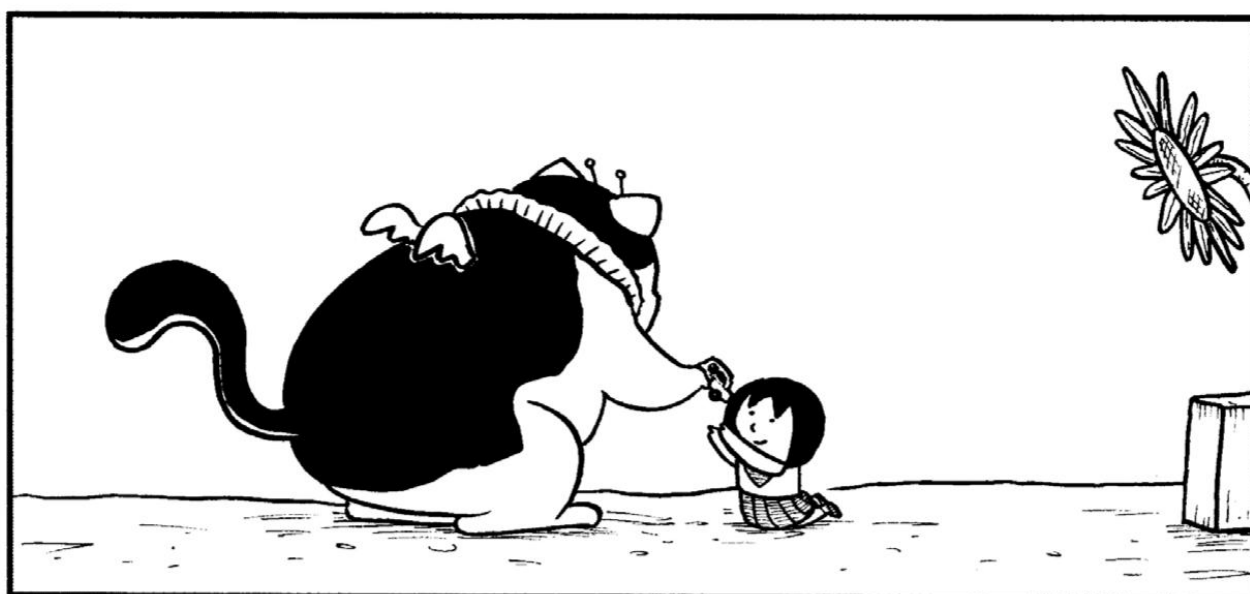
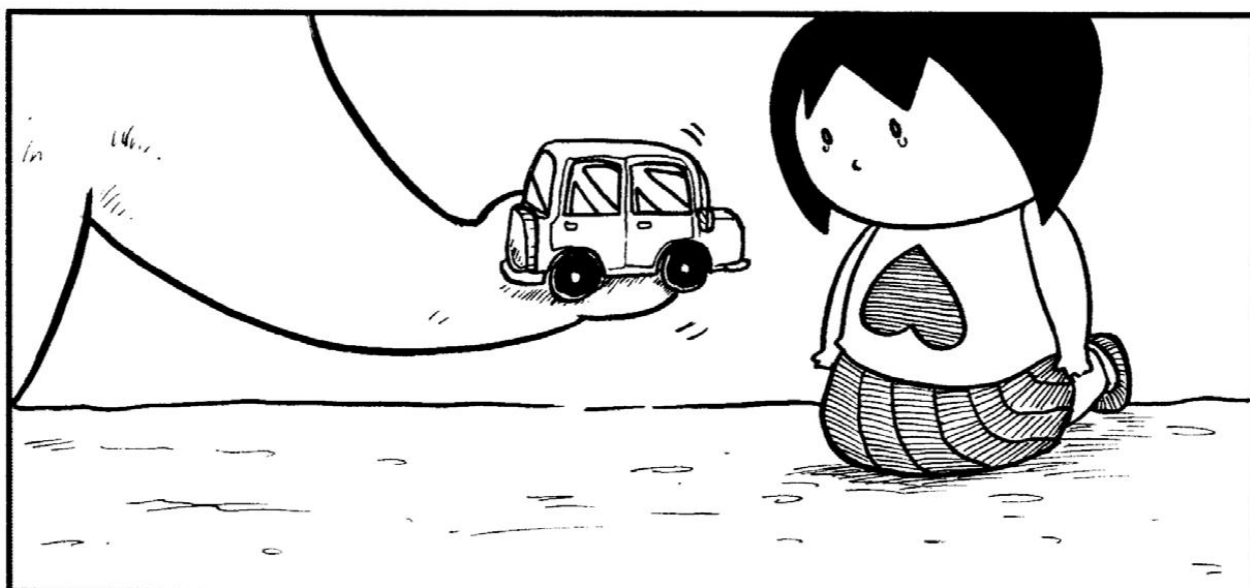

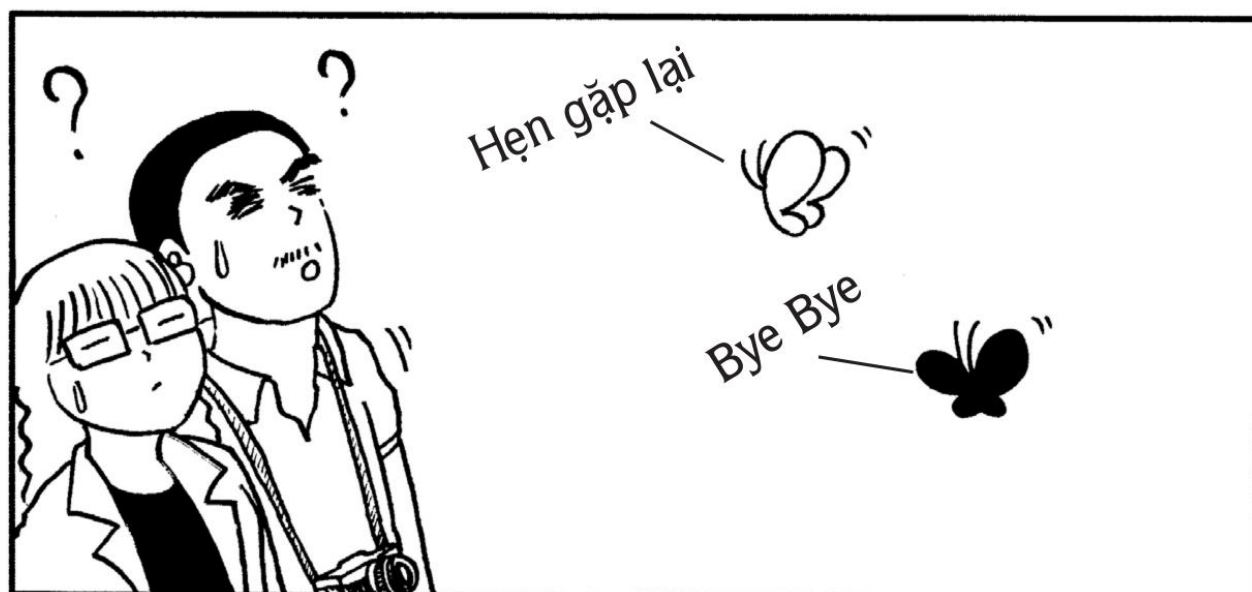

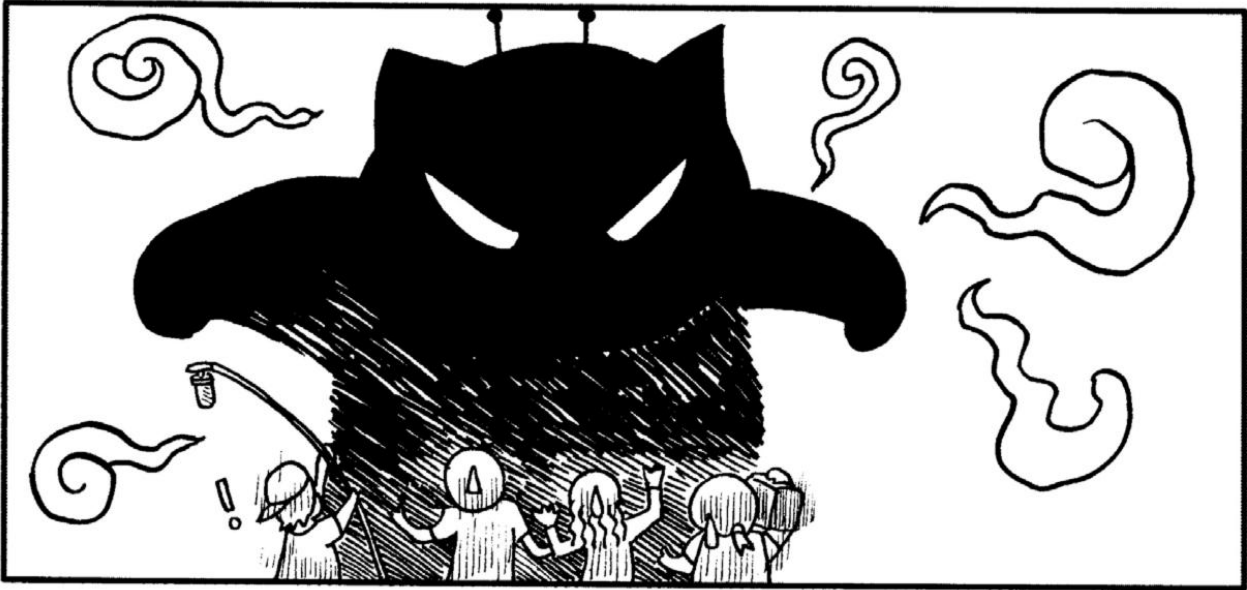

Đừng chà đạp lên
những nhành hoa
trên con đường bước
tới thành công

Hỡi cái lũ
Ohalahkikku kia.
Ta nhất định
phải rửa mối hận
thù này.

Nợ máu phải
trả bằng máu.

Nhưng giờ chỉ
còn mình ta...

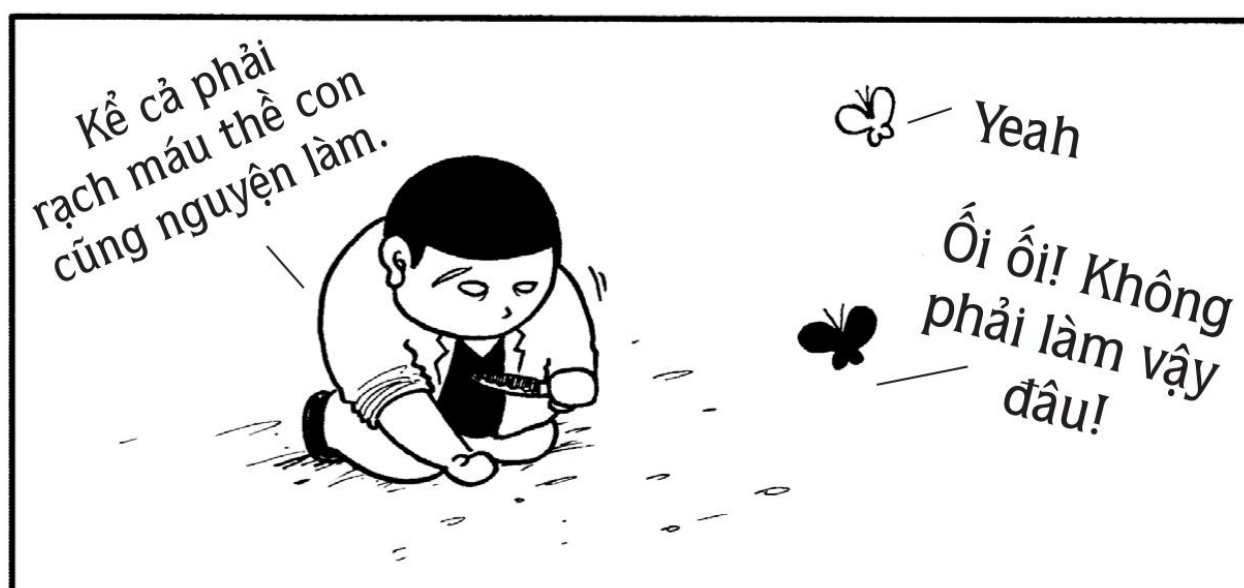

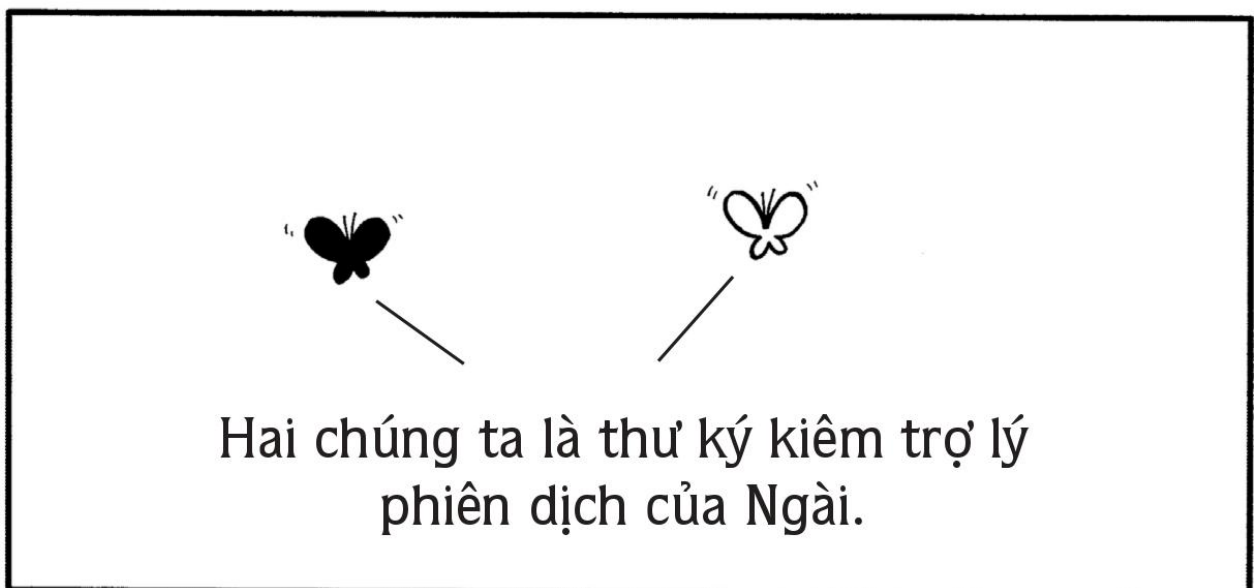
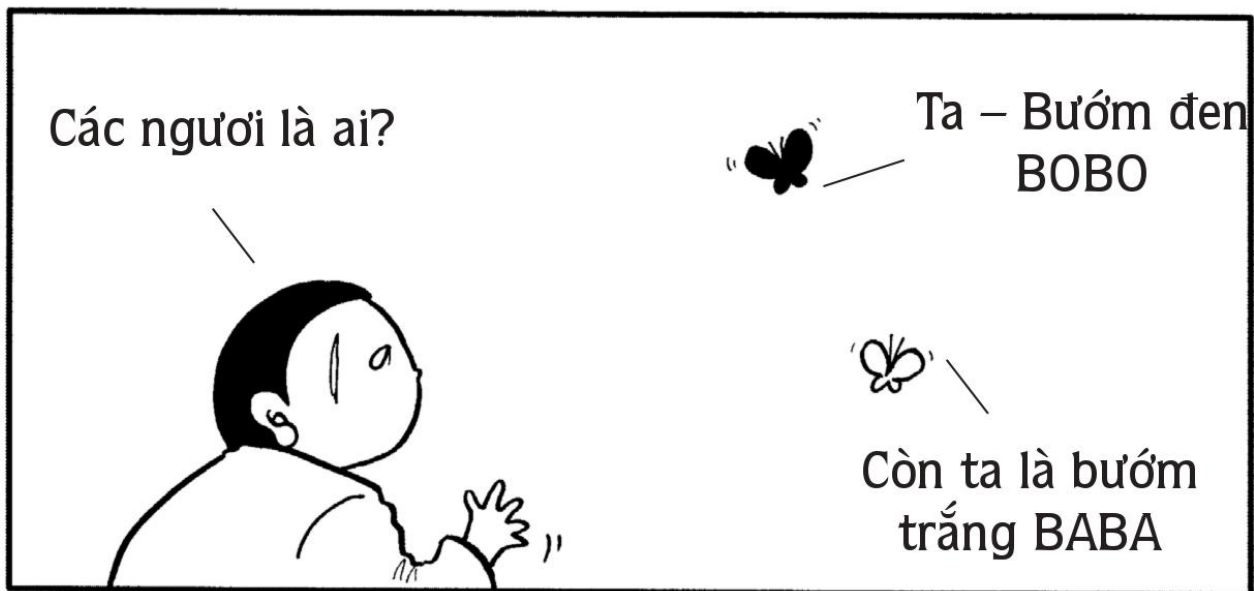
... chẳng thể nào
động tới bọn
Ohalahkikku
kia được.

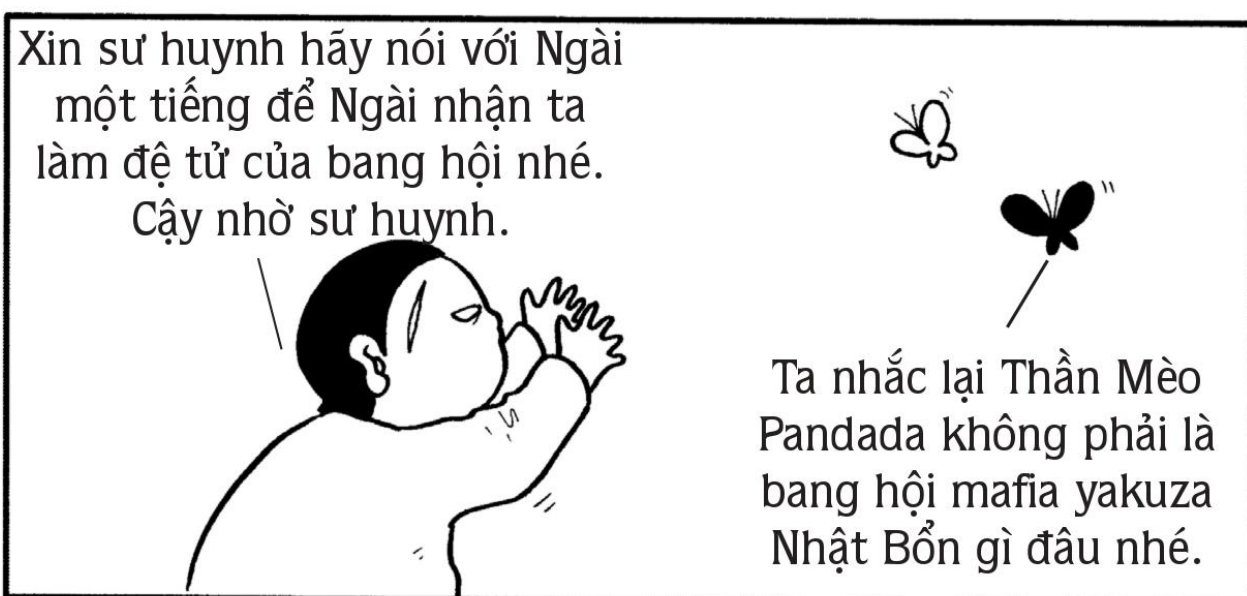
So với vị thế của
Ohalahkikku
hiện tại...

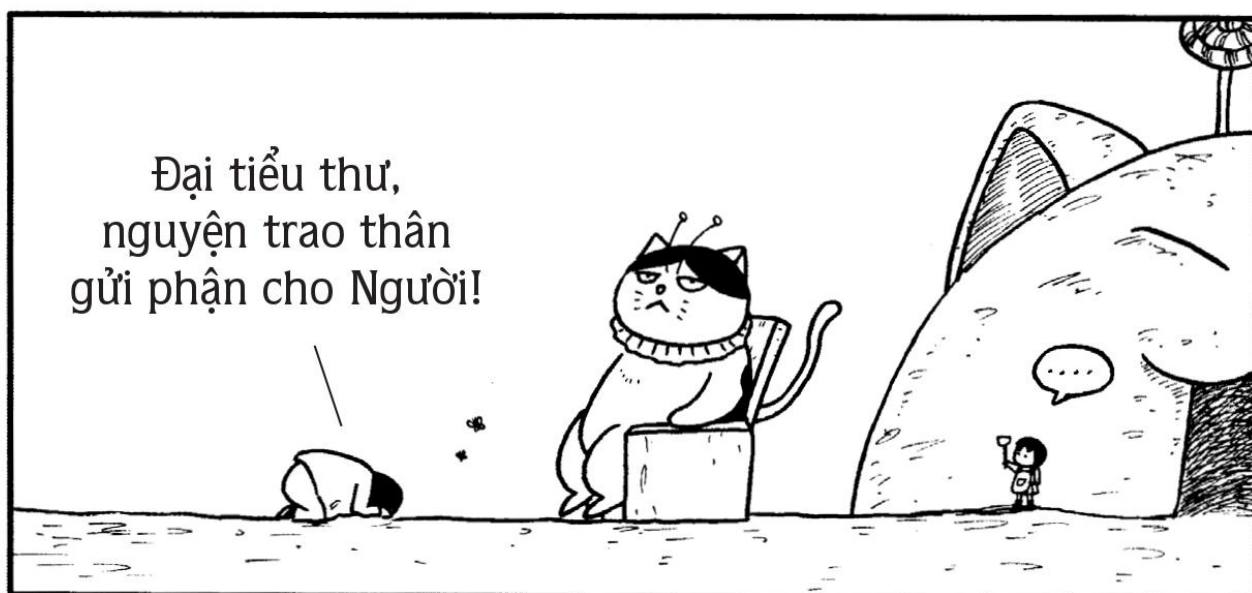
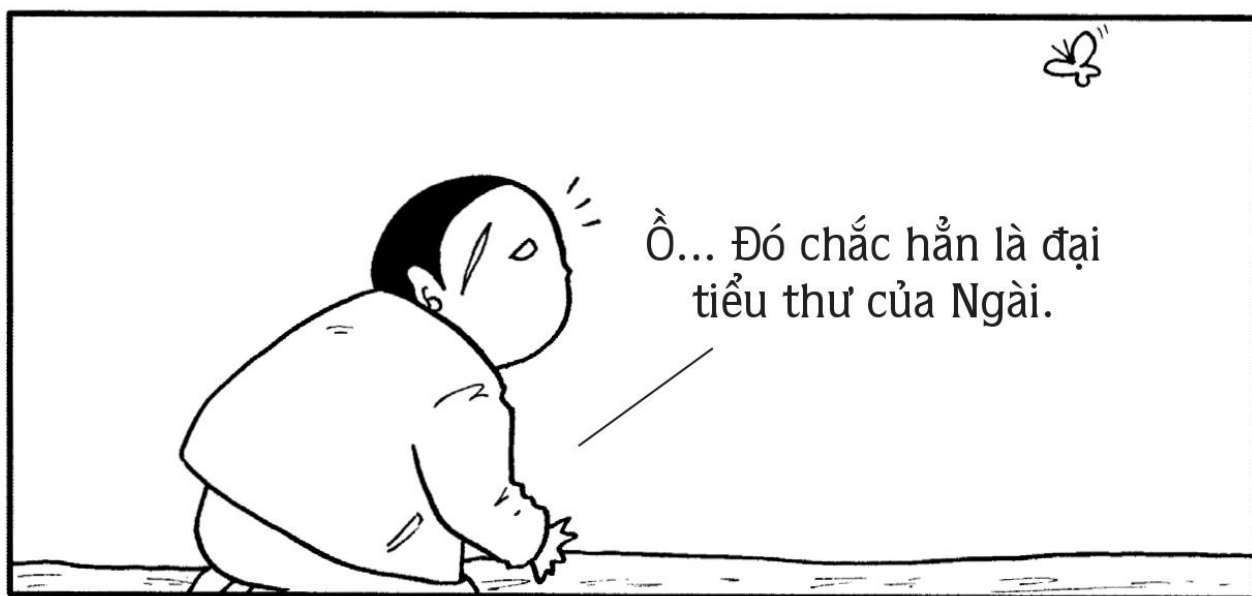
... ta chỉ như
“châu chấu đá xe”
mà thôi, không bố
để chúng bận tay.

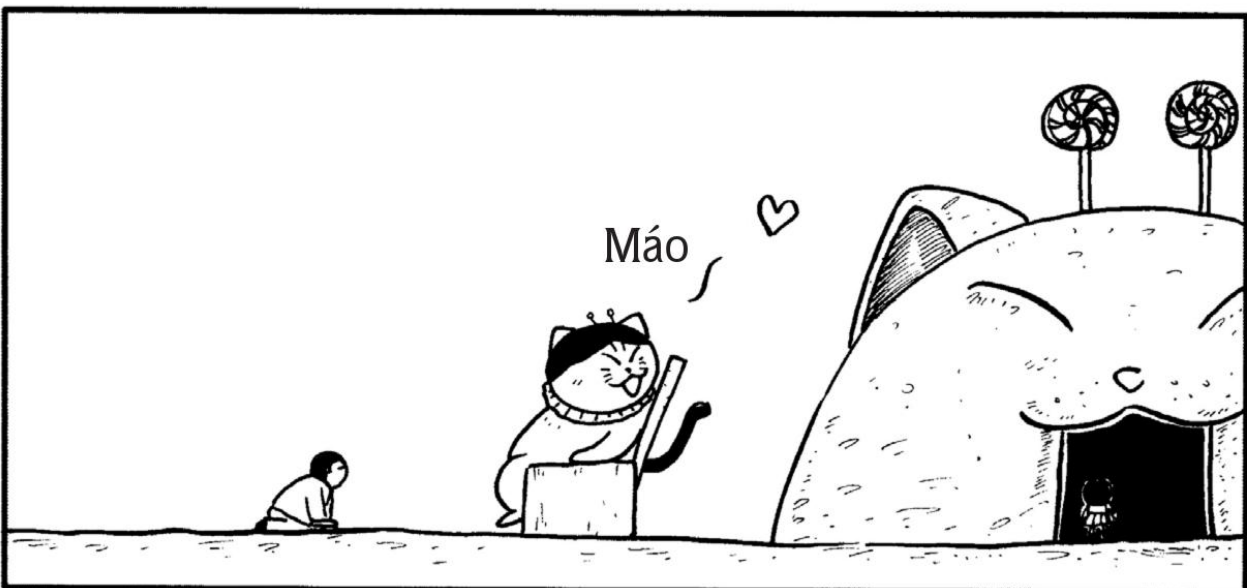
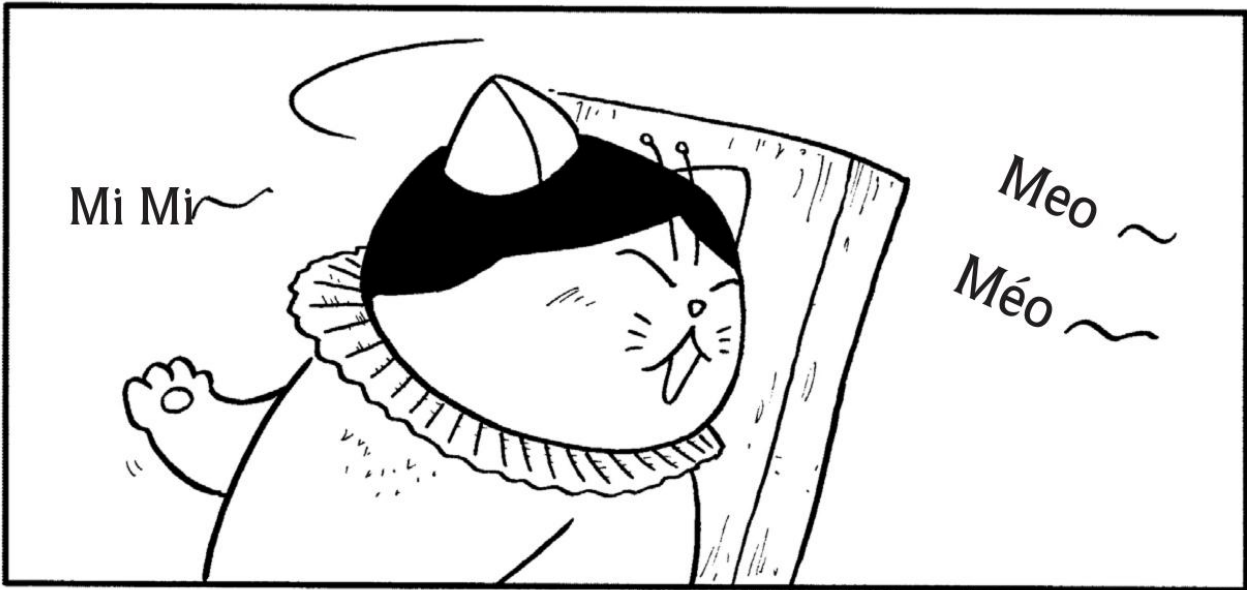

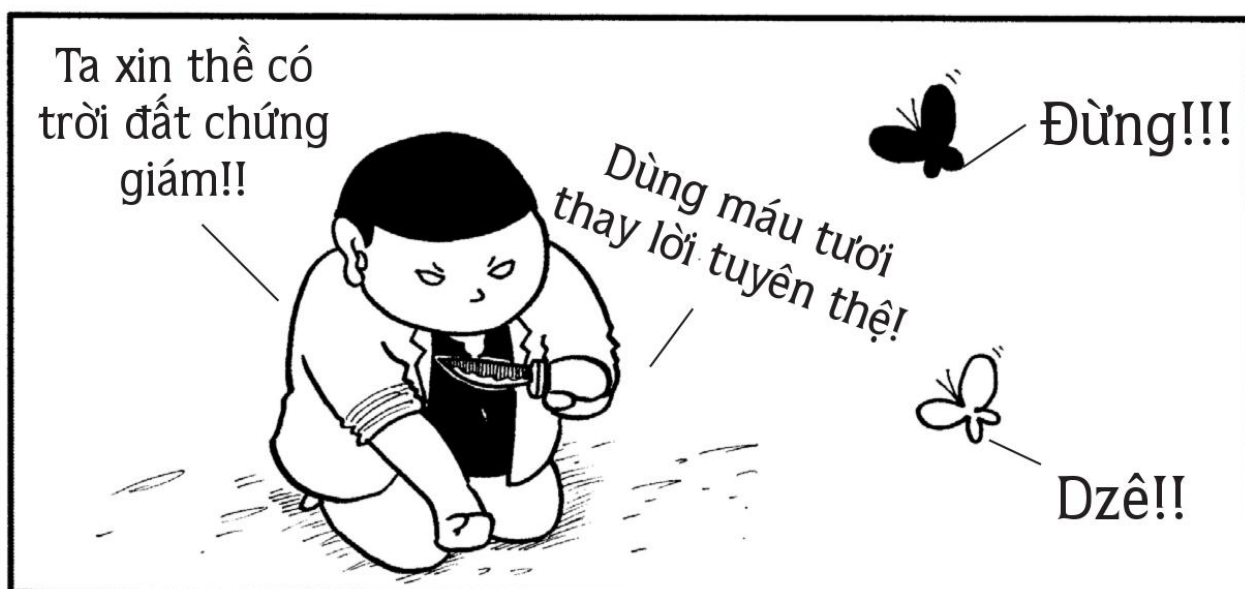

Ôi chào! Hồi hộp quá! Chắc
sẽ là nhiệm vụ gian nan
thách thức lắm đây. Nhưng
ta sẽ quyết chí một phen!!

Ngài bảo rằng nhiệm
vụ đầu tiên người cần
hoàn thành đó là...

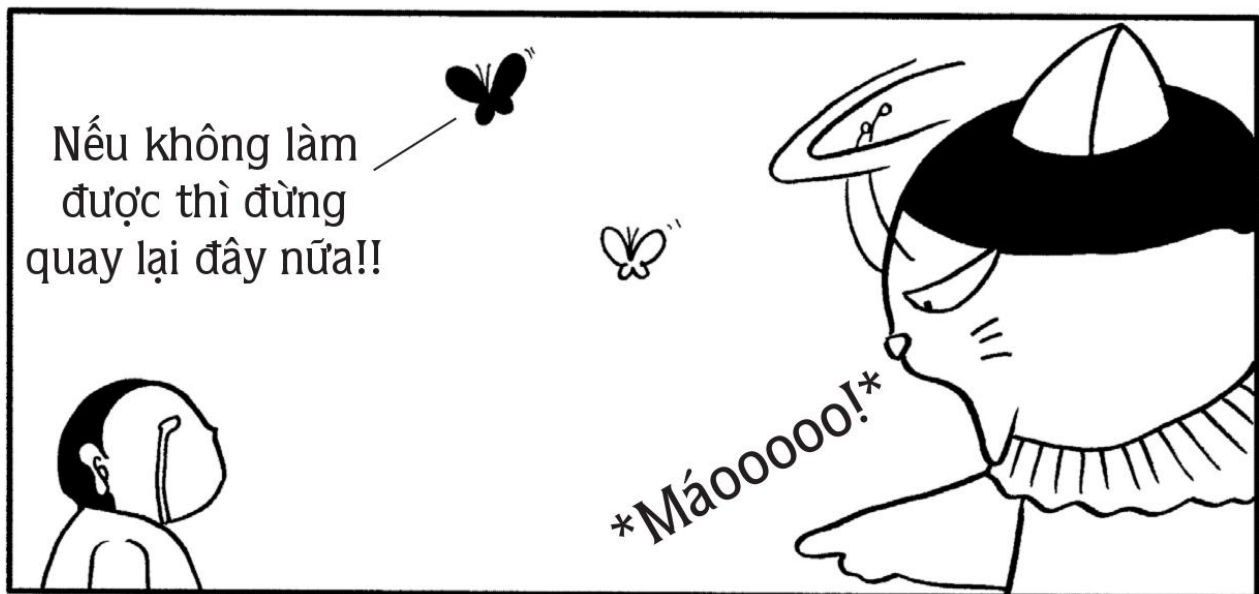
Rời bỏ thị phi trần
gian, một lòng
tĩnh tâm hướng
đến cái thiện.

Tu tâm tích đức một
cách nghiêm túc
trong vòng 10 năm.

Nếu làm được việc này
thành công mà vẫn muốn
gia nhập hội Thần Mèo
Pandada thì Ngài sẽ để cho
giữ chức Phó bang chủ phụ
trách tại 3 lục địa.

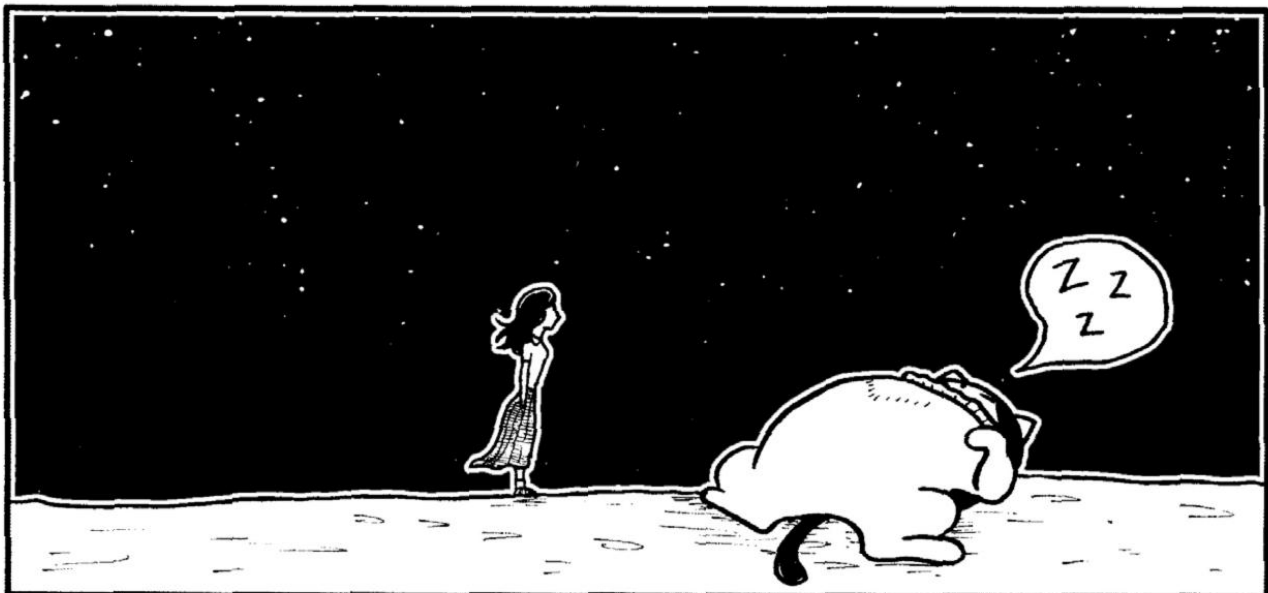

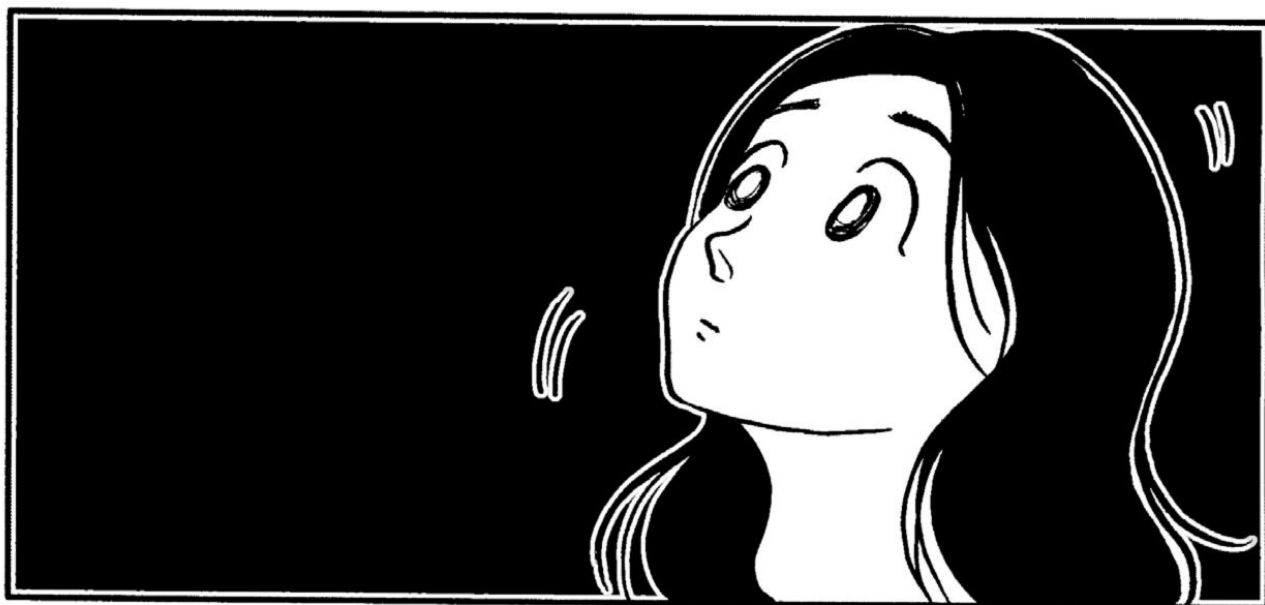
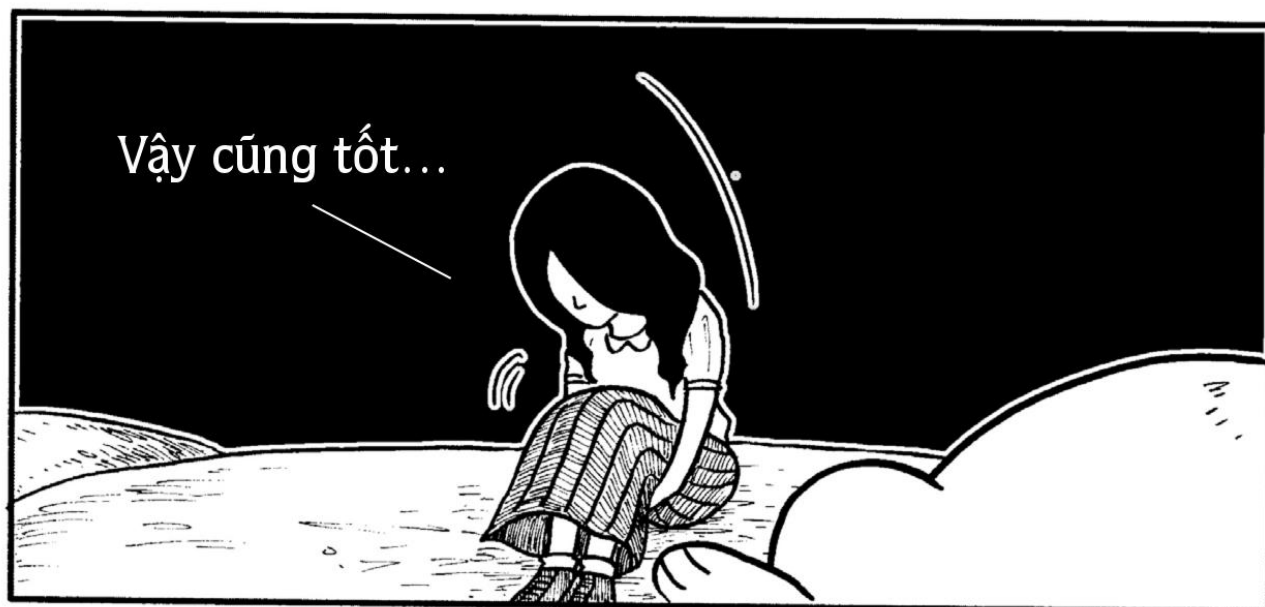
Muốn đáp
trả ai hãy
dùng tâm tĩnh
để giải quyết
sự việc

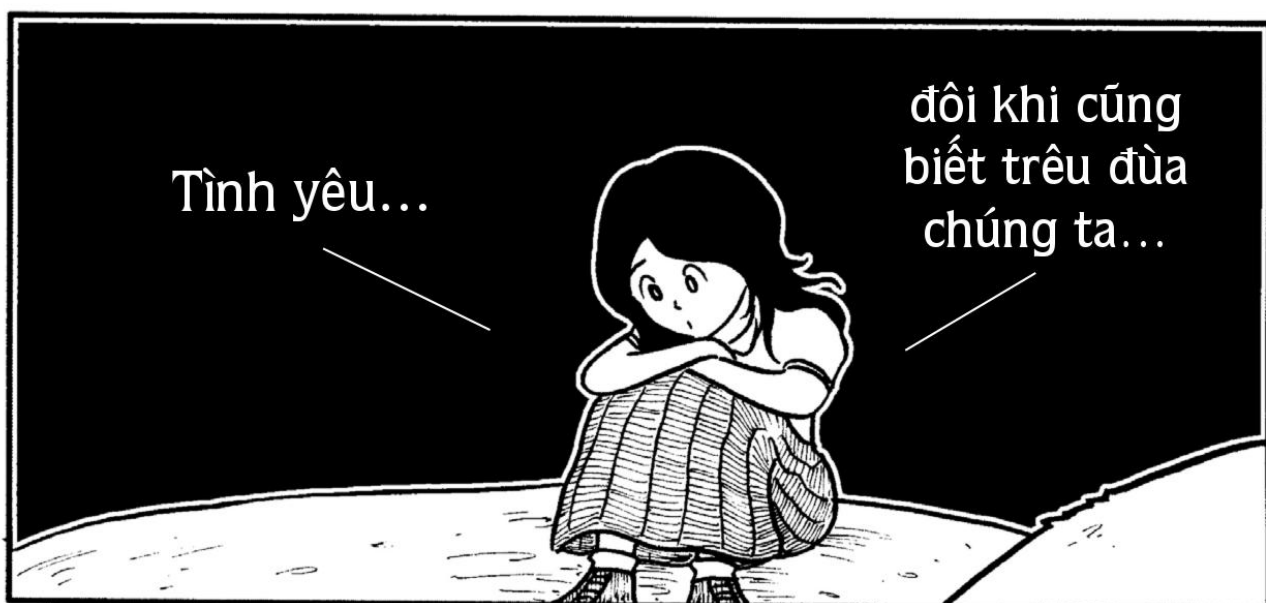

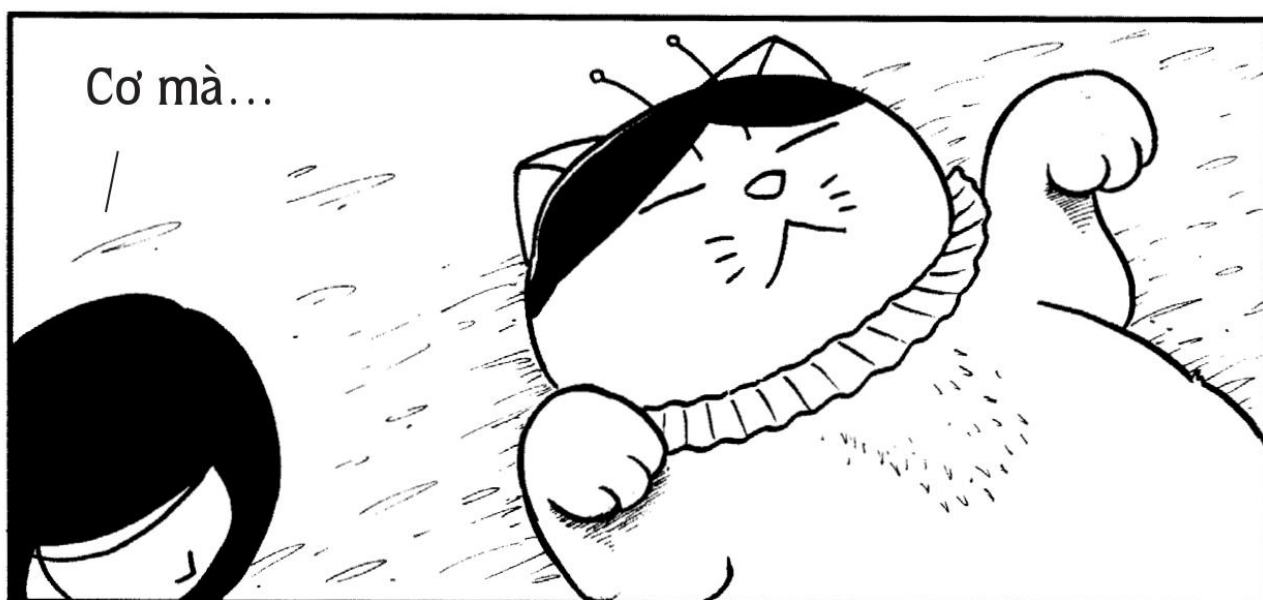

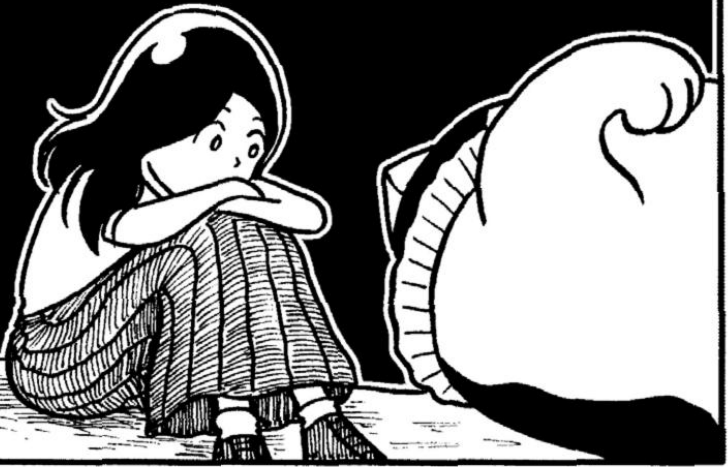

Người ấy đã có người thương... bản
thân mình cũng vậy... Chuyện này dù
có hỏi ai cũng không phải

Vì người ấy đang có
một tình yêu thật đẹp
... Còn mình thì vẫn
dành trọn vẹn cả trái
tim cho một người.

Và cho dù có như thế nào
đi chẳng nữa, mình cũng sẽ
không để cho bản thân dần sâu
vào chuyện này hơn nữa, thậm
chí là không thể biểu hiện ra
ngoài cho người khác biết...

Thật dễ dàng để
sự thật có thể điều
khiến bản thân ta,
không cho ta làm
những điều sai trái.

Nhưng còn trái tim ta,
liệu có điều gì có thể kiểm
soát được cơ chứ?

Đến lúc nhận ra mọi thứ...
thì tâm trí ta đã nhớ đến
người ấy tự lúc nào

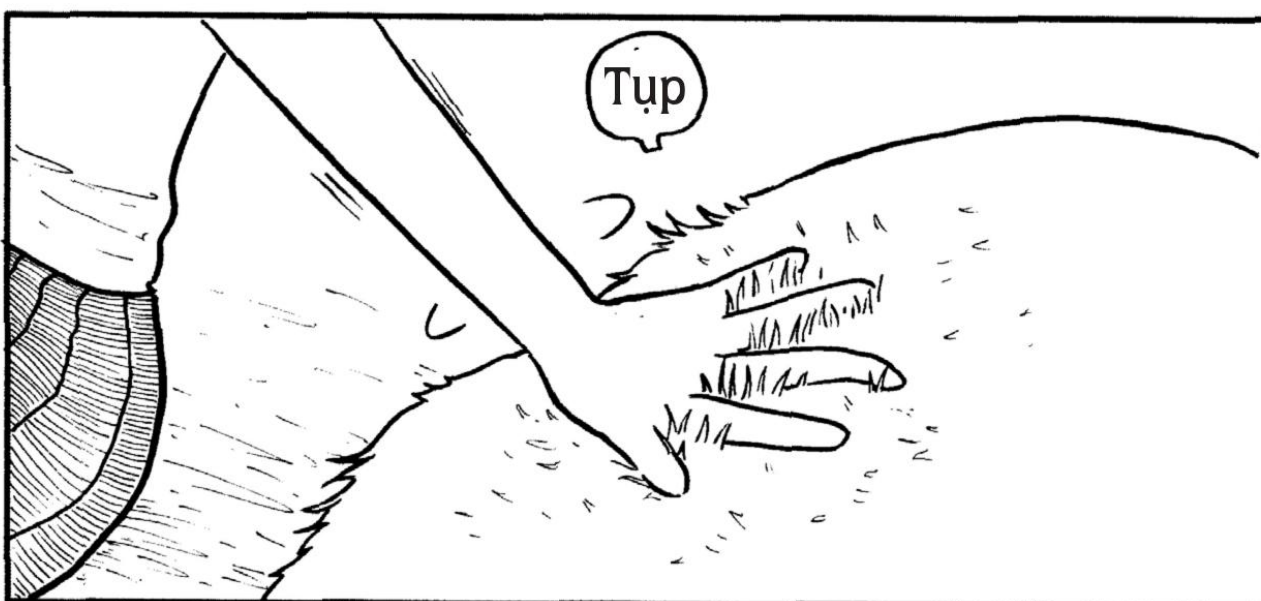
Chẳng có gì là sai trái cả...
Khi ngẩng đầu lên ngắm nhìn
những vì sao trên bầu trời đêm
và rồi bất chợt nhớ tới một
người thay vì phải nghĩ tới một
người khác... Vì mình biết rất
rõ rằng cảm xúc đó là điều chân
thật nhất xuất phát từ trái tim
đang thổn thức.

Mình cũng không biết...
liệu đã có người phụ nữ khác
từng trải qua cảm giác như
vậy hay chưa? Vì chỉ có cách
giữ chặt trong lòng mới có thể
khiến những câu chuyện như
vậy vẹn nguyên và ý nghĩa như
nó vốn đã xảy ra.

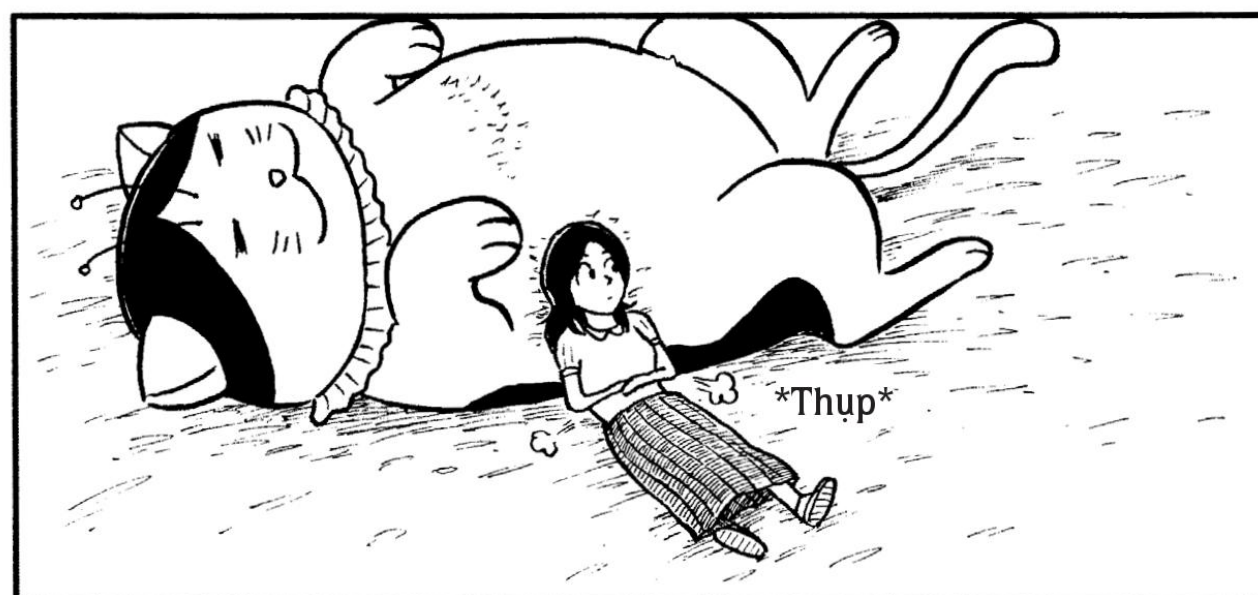

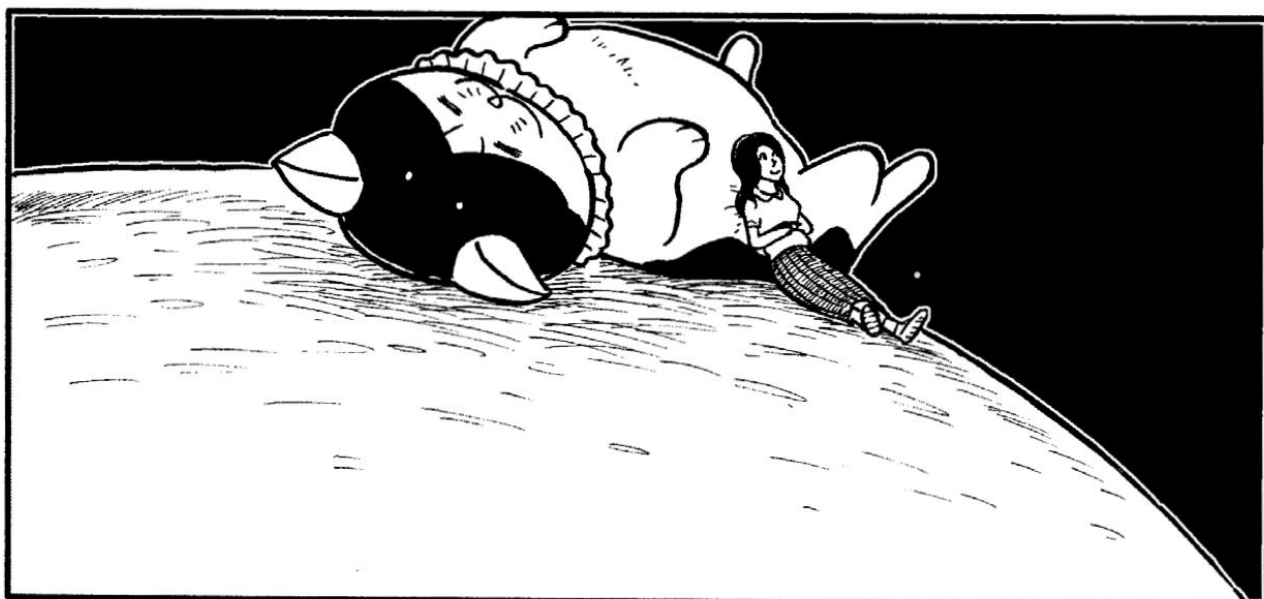
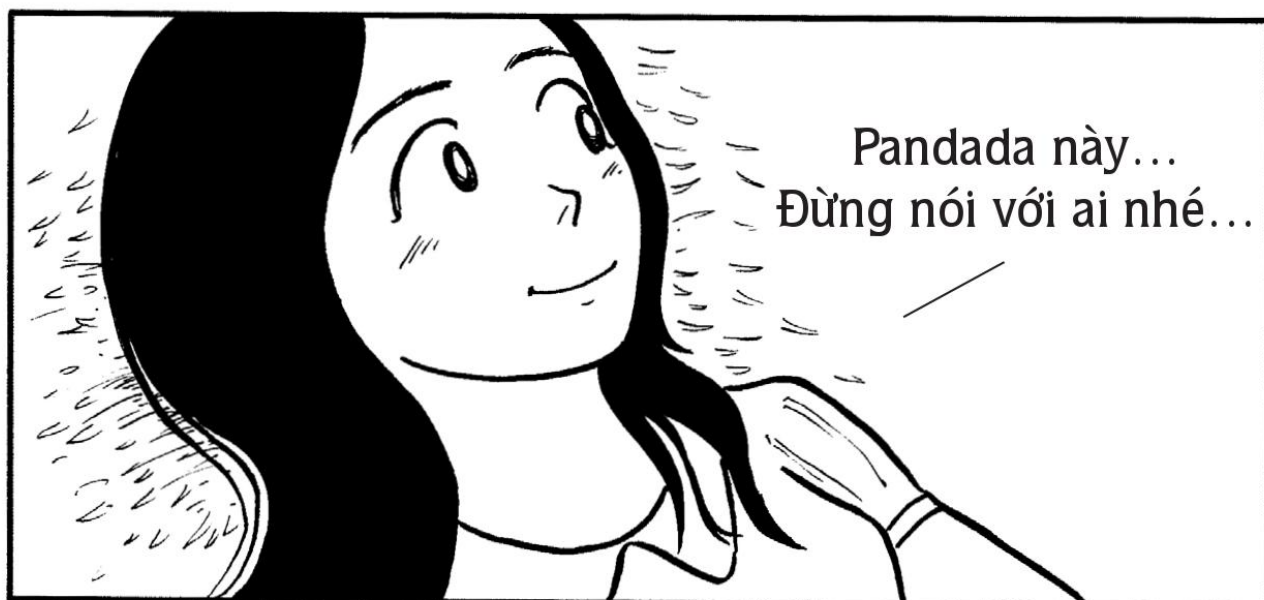
Tụp

Một số chuyện ta không thể tâm
sự với bất cứ ai, dù đó là gia đình
hay bạn thân đi chăng nữa.

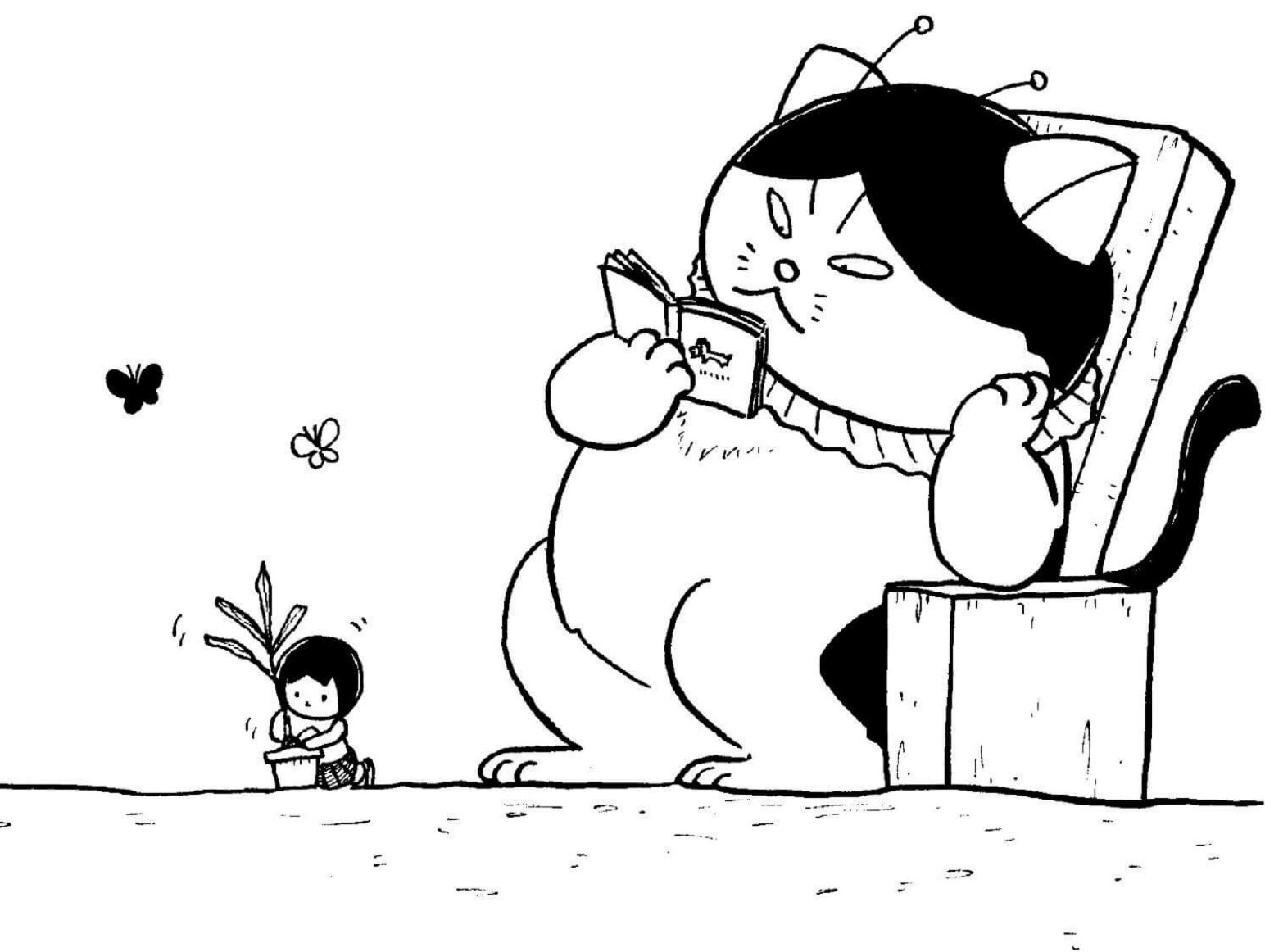

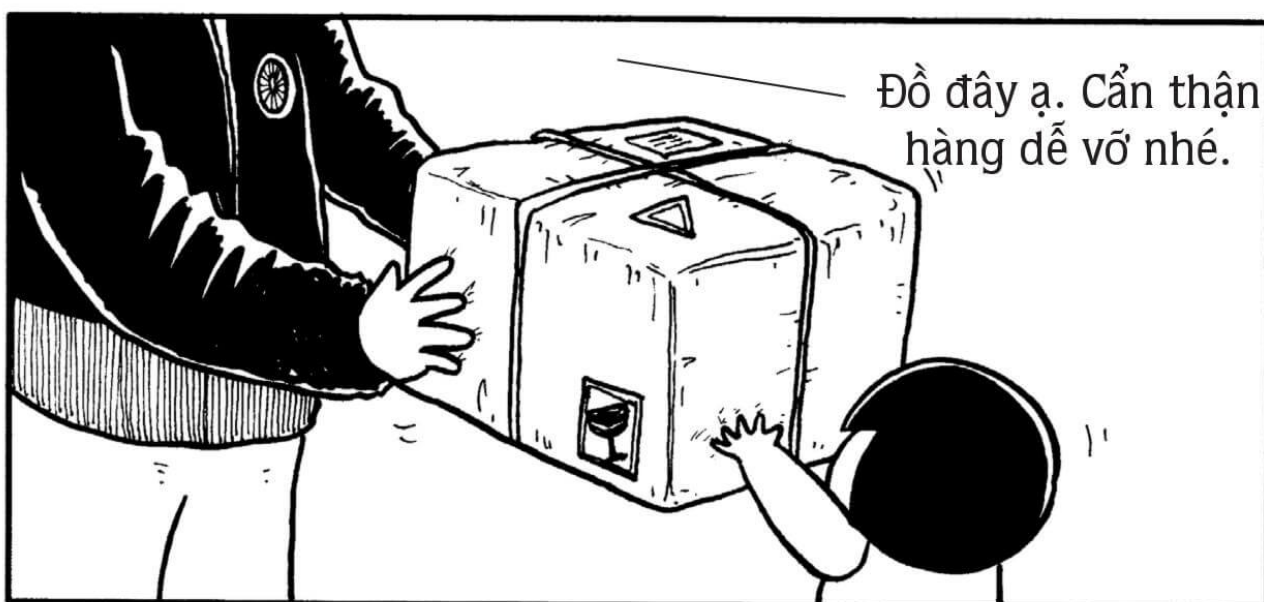

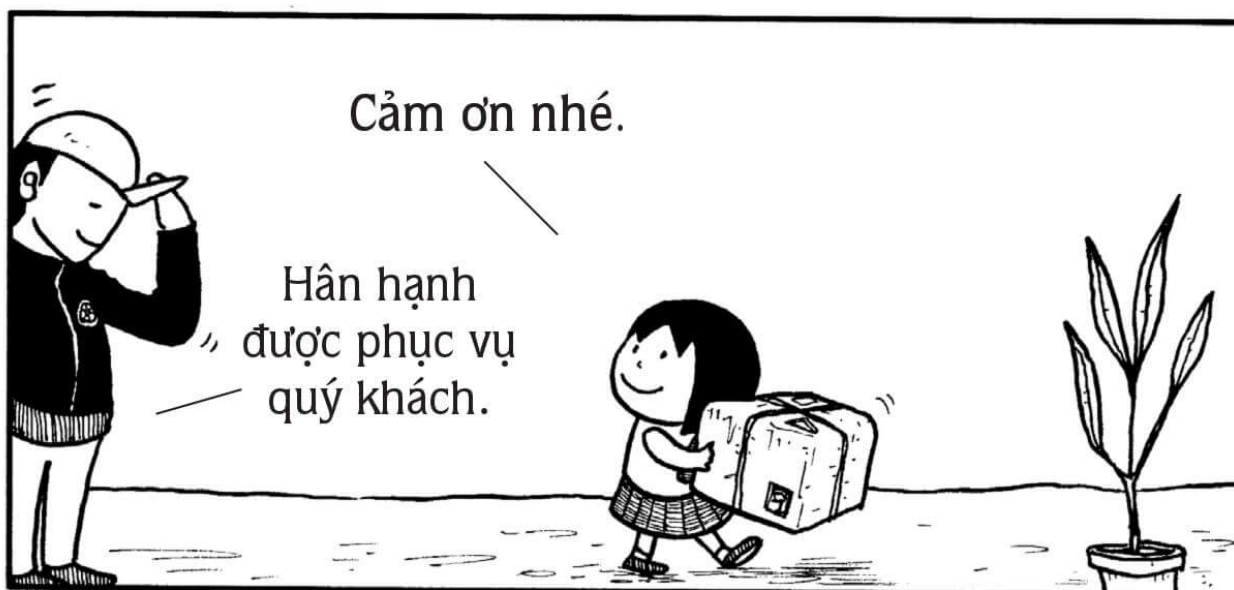
Điều có thể chiếu rọi
sáng rõ nhất trong đêm
tối bao trùm bởi nỗi
cô đơn không phải là
những vì sao trên bầu
trời mà là nỗi nhớ một
người ta đã không thể
chạm tay tới.

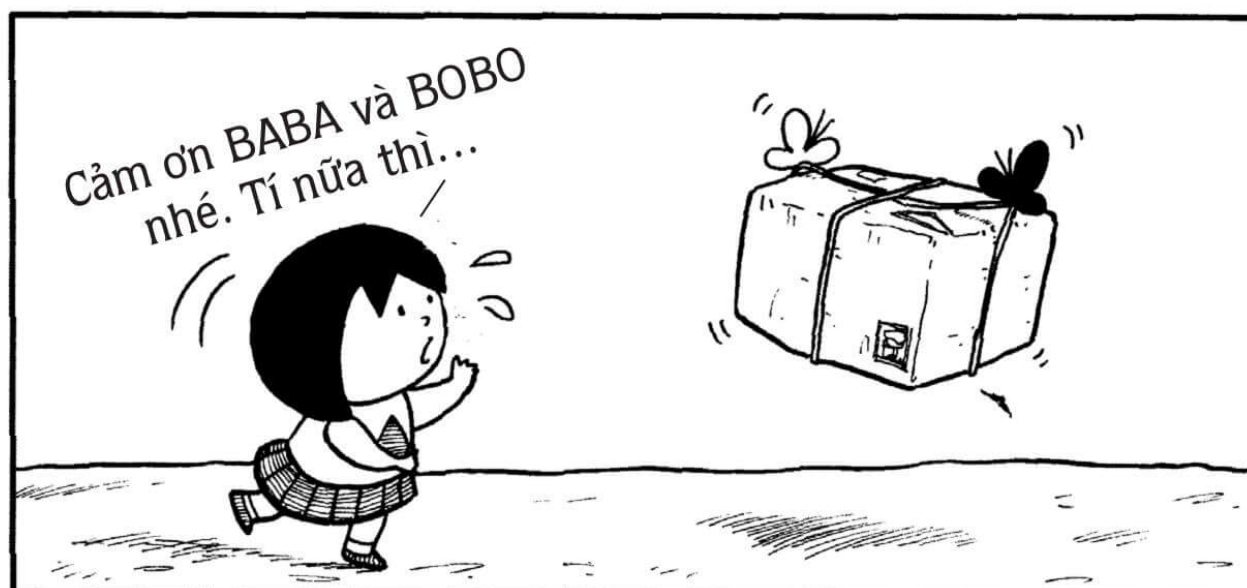
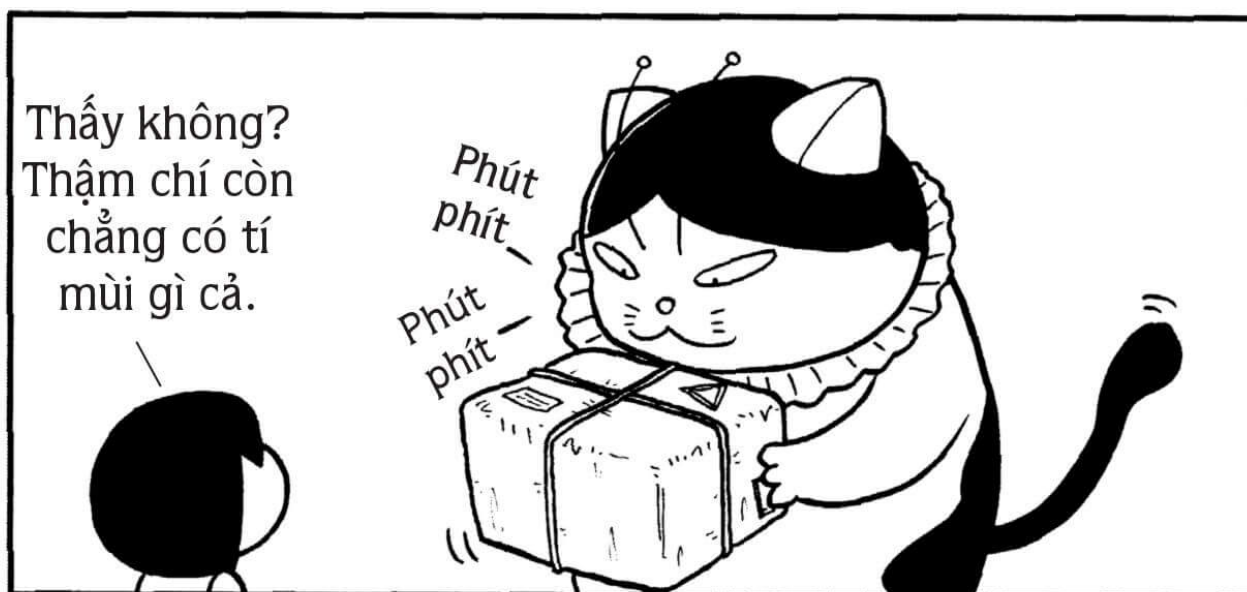

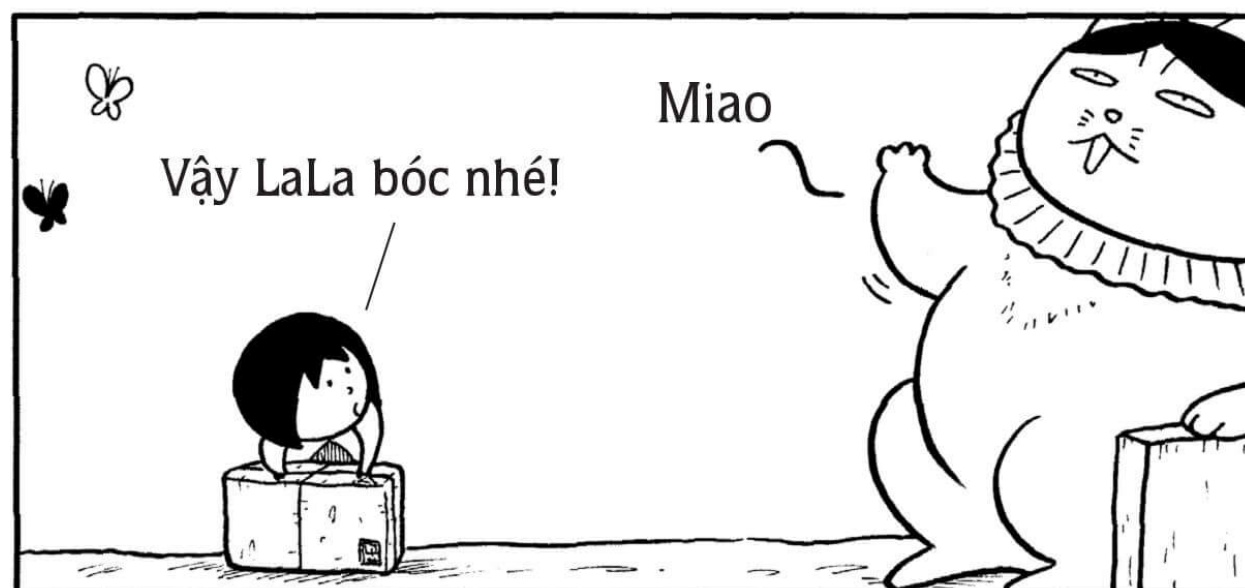

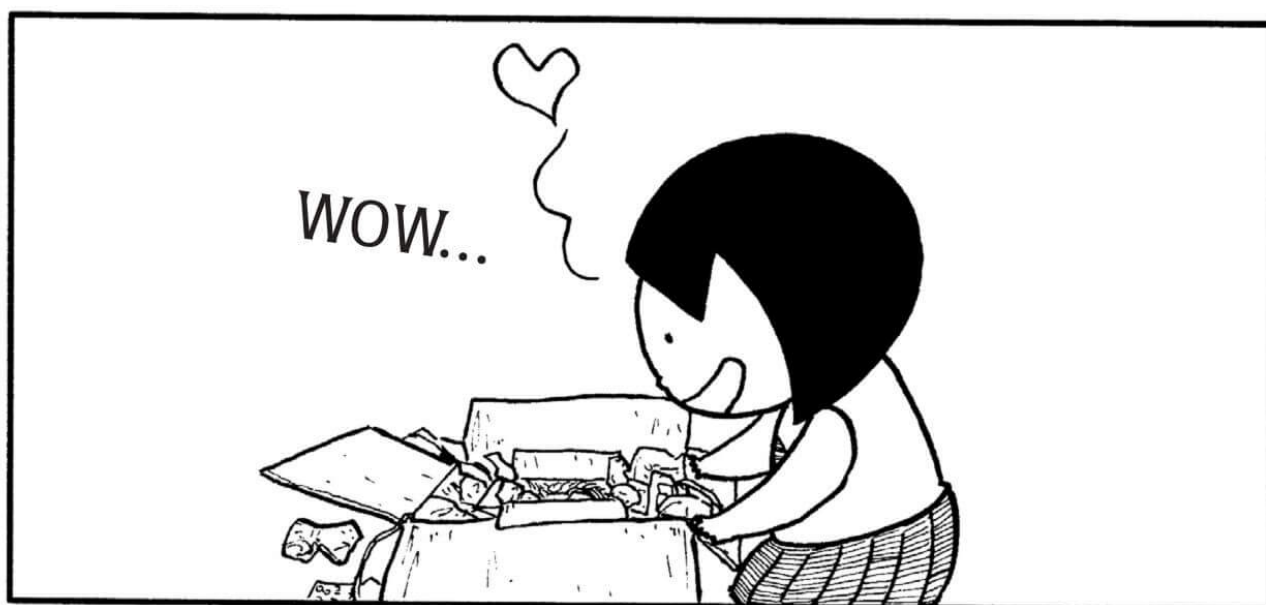

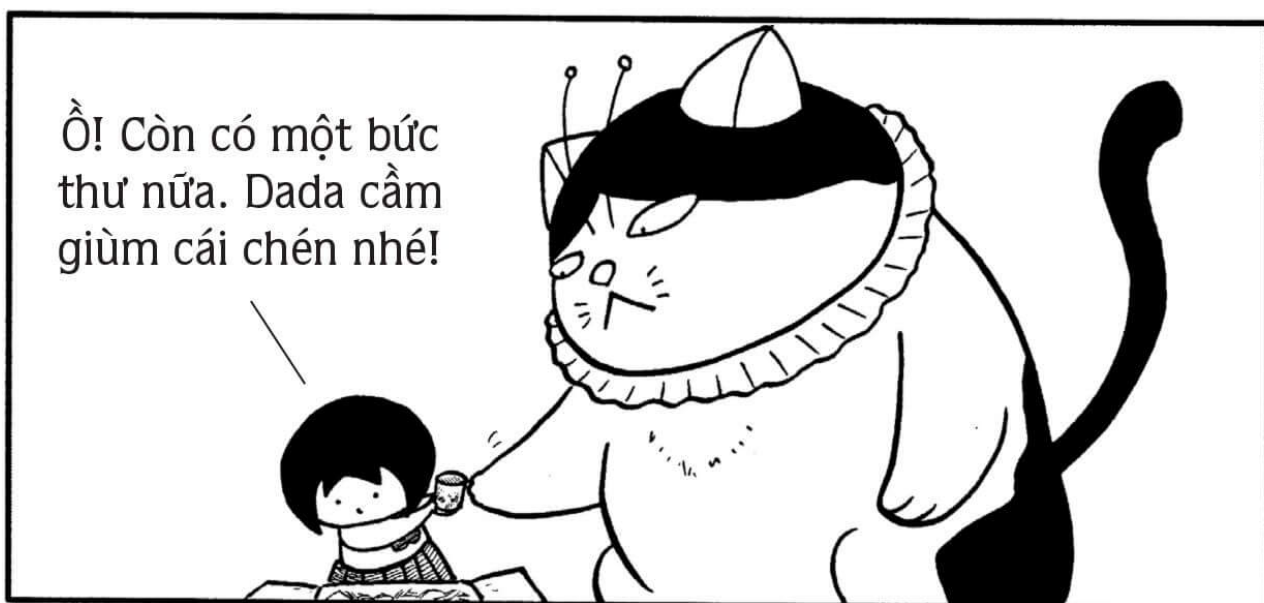

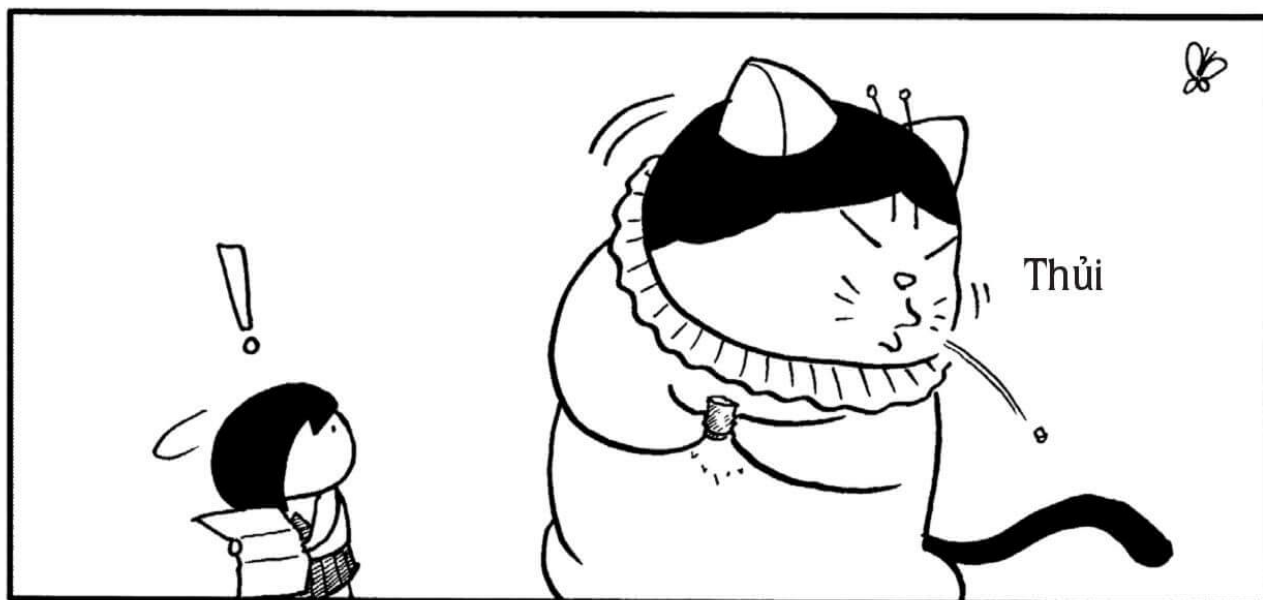
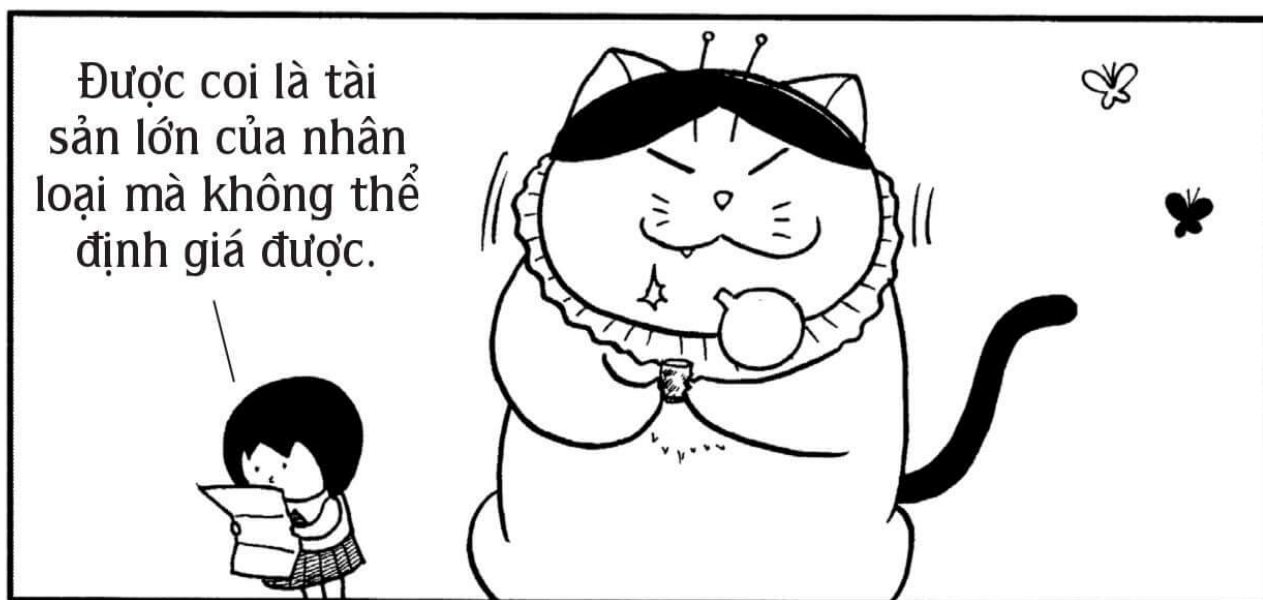

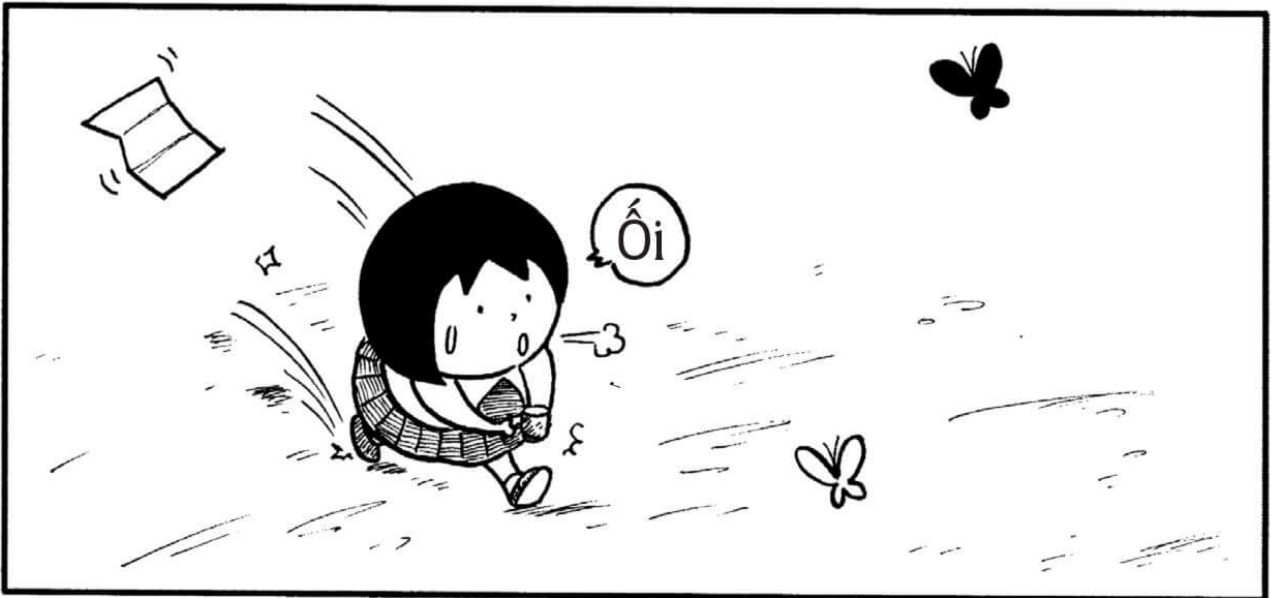

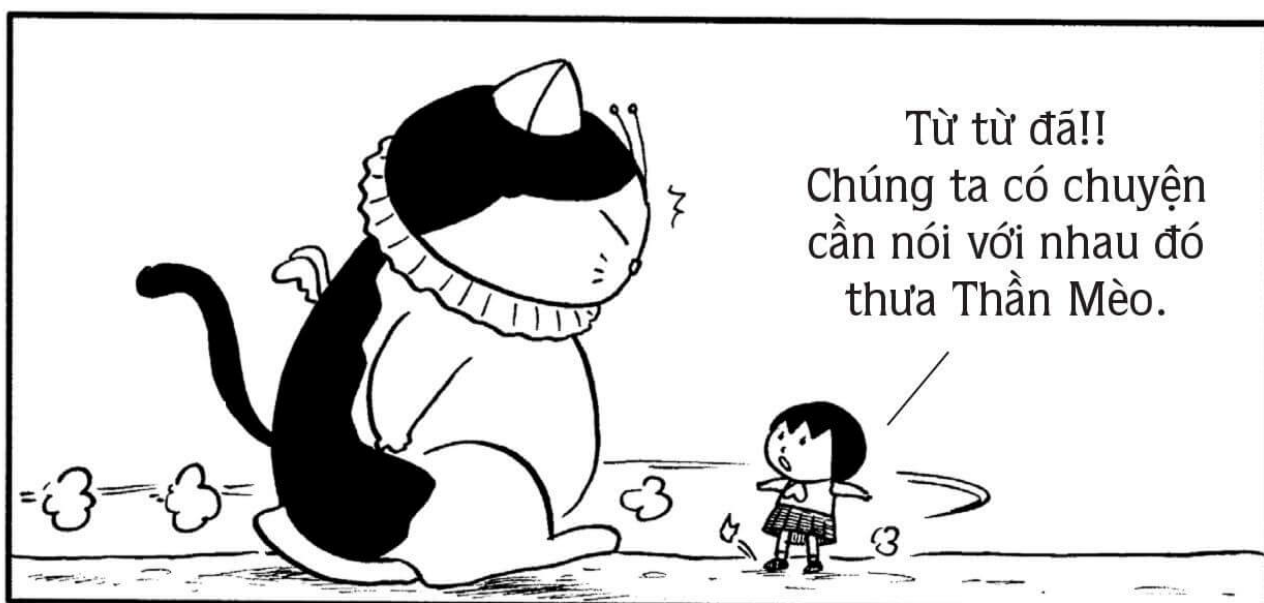

... Đó là những lời ca ngợi mà con người
dành tặng cho tôi, nhưng cũng chẳng khiến
tôi cảm thấy đáng tự hào chút xíu nào cả.

Tôi cảm thấy mình
chỉ là một chén trà
thừa thãi trên cõi
đời này, là một chén
trà không mang lại
chút ý nghĩa gì cho
cuộc sống...

cho dù mọi người luôn
coi trọng và chăm sóc
tôi hết sức cẩn thận,
nhưng điều đó lại càng
khiến tôi cảm thấy
mình chẳng còn chút
giá trị nào cả.

Tôi là một chén trà chưa từng được sử dụng một lần, được
tạo nên bởi một nghệ nhân có tên tuổi, rồi được đặt trong
một viện bảo tàng. Mọi người chỉ quan tâm đến chất liệu,
hình dáng, màu sắc, vẻ đẹp đầy tính nghệ thuật chứ chẳng
ai màng tới chuyện tôi muốn trở thành một cái chén trà
như thế nào, chỉ quan tâm chủ sở hữu của tôi là ai, được
định giá bao nhiêu mà không ai quan tâm tôi vui hay buồn.
Và rồi tôi trở thành một thứ vô giá trong mắt tất cả mọi
người... ngoại trừ chính bản thân tôi.

Nên tôi quyết định sẽ làm cho
mình tan vỡ ra thành từng
mảnh. Nhưng bản thân thì
không thể tự làm được điều ấy.
Đó là quy luật bất thành văn
của tạo hóa rồi.

Tôi cũng không thể nhờ ai đó phá
bỏ chính bản thân mình vì có lẽ
chẳng có ai dám làm vỡ tôi – một
kho báu mà mọi người coi là vô giá,
càng để lâu càng có giá trị.

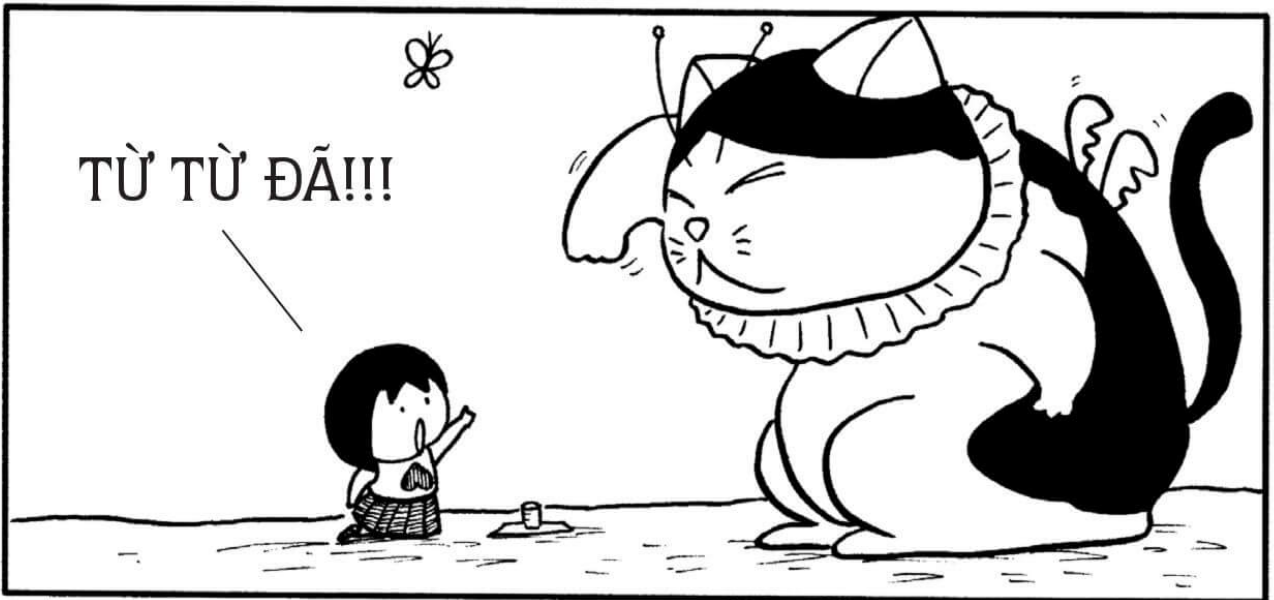
Do vậy tôi đã lên một kế hoạch vô
cùng phức tạp, tự gửi bản thân mình
từ địa chỉ là bảo tàng tới tận tay Ngài
– vị Thần Mèo đáng kính, với mong
muốn Ngài rủ lòng thương giúp tôi từ
giã cõi đời này. Vì chỉ có Ngài mới có
thể làm điều này một cách dễ dàng
nhất mà chẳng chút bận tâm rằng tôi
là đồ vật có giá trị đến cỡ nào.

Lời cuối cùng, tôi mong rằng
Ngài có thể giúp cho ước mơ
nhỏ nhoi của tôi trở thành hiện
thực, được trở về là cát bụi
như thuở ban đầu để có thể
sống một cuộc đời mới ở kiếp
sau. Trân trọng cảm ơn Ngài.
Kính thư, Chén Trà.

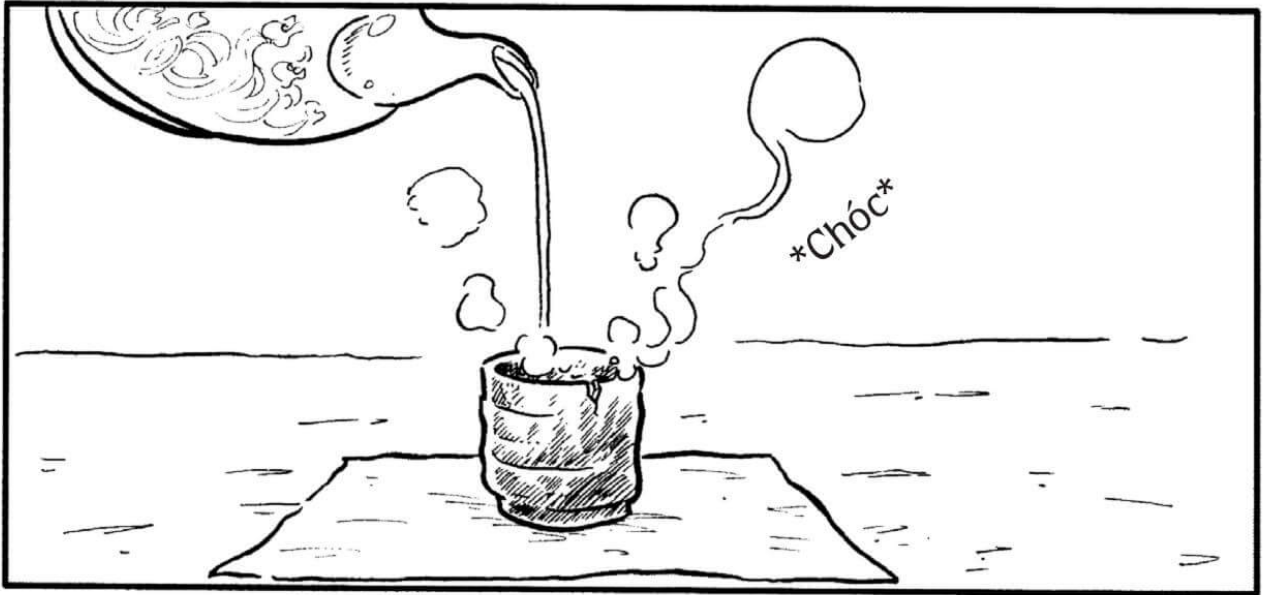

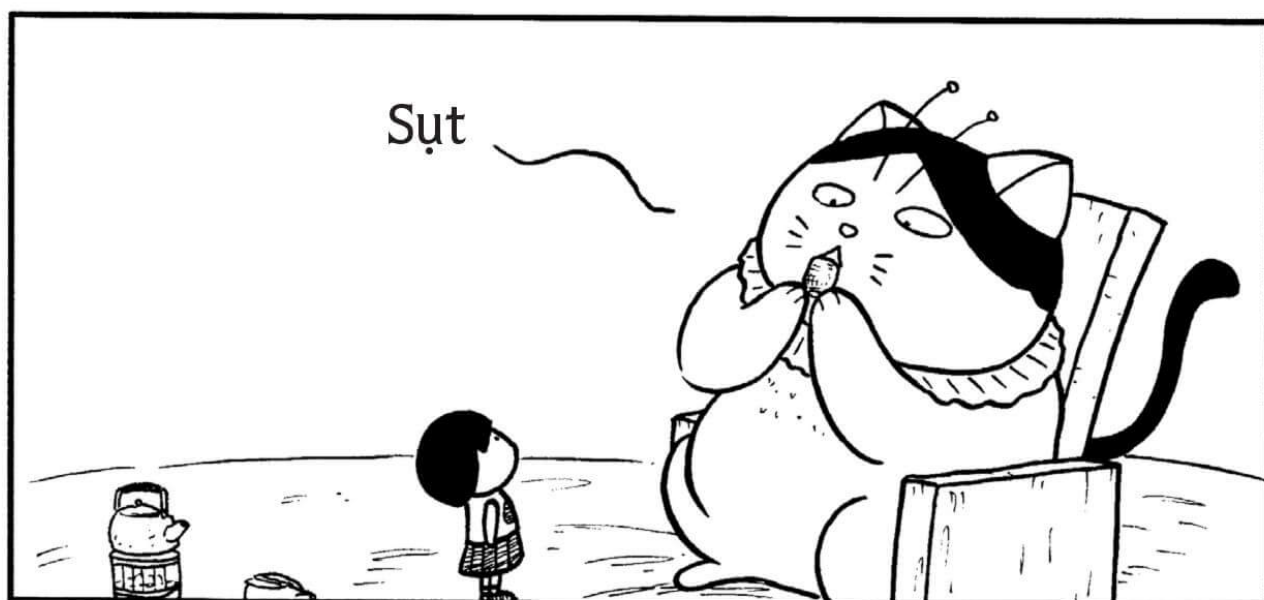
TỪ TỪ ĐÃ!!!

Cũng đâu nhất thiết
phải thực hiện đúng như
trong bức thư đã viết...

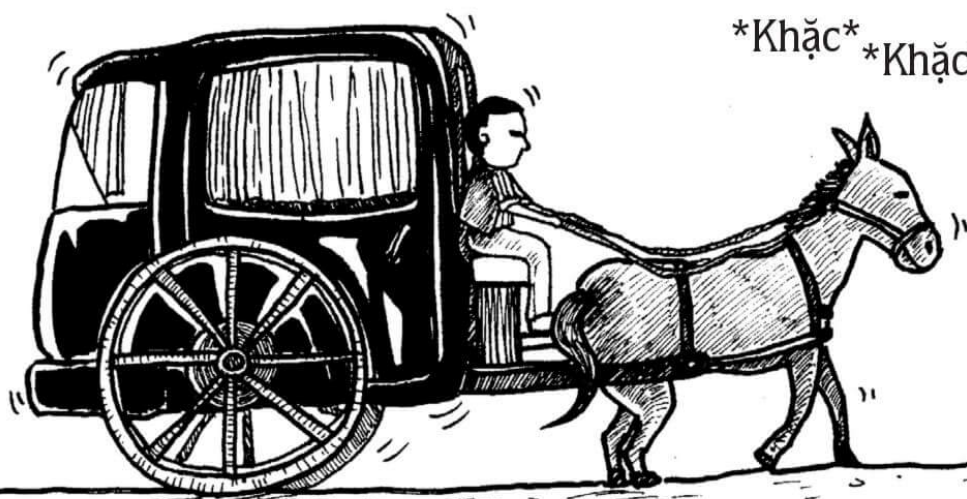

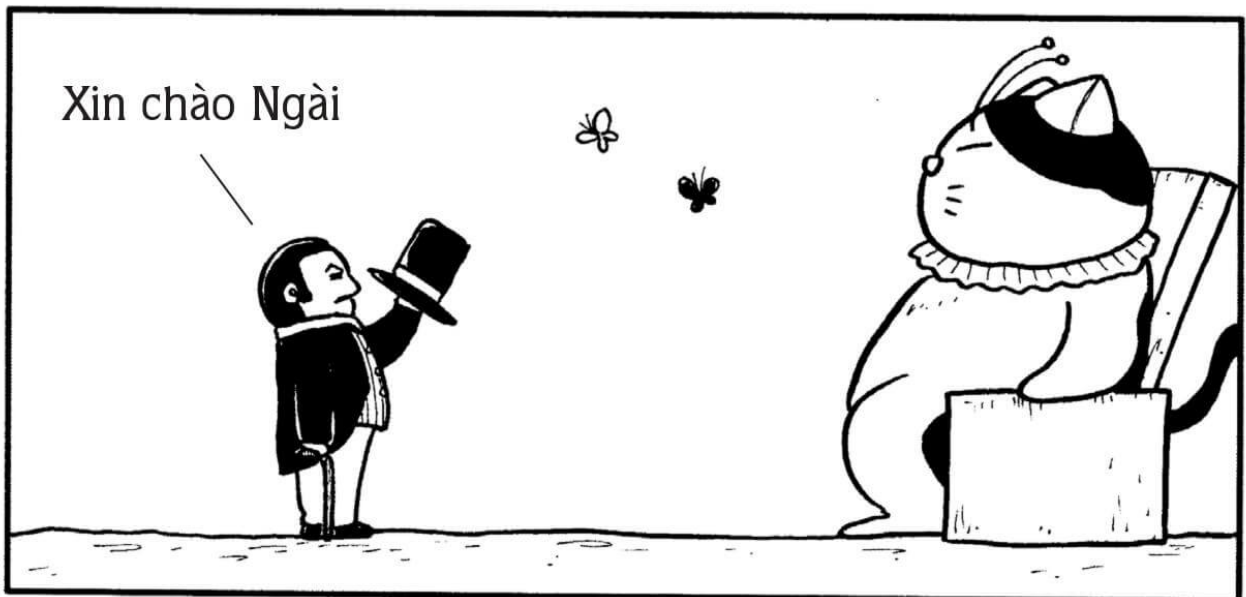
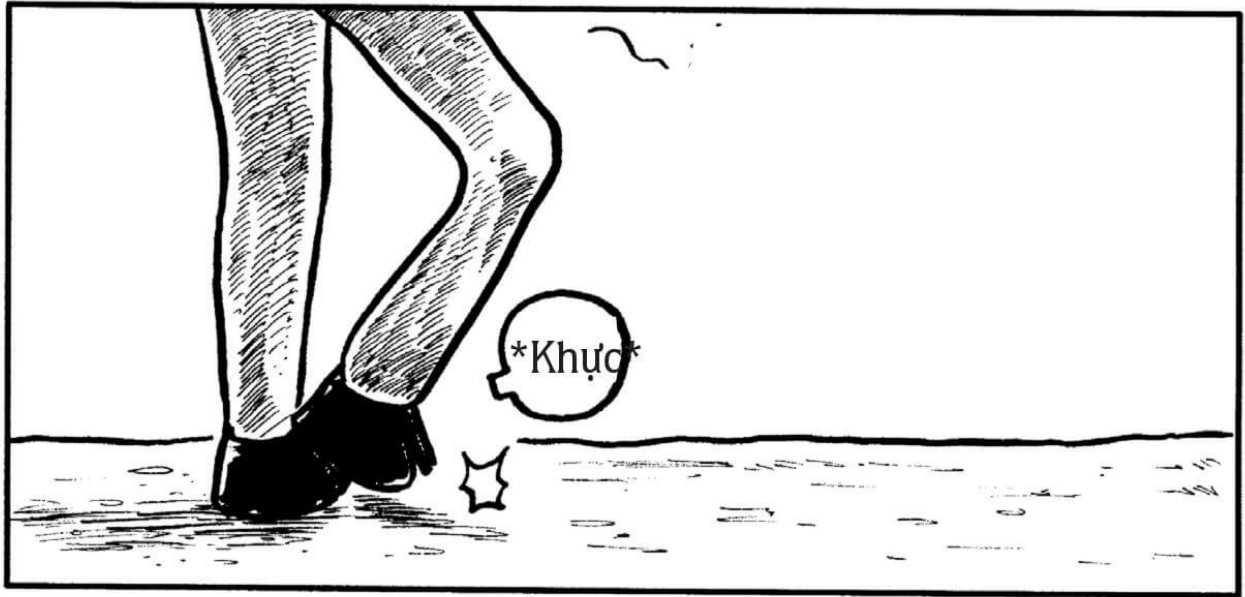
Giá trị vật chất là
điều ta có thể nhìn
thấy bên ngoài
trong khi giá trị
tinh thần thì lại ẩn
sâu bên trong

Khục *Khục*

Khắc *Khắc*

Tôi là Cảnh sát
trưởng Đại tướng
- Giáo sư - Tiến sĩ -
Bác sĩ - Hoàng tử -
Tổng tư lệnh - ???
NingNong

Có chuyện muốn nhờ
Thần Mèo chỉ dạy.

Trời! Gì mà dài vậy?

Dài vậy.

Không biết quý tính đại
danh của hai vị là?

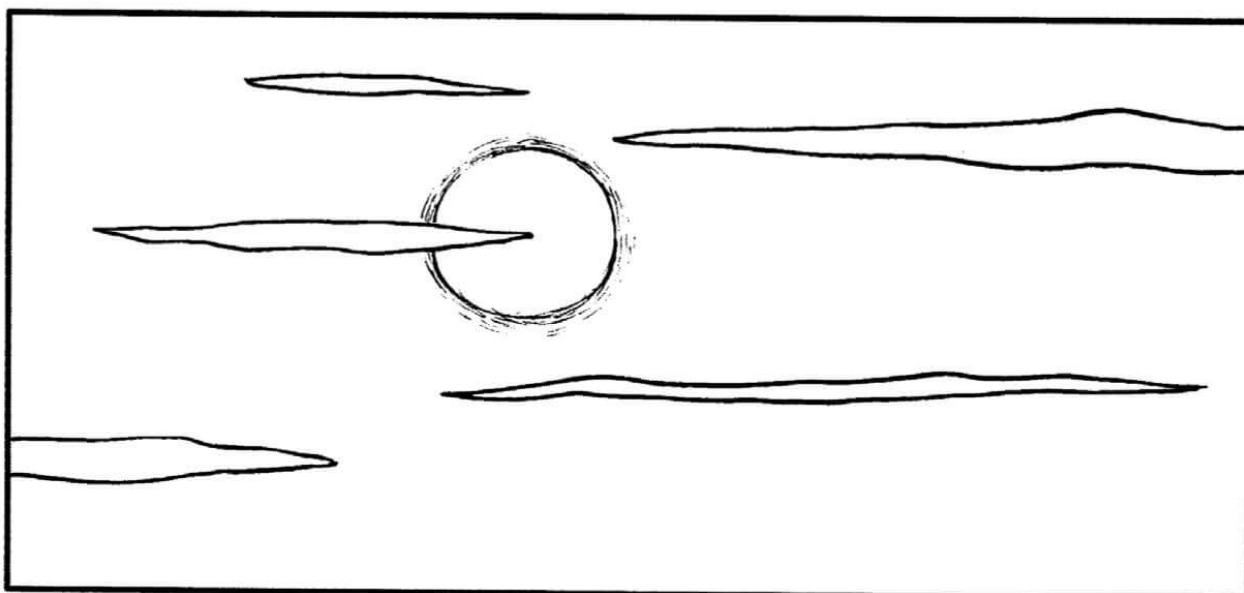
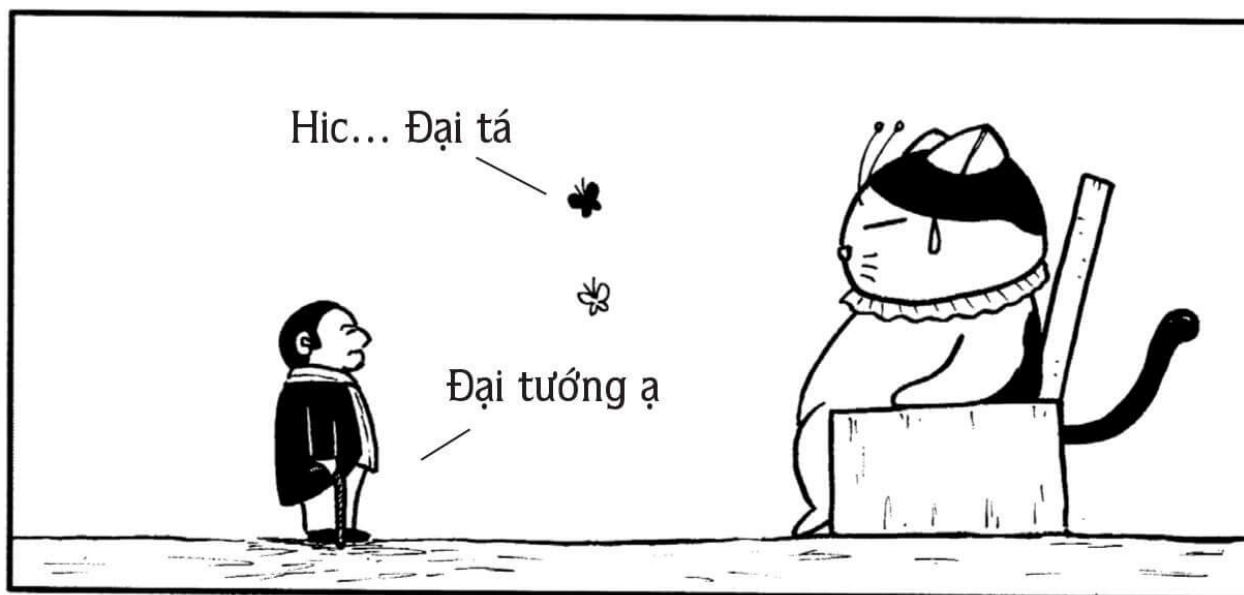

Chúng ta BABA và BOBO là
thư ký riêng của Thần Mèo.

Thôi thế này. Kể ra thì cũng
tốn thời gian khá khá rồi
nhưng cũng không sao. Tôi
cũng không phải là người phát
cuồng với danh hiệu hay tước
vị gì cả. Chúng ta có thể đi
thẳng vào câu chuyện luôn
cũng được.

Hả... Vậy Ngài có
tên gọi ngắn hơn
không thể...

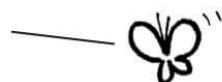

"

Ngài nói rằng Ngài muốn
được gọi đầy đủ họ tên,
nhưng cũng không sao, vì
Thần Mèo không phải người
háo danh hiệu tước vị nên
cho phép người gọi Ngài
bằng biệt danh riêng

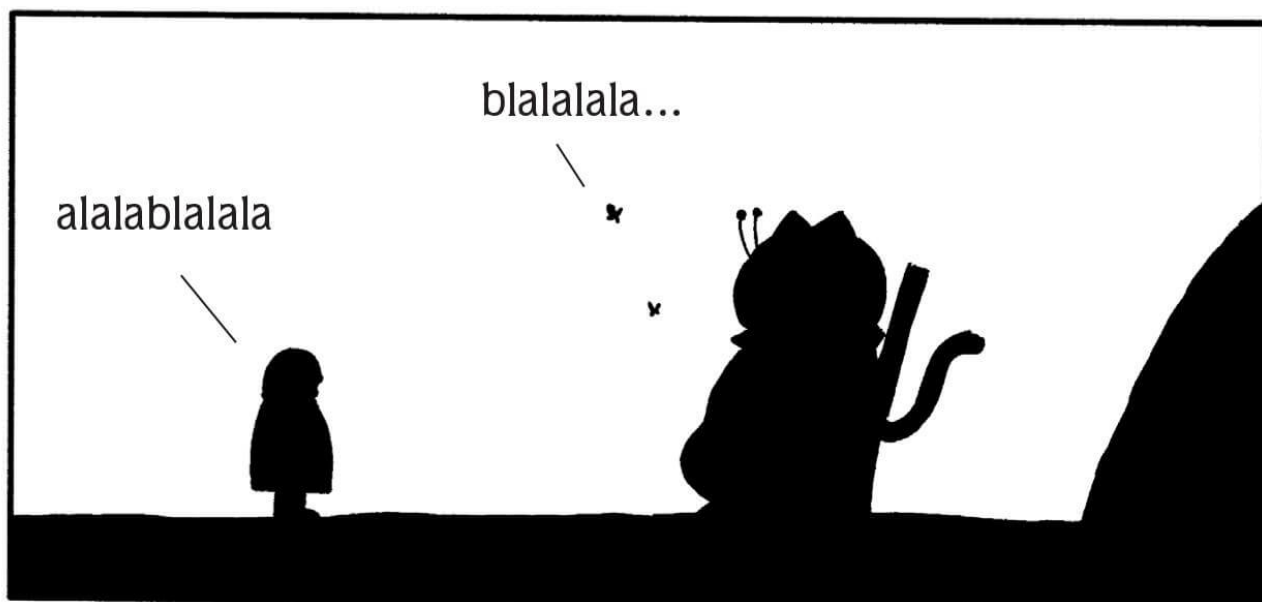

blalalalalalalalalalalala-
lalalalalalalalalalalalala-
lalalalalalalal

alalablalala

blalalala...

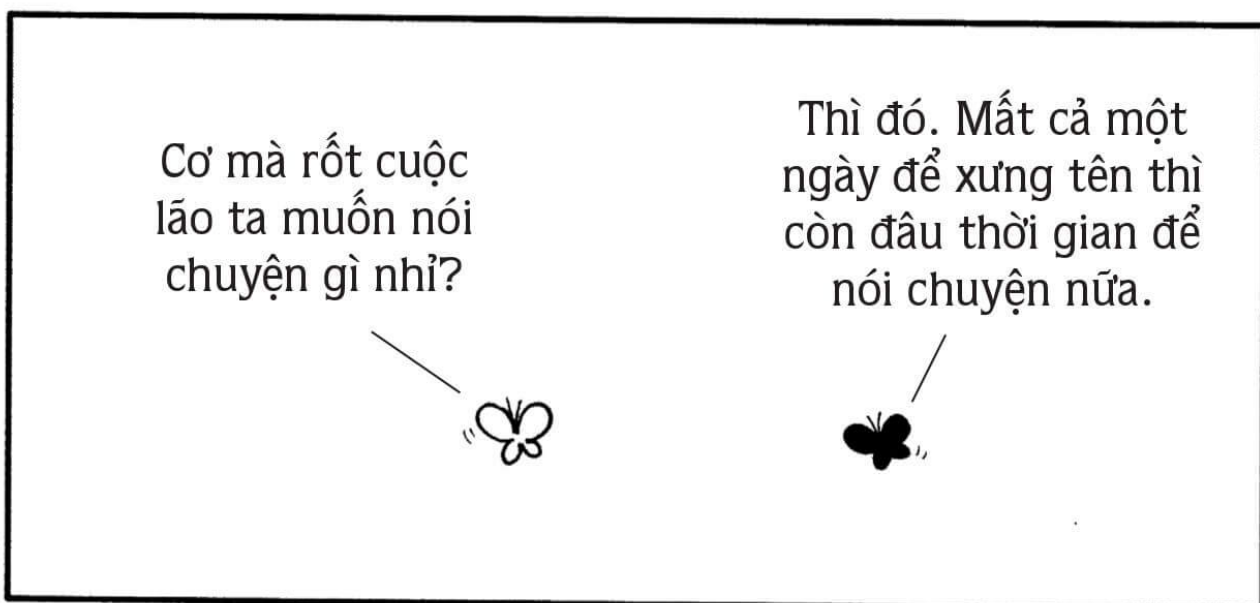
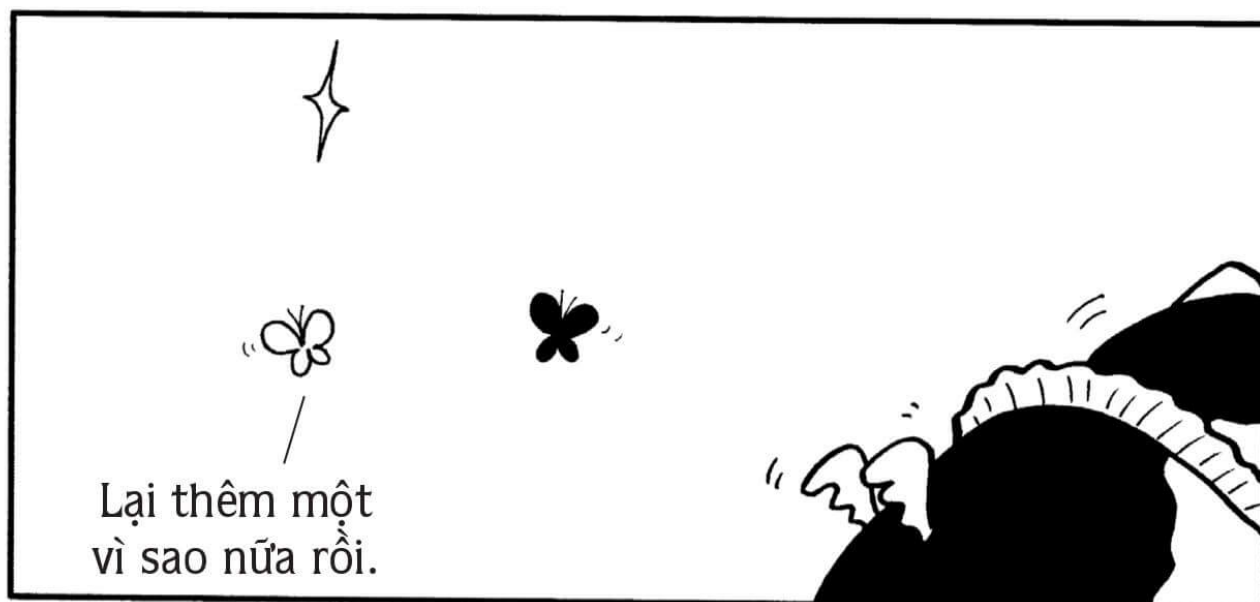
Đủ rồi đó!!!

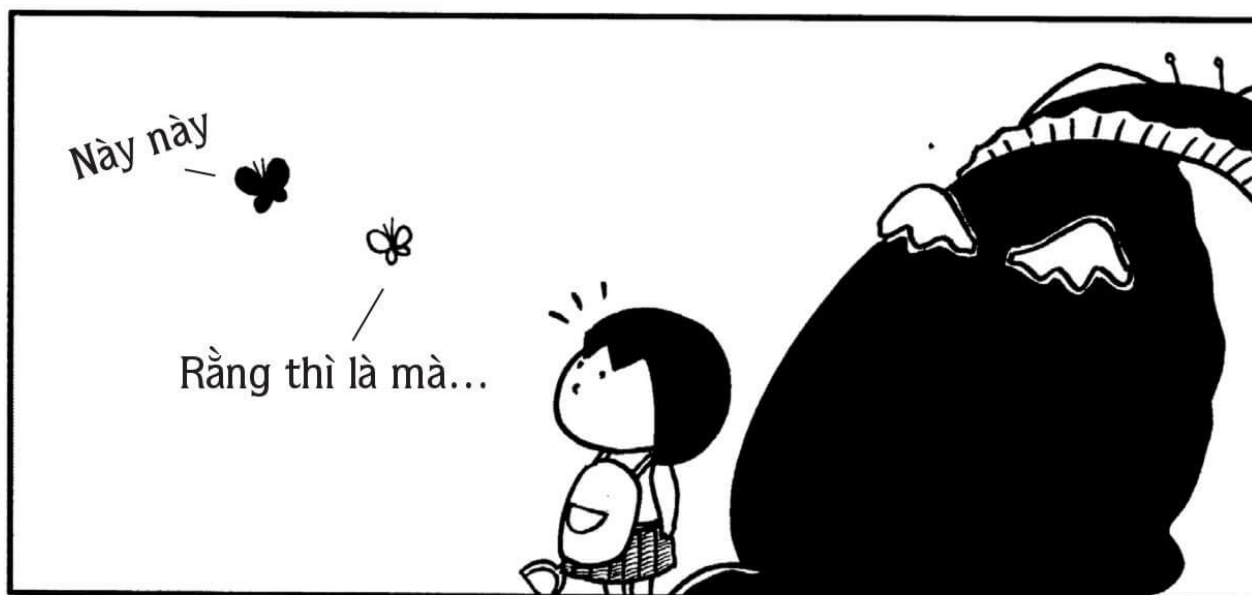
Các người cổ
tình trêu đùa
ta có phải
không? Cứ
như thế này
thì bao giờ mới
bắt đầu cuộc
nói chuyện
được đây?

OK! OK! Vậy tôi đồng ý để
Ngài gọi tôi là “Tiến sĩ
NingNong” cũng được. Còn
tôi sẽ gọi Ngài là Thần Mèo Ú
nhé. OK?!

Hừm

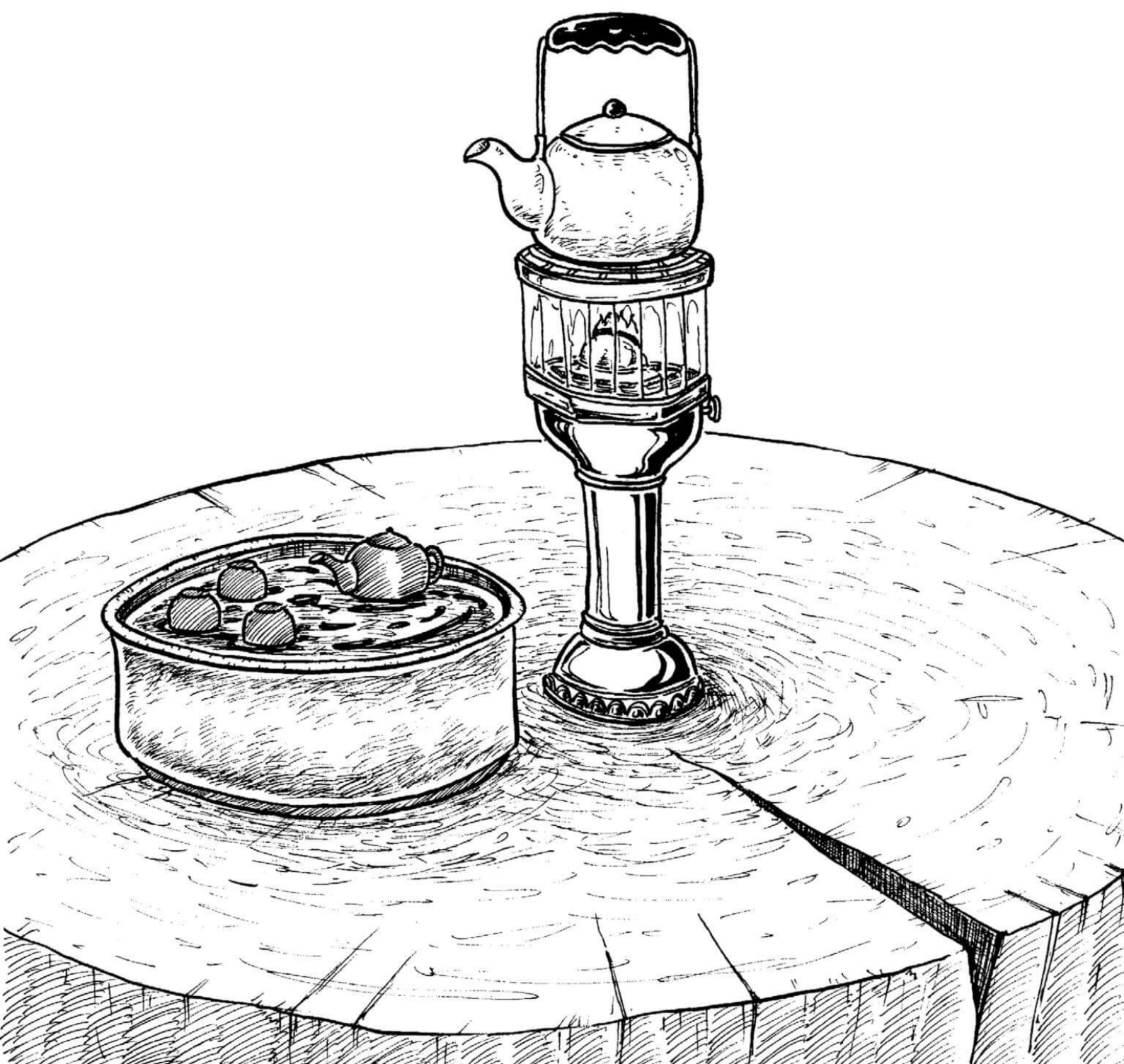
Ồi!!

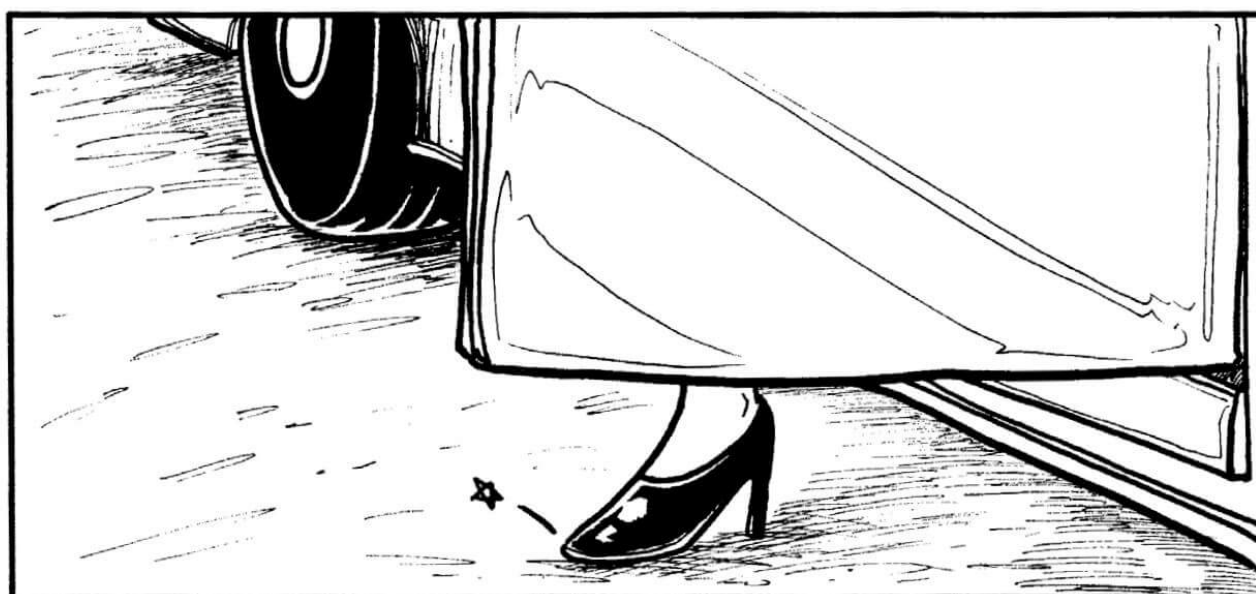
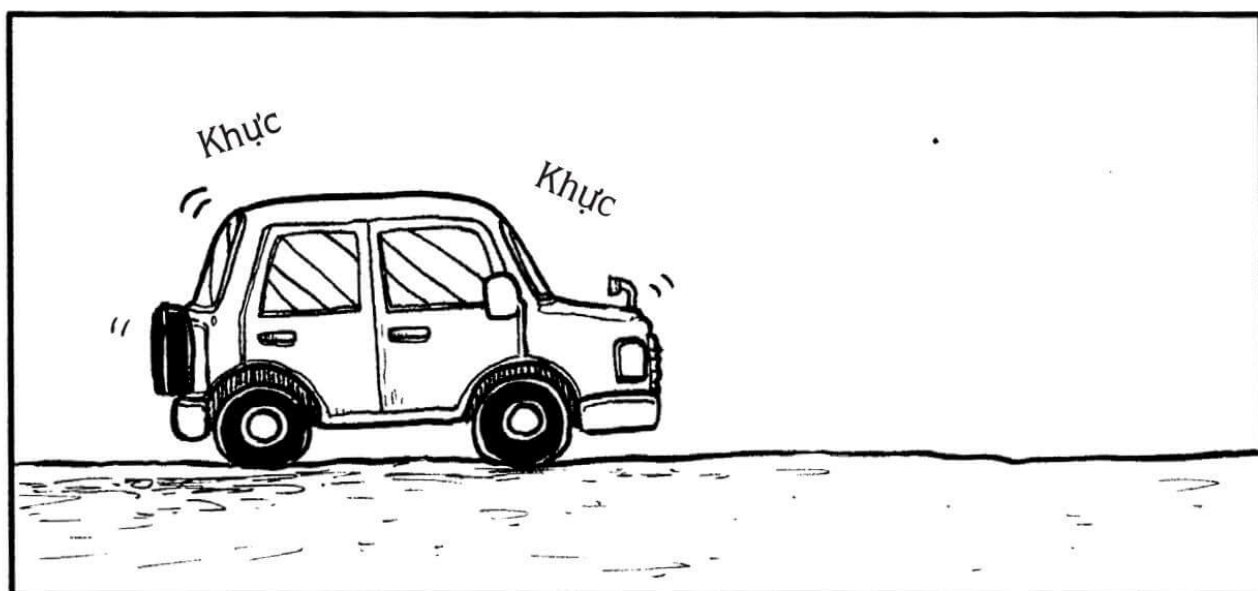

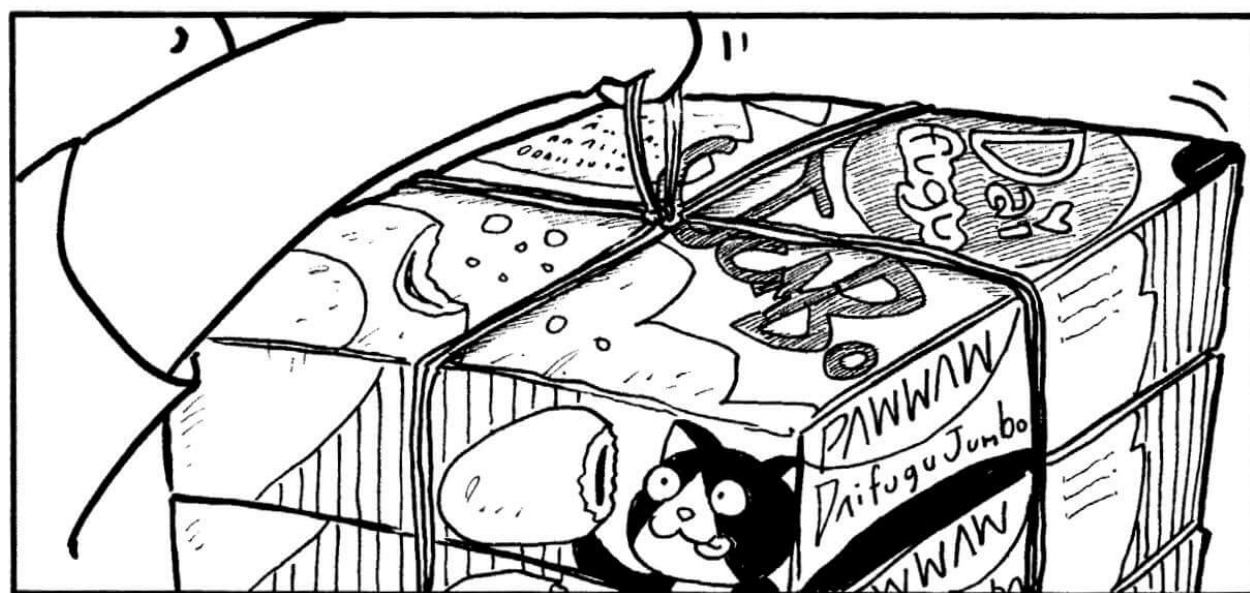

Danh hiệu hay
tước vị cũng chỉ
như “tiếng xì hơi”
của Thần Mèo
mà thôi

Bột tươi DaiFuKu
hàng xách tay từ
tỉnh Nakornsawan
ạ. Cỡ đặc biệt đó ạ.

Chúng con đặt
riêng cho Ngài
loại bột nhất đó ạ.

Còn đây là con
trai của con.

Tên là
“SukBandit” đang
học lớp 4 ạ.

Con đặt tên cho nó là
SukBandit vì mong nó
khi lớn lên sẽ là người
học rộng tài cao và
sống hạnh phúc ạ.

Nhưng càng lớn thì chúng con càng thấy nó chẳng còn vui vẻ như trước nữa. Chắc là do kết quả học tập của nó ở trường càng ngày càng đi xuống.

Ngày trước lúc nào nó cũng đạt điểm tuyệt đối ở tất cả các môn học nhưng học kỳ vừa rồi thì điểm trung bình chung kém hẳn khi có hẳn hai môn không đạt điểm tuyệt đối. Chồng con và con cũng căng thẳng thay cho nó, tìm mọi cách để giúp nó vực lại kết quả học tập như trước.

Bản thân nó cũng buồn bã nhiều hơn. Con cũng cố gắng tìm những lớp học thêm buổi tối hay lò luyện hàng đầu cả nước cho nó, dù chỗ đó có xa xôi hay học phí có đắt đỏ cỡ nào chẳng nữa, thì hai vợ chồng con cũng dồn hết tâm sức vì nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của nó là chúng con lại càng xót xa.

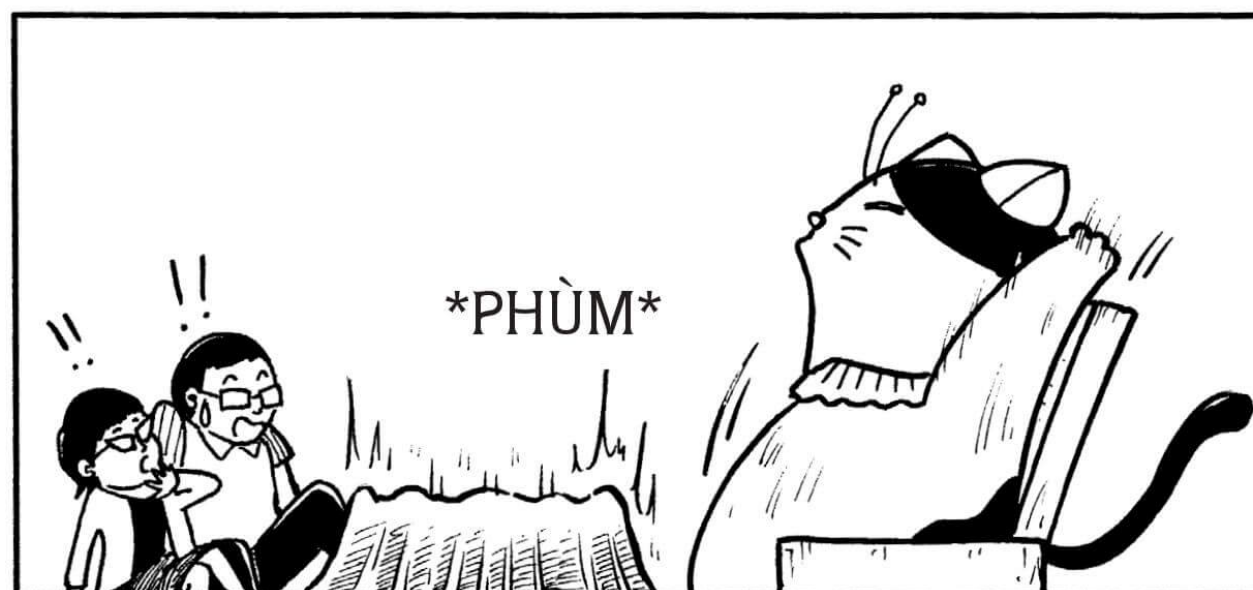

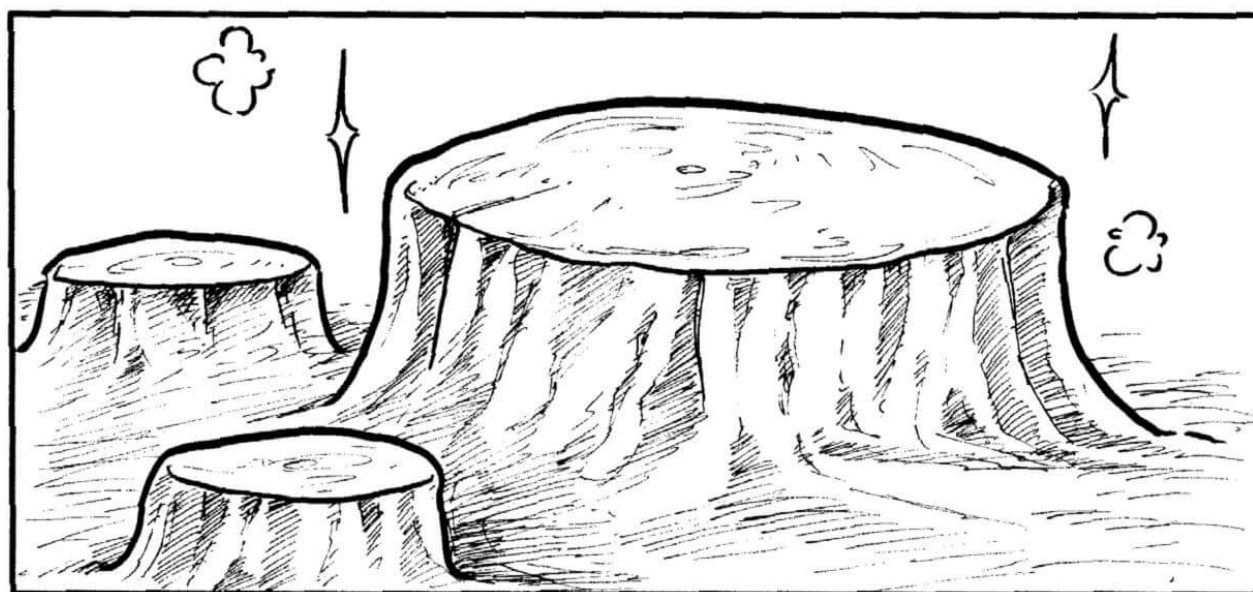
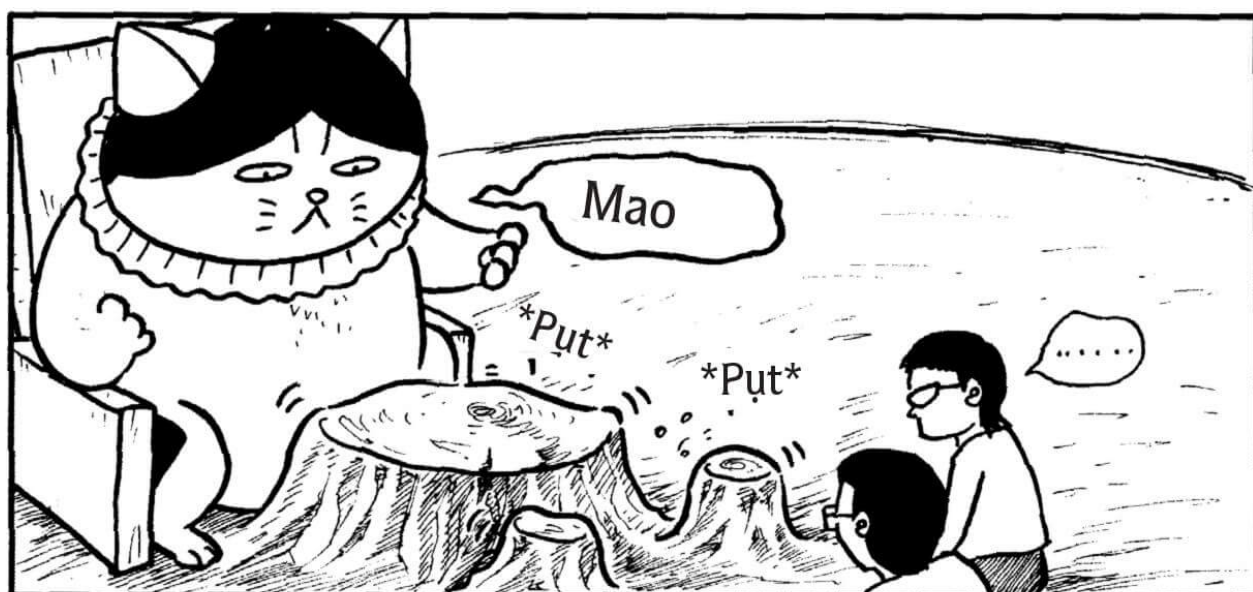
Hiện tại đã sắp đến kỳ thi cuối kỳ. Thấy nó lo lắng nhiều quá nên con đã dẫn nó đăng ký học thêm ngoài giờ học chính ở trường, cả vật lý, sinh học, tiếng Nga, lịch sử Eskimo, rồi là luật quốc tế, và nhiều môn khác nữa. Cứ chuẩn bị trước cho chắc chắn vì chẳng biết đề bài kiểm tra họ sẽ ra theo hướng nào, môn nào.

Về đến nhà, con cũng hướng dẫn nó làm bài trước khi đi ngủ, nhưng vẫn thấy sự lo lắng hiện trên khuôn mặt nó, nên con dẫn nó đến gặp Thần Mèo mong rằng sự thông tuệ của Ngài sẽ mang đến cho nó những lời khuyên hữu ích.

Ban phước lành hay định hướng học tập thế nào cũng mong Ngài dốc hết tâm lòng mà Ngài có để ban ơn cho con của chúng con. Năm sau nó lên lớp 5 rồi ạ. Nếu không thi đậu trường cấp 2 nào tốt tốt chắc tương lai của nó cũng chẳng sáng sủa là mấy.

Kìa! SukBandit lại đây
nào con. Đến đây ngồi
học cùng Thần Mèo
nào. Phải biết quý
trọng thời gian chứ.

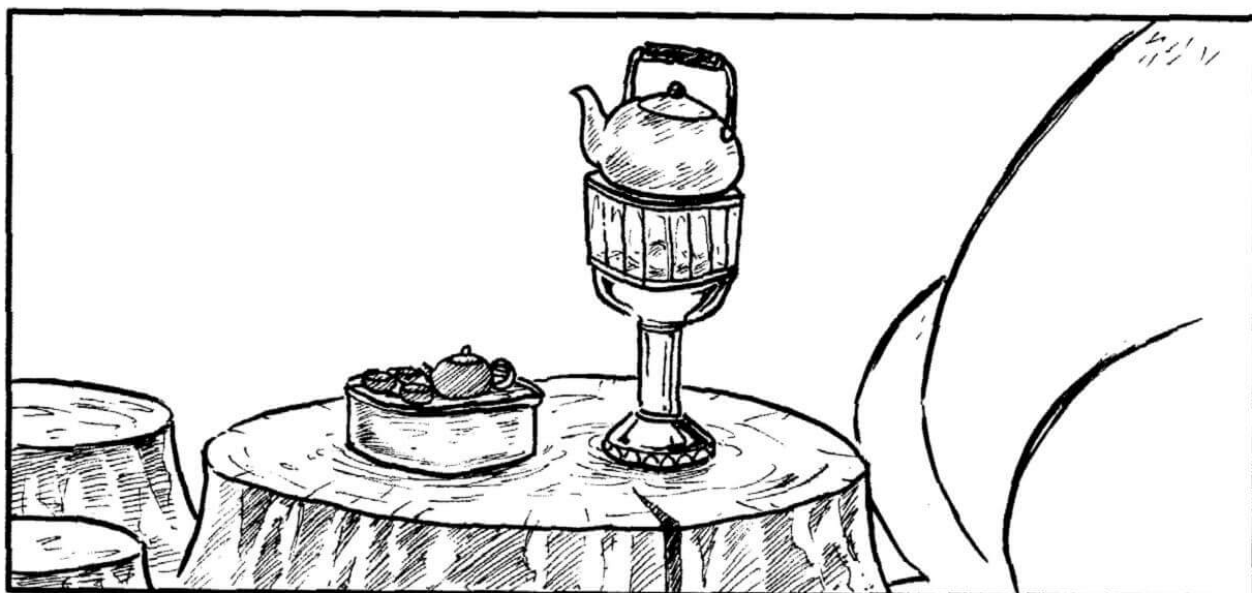
Miao?

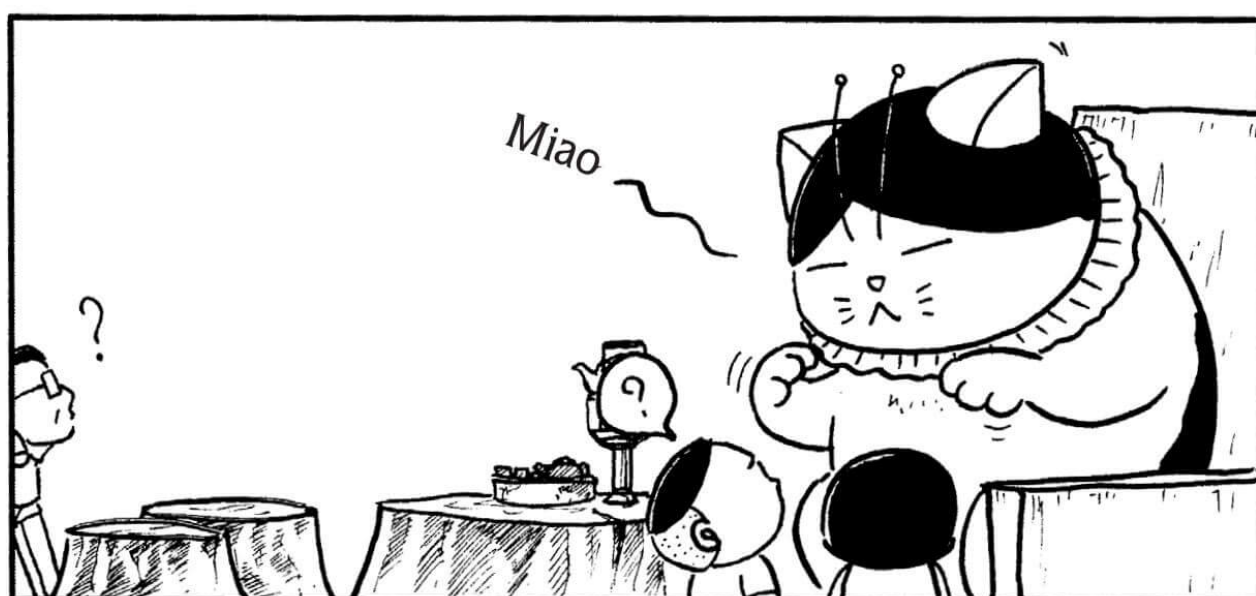
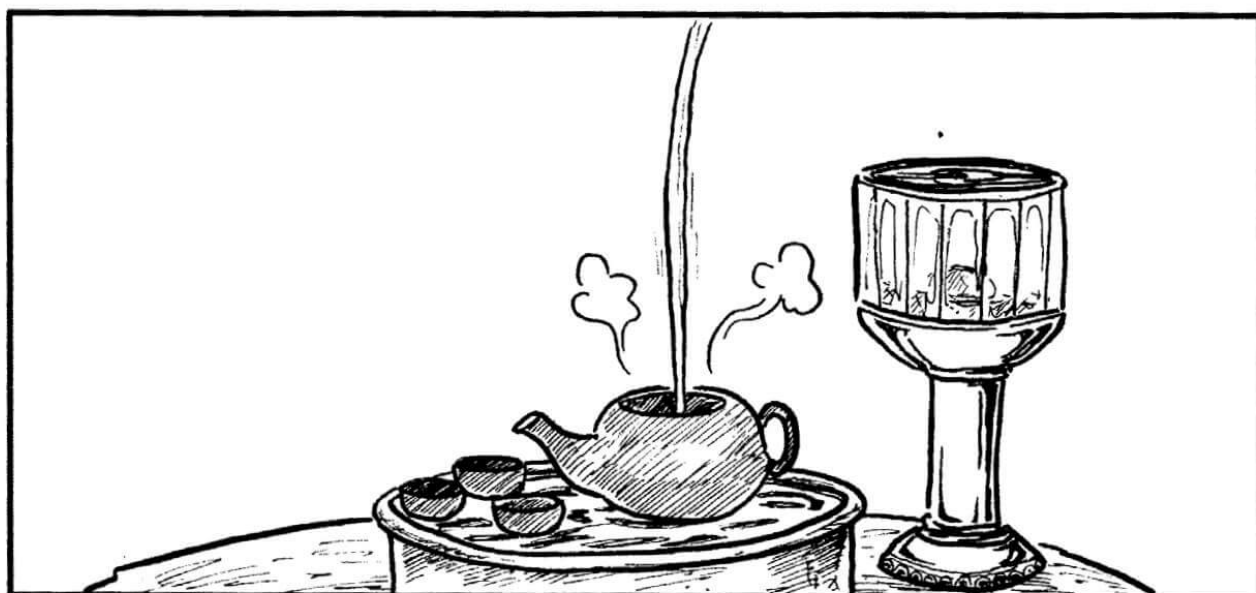
Cảm ơn Ngài

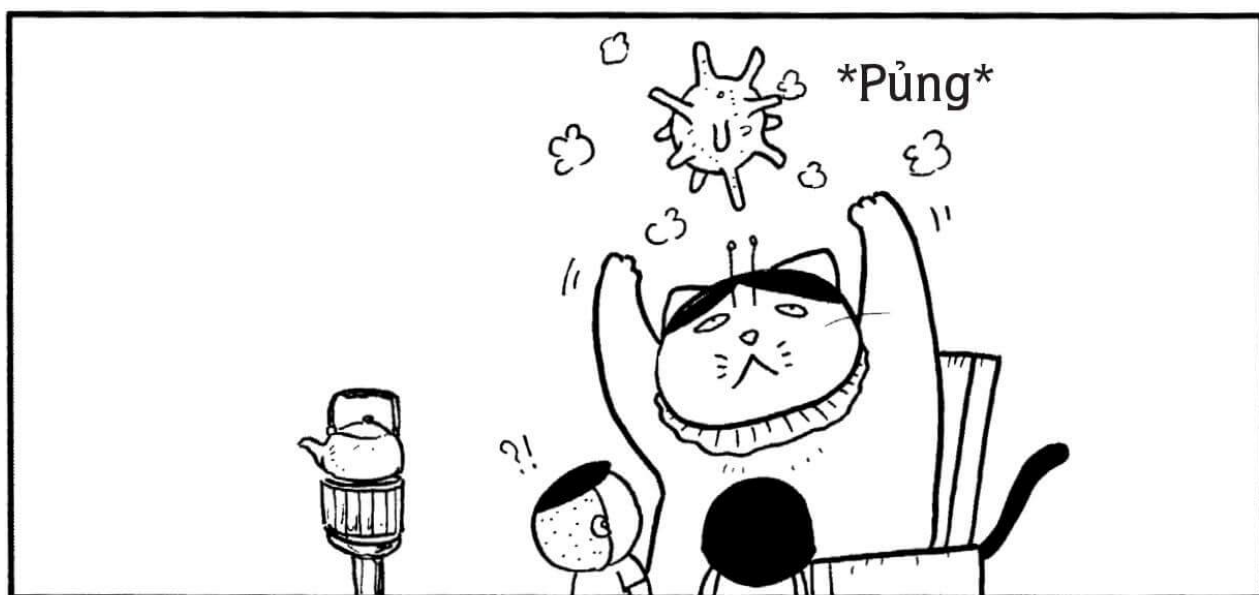

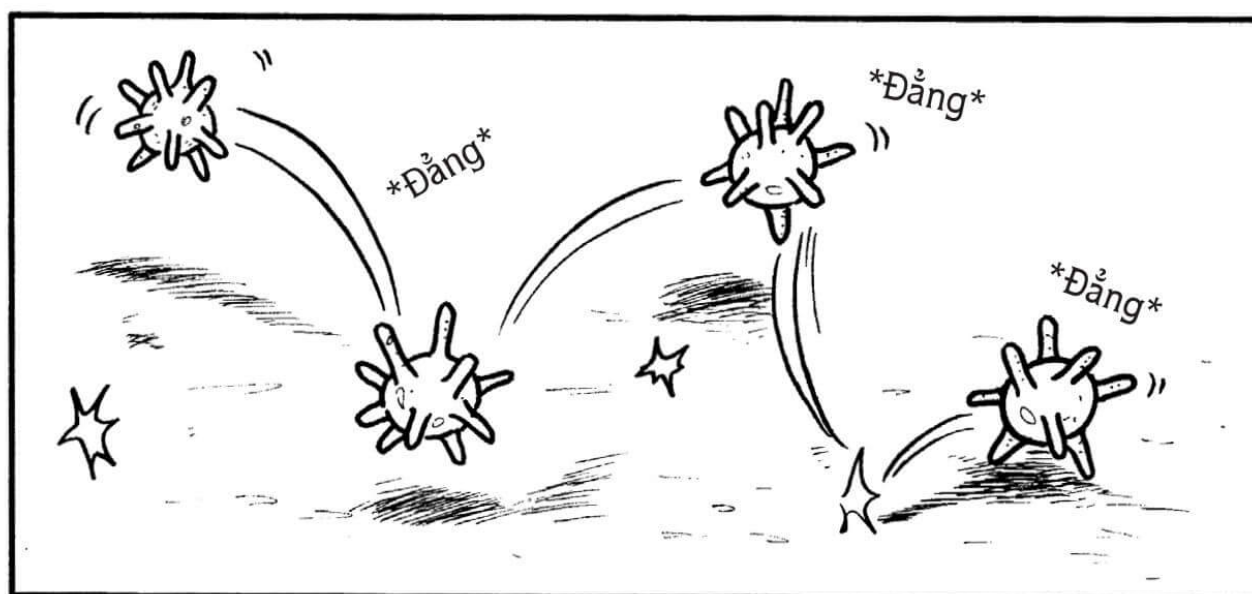
Biết rồi nhé nên
là tôi mang đến
đây.

Pẹ
Pẹ

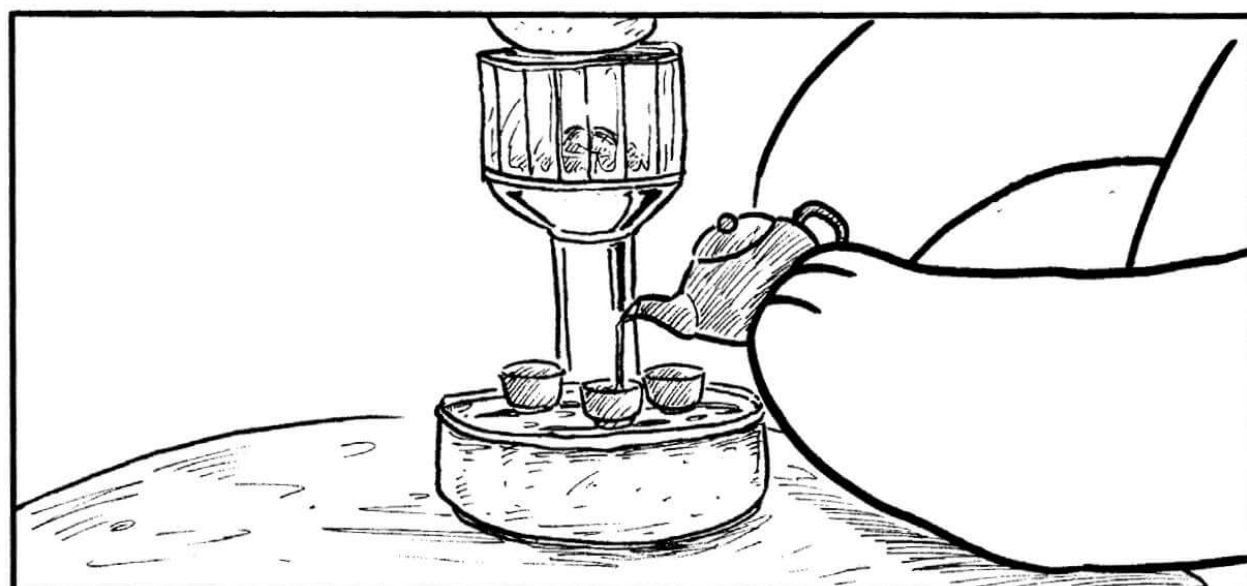
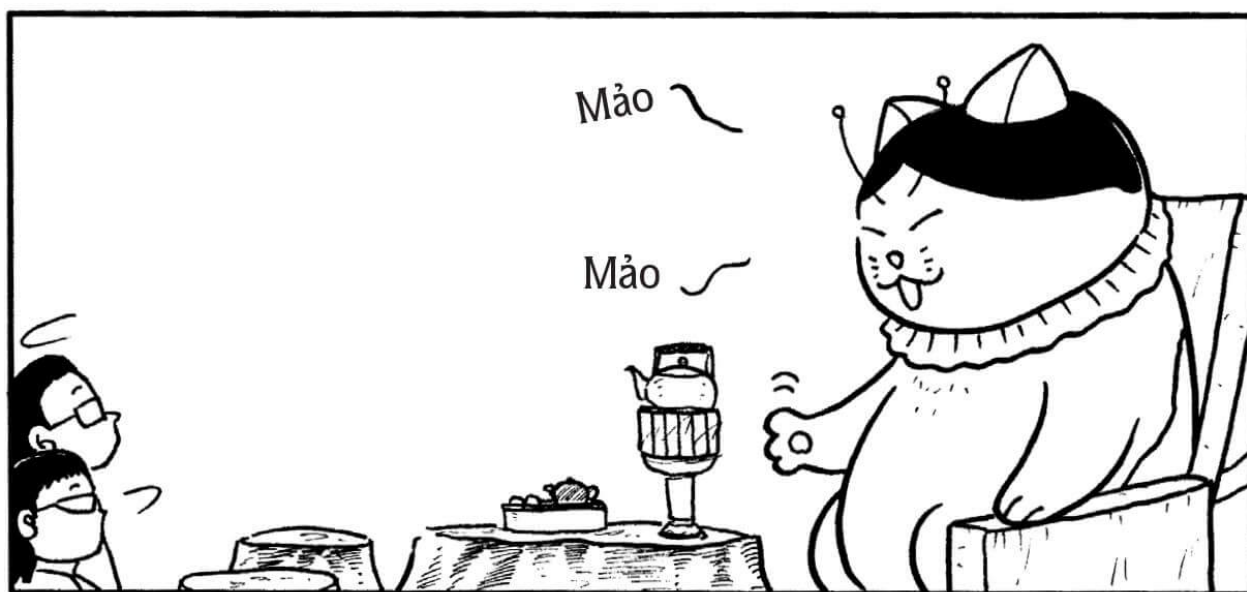

Ờ... Đây có phải là cách
giáo dục toàn diện
đúng không ạ?

Mảo

Mảo

Ngài mời
chúng con
uống trà ư?

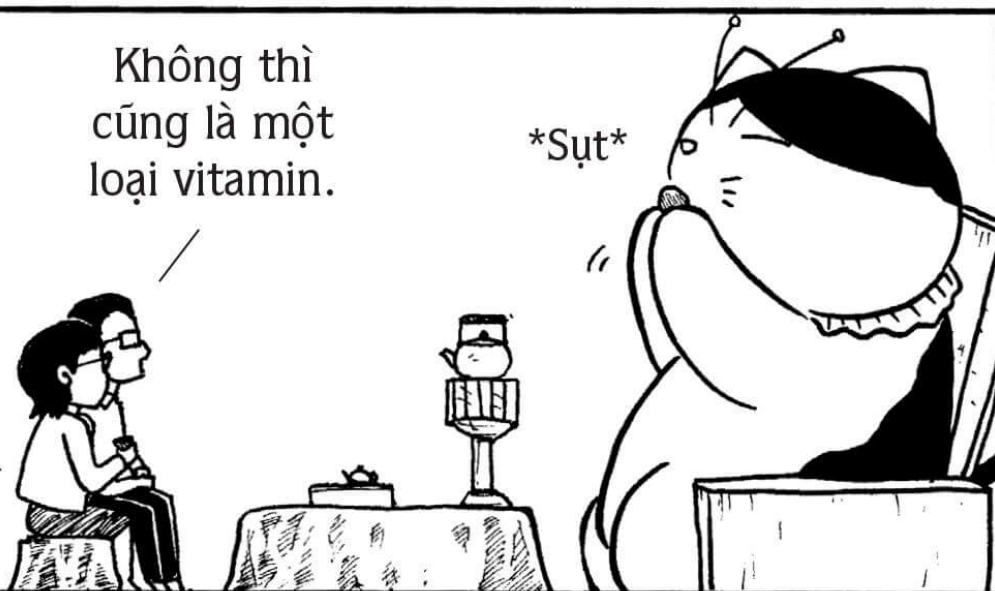
Có thể là phương pháp
giáo dục mới. Hoặc là
ẩn chứa một triết lý
sâu xa nào đó.

Không thì
cũng là một
loại vitamin.

Chắc đây
là nước
thánh.

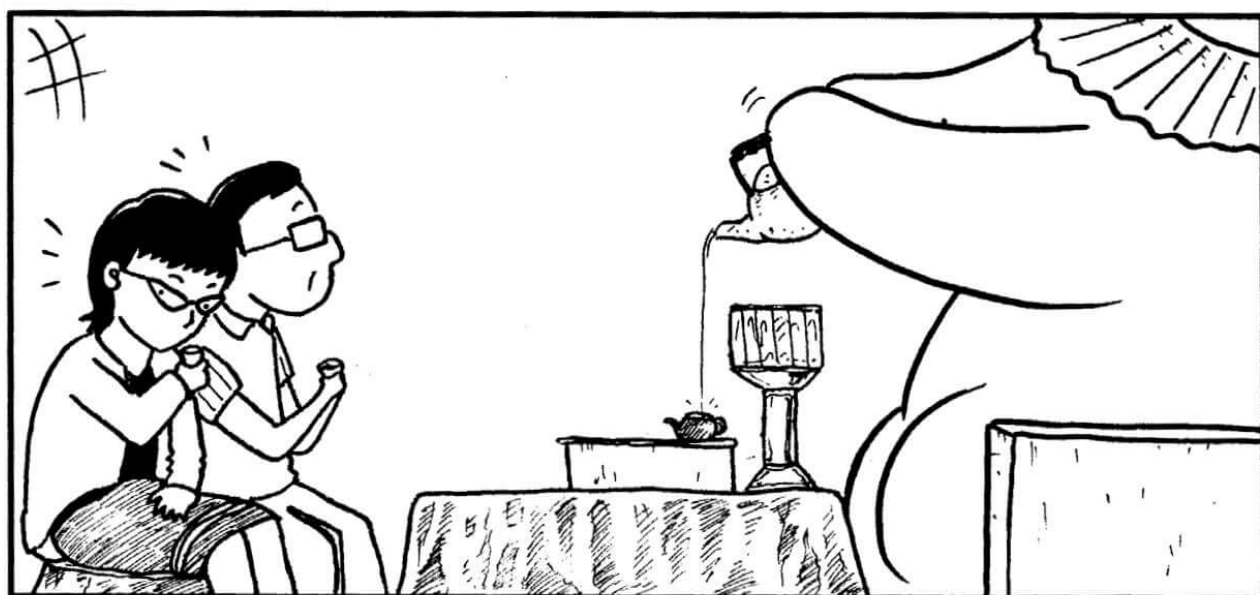
Sụt

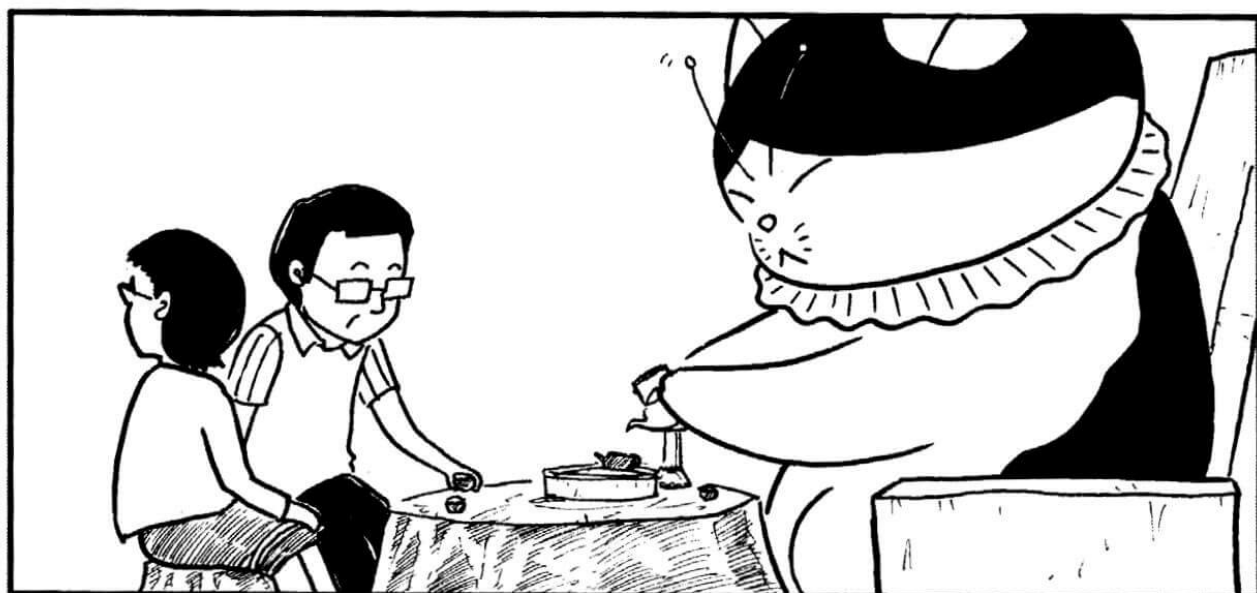

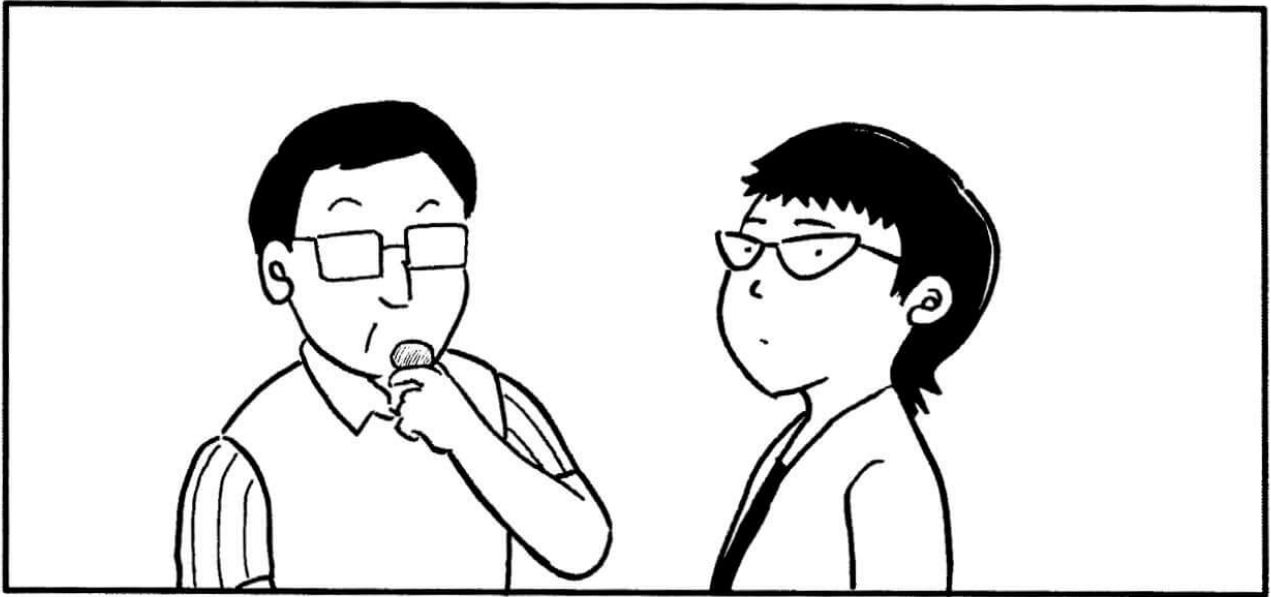
Khà

Sụt

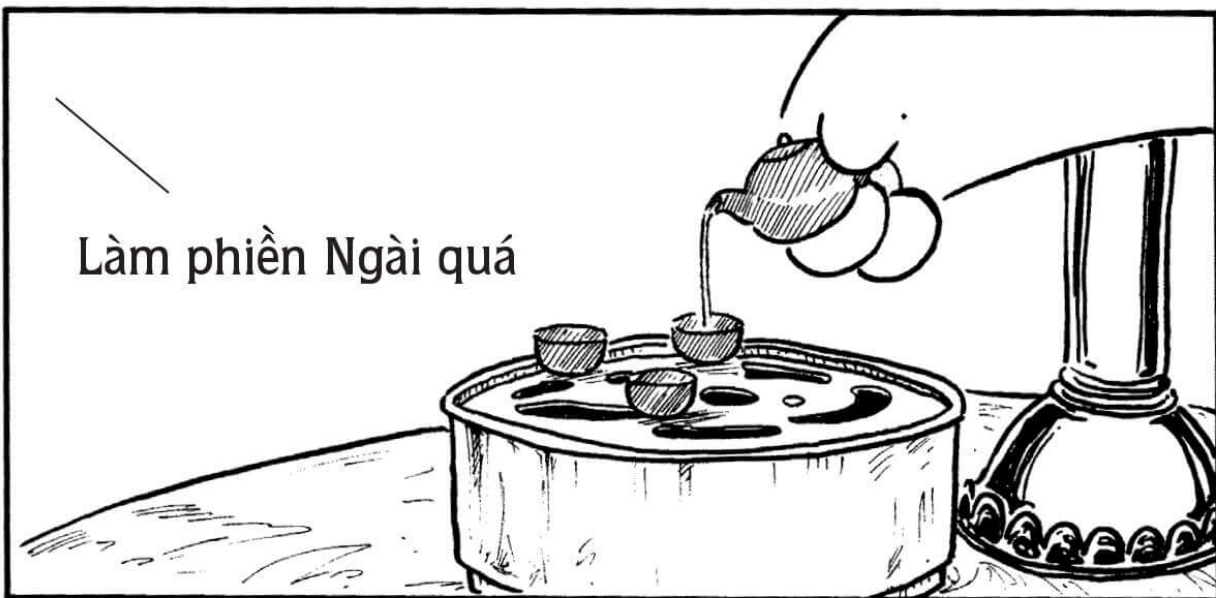

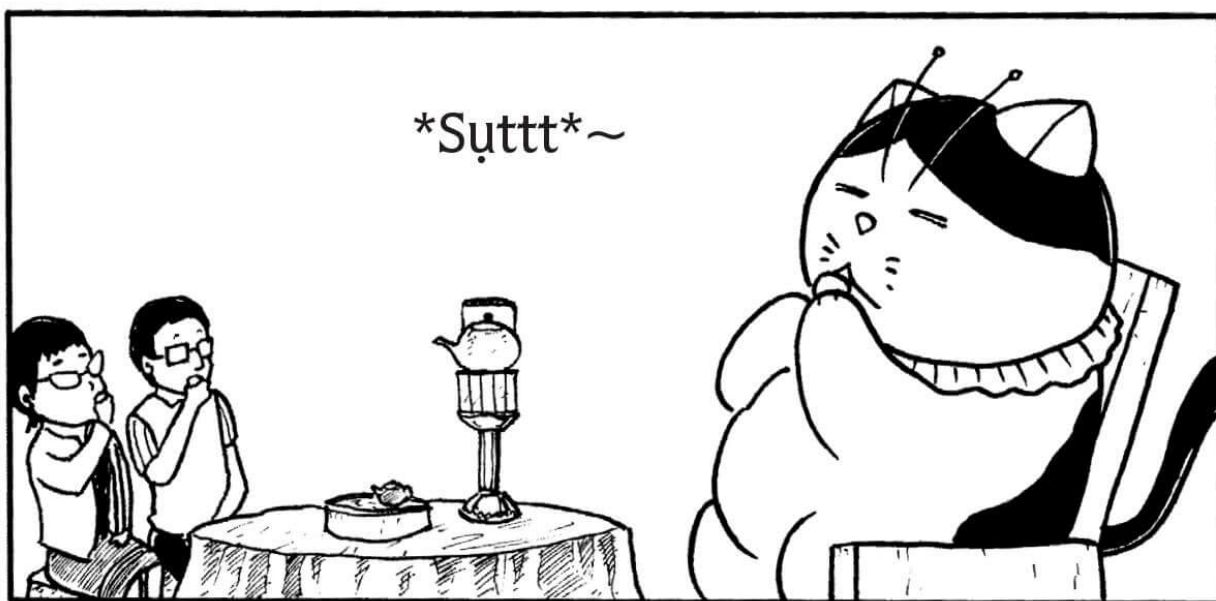

Làm phiền Ngài quá

Suttt~

Khà

Khà

Niềm vui phải
trau dồi, rèn
luyện mới có

Tiền bồi

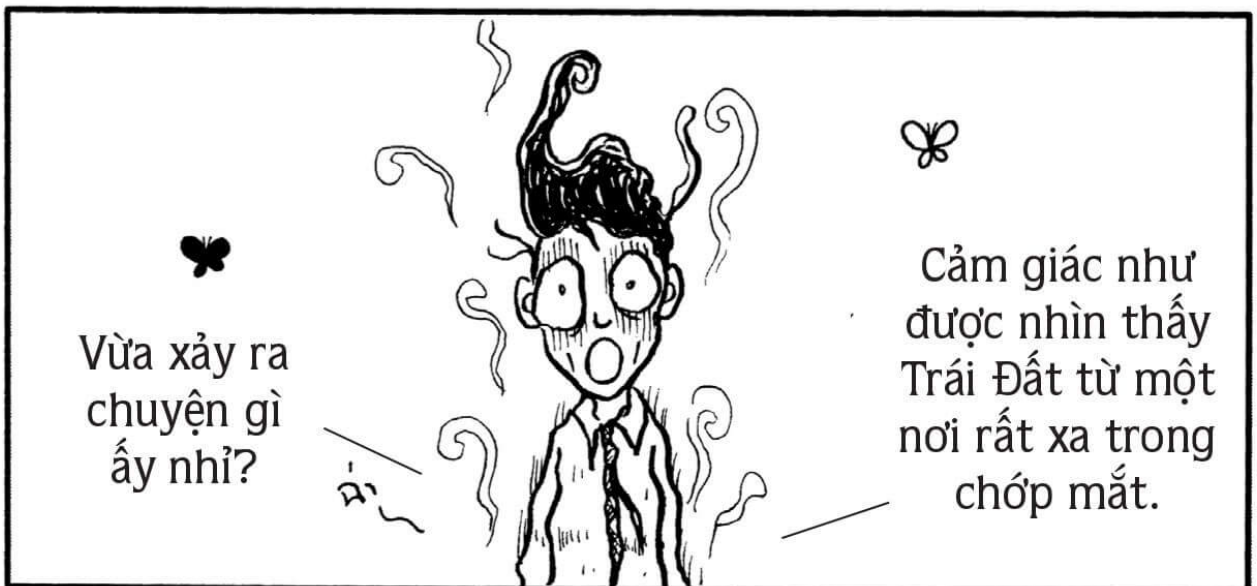
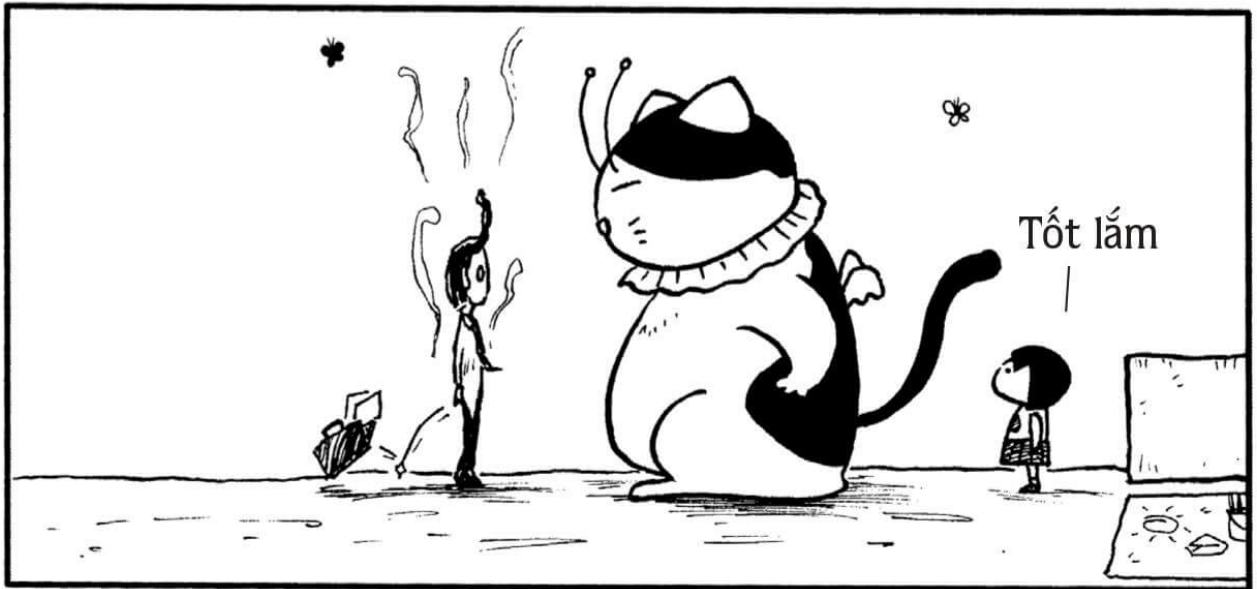
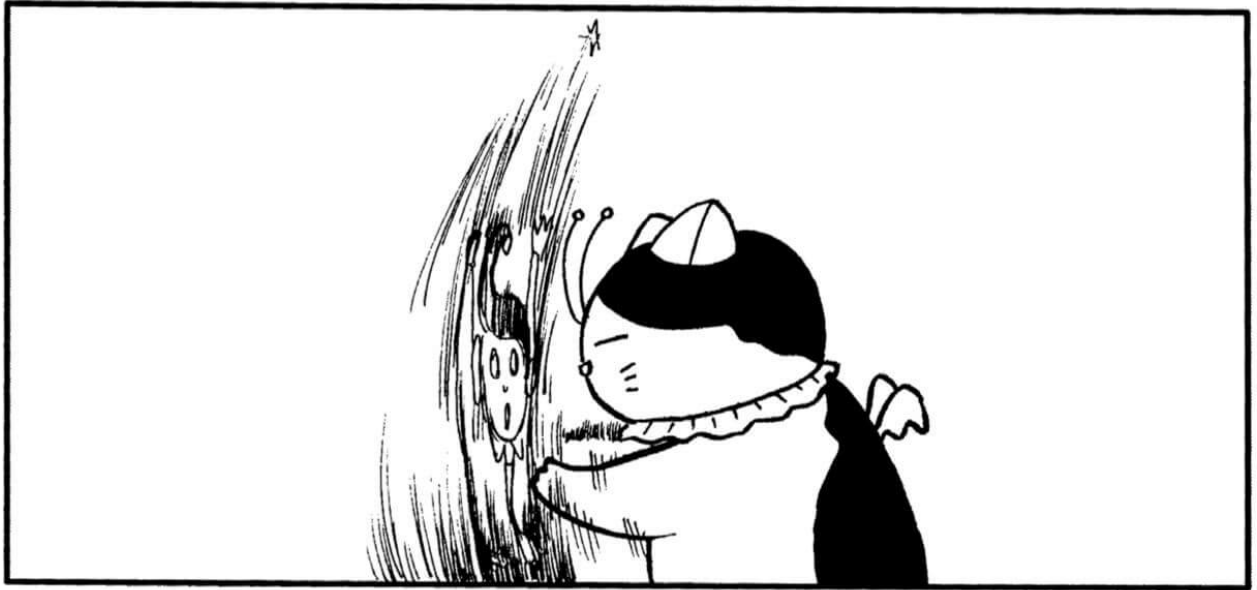
Xin chào!

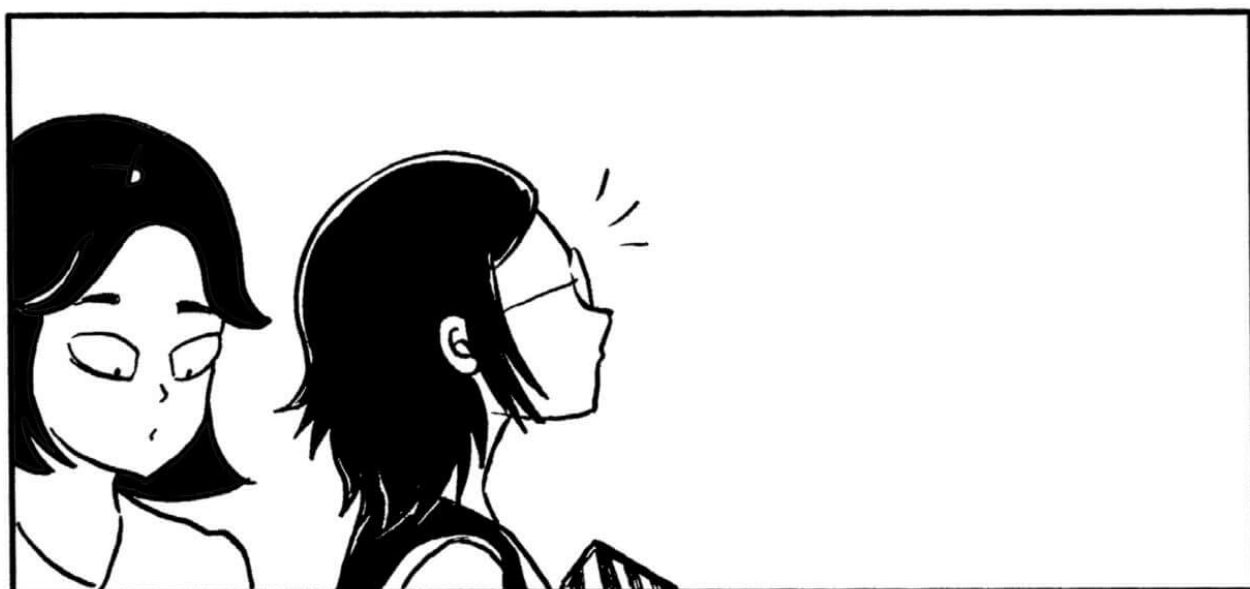

Đừng vượt
qua ngưỡng
giới hạn
cho phép

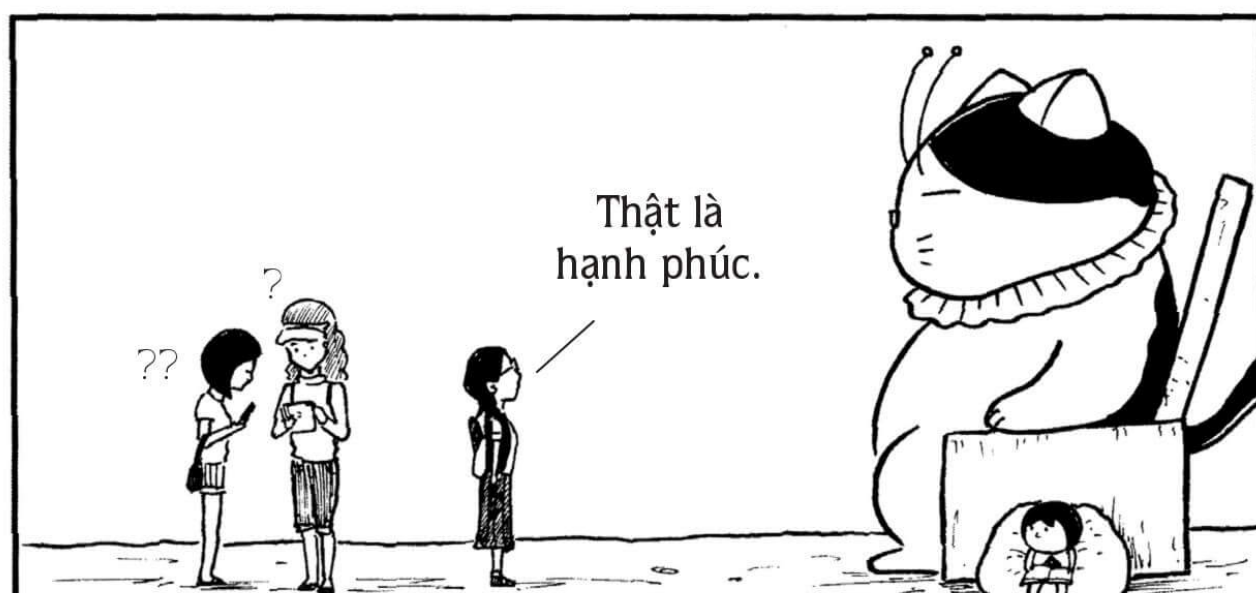

Quanh quanh đây thôi.
Sắp tới rồi.

Chả thấy “hót” tí nào cả. Hỏi đứa bạn hay cập nhật mạng xã hội nhất Vịnh Bắc Bộ mà nó cũng không biết luôn. Nó bảo không phải nó bỏ lỡ xu thế mà là nó chưa từng có khái niệm luôn.

Được xưng tụng là Thần Mèo mà lại chẳng có ai biết tới, thậm chí còn không nổi mà cũng chẳng đáng yêu bằng những con mèo bình thường khác.

Lượng “LIKE” trên fanpage còn ít hơn cả của con King-Koo mà tao đang nuôi nữa.

Tao cũng đoán trước được điều này vì nếu thực sự đáng yêu, nổi tiếng thì lúc đến gần trái tim đã phải “thốn thức” lắm rồi.

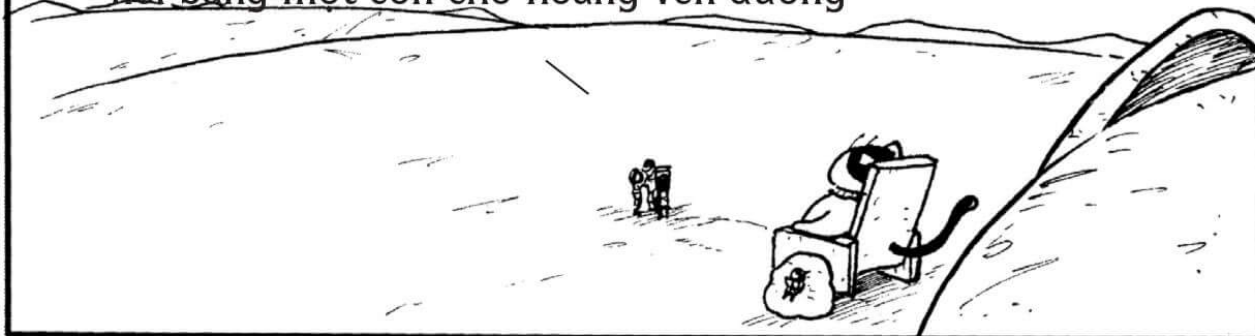

Quan trọng hơn, nếu là mèo idol nổi tiếng hay có khả năng đặc biệt thì cũng chẳng dễ dàng mà tiếp cận được như này.

Nhìn xung quanh xem. Đồng không mông quạnh, chẳng có một tí gì là người hâm mộ bao quanh, không phóng viên truyền hình, người chụp ảnh, không có đám đông hò hét cổ vũ. Có khi không nổi bằng một con chó hoang ven đường

tiếng gió thổi
vivu

Thôi ngưng phát cuồng
vì Thần này đi. Nhìn
ông ấy chẳng có chút
tướng mạo nào để trở
nên nổi tiếng cả.

Tao hiểu cho mày nhé. Cái
cảm giác hồi hộp đến nỗi
không ngủ được lúc chưa
gặp mặt mà giờ chỉ là
một con mèo trông
dầm dờ như này.

Đừng nghĩ nhiều
nhé. Ai mà chẳng
có lúc làm lỡ đặt
tình cảm sai chỗ.

Lần sau nếu muốn
làm fan hâm mộ ai
đó thì nhớ
kiểm tra đối tượng
đó kỹ lưỡng, không
nhất thiết cứ phải
nổi đình nổi đám
nhưng đừng để
phải xấu hổ với
người khác.

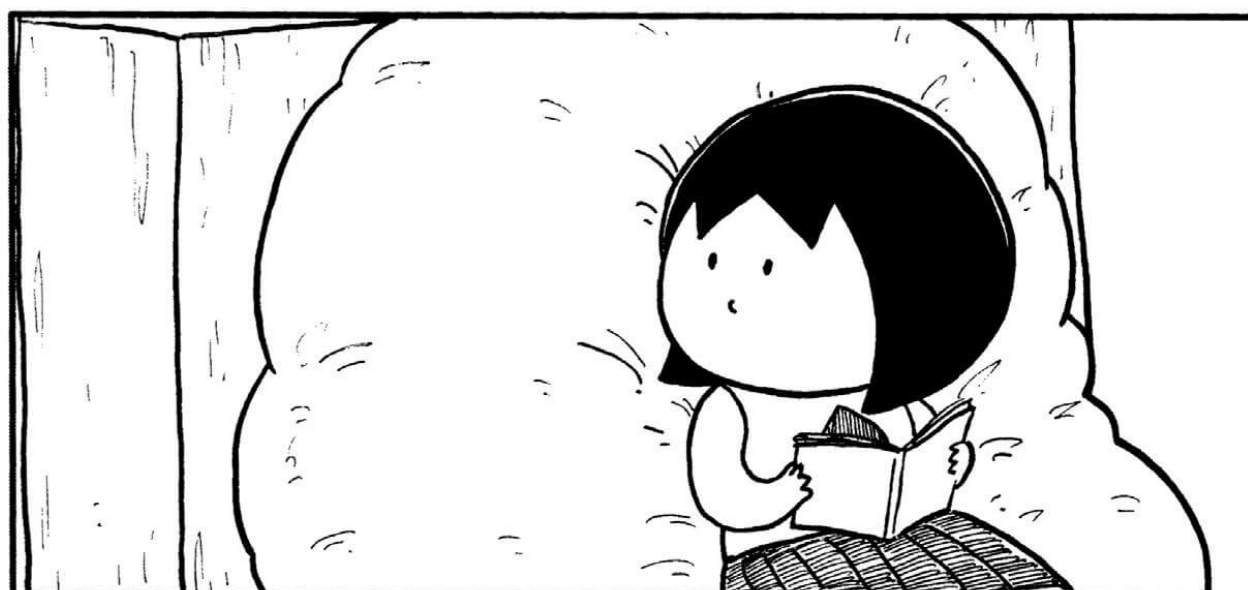
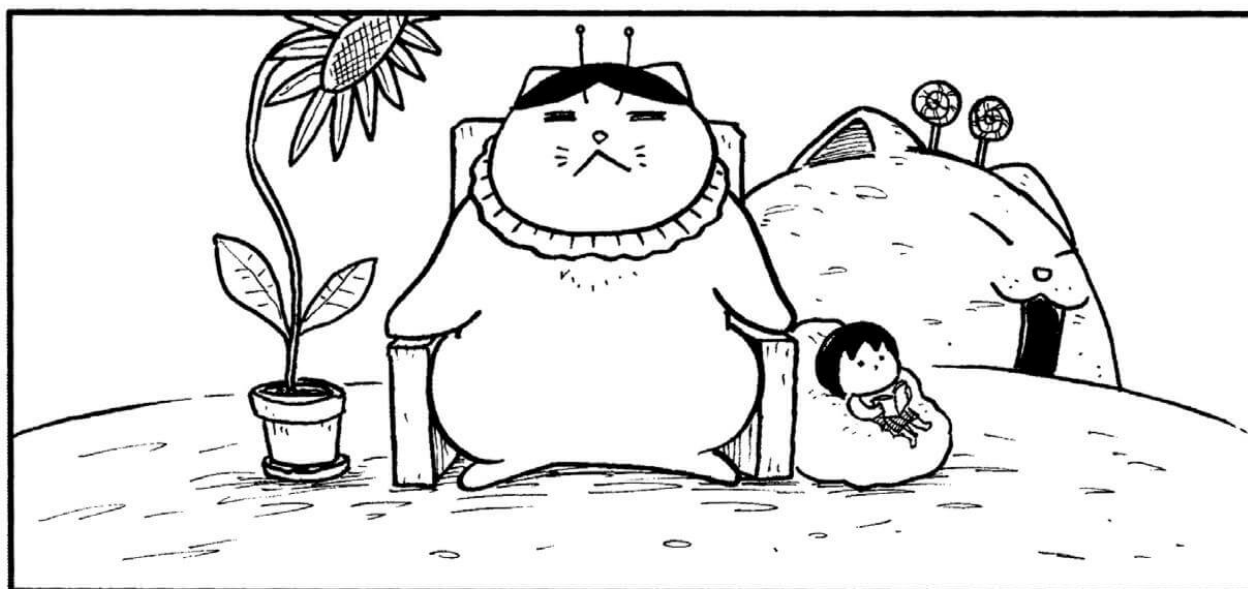
Tầm bảng
điện tử có thể
điều chỉnh lại
được nhé. Idol
nổi tiếng,
quý phái còn
cả rồ mà. Có
gì tao sẽ giới
thiệu cho mày.

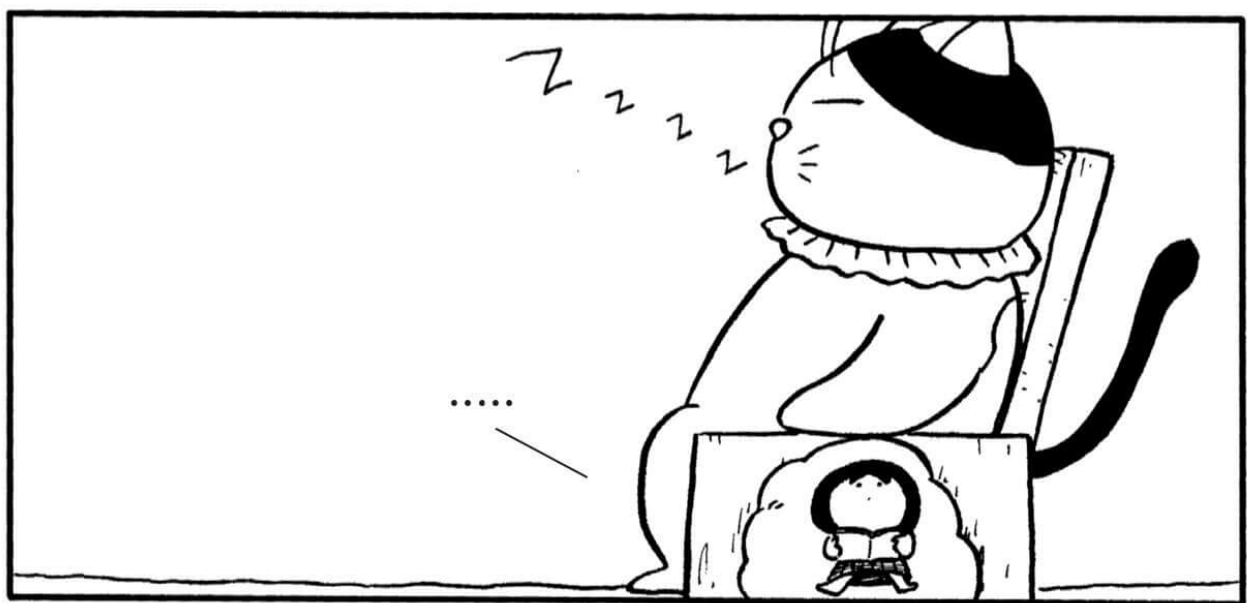
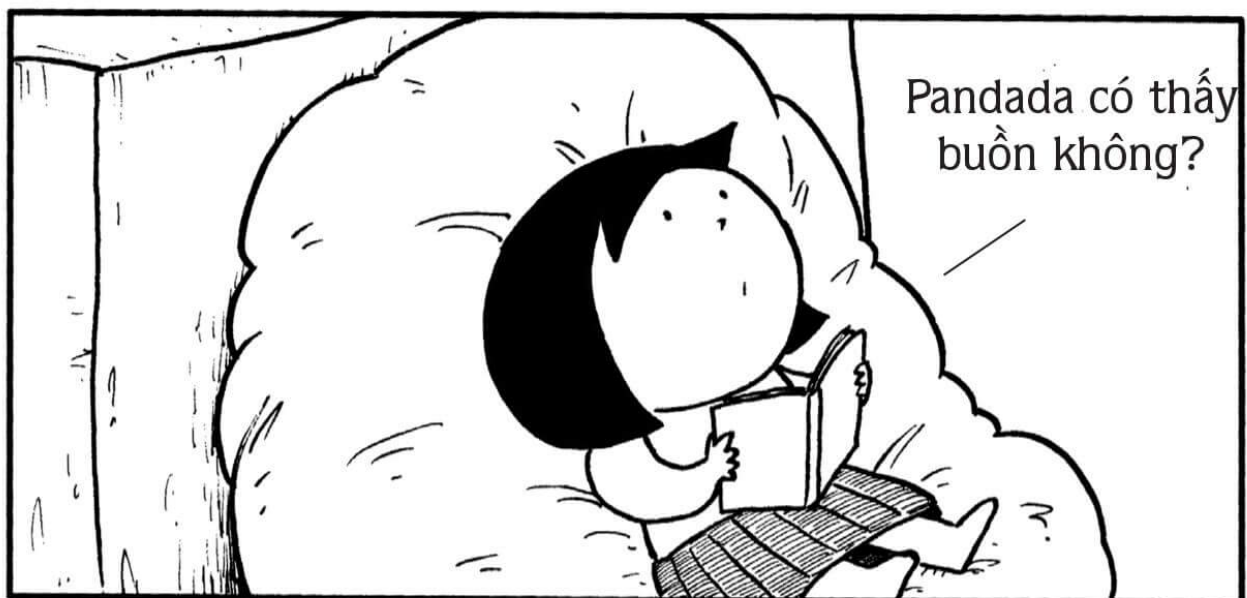

Nhớ cập nhật xu hướng một tí thì
mới bắt kịp được. Ai mà hay xuất
hiện trên truyền thông nhiều
ít, không thì ít nhất cũng
phải thuộc dạng mà
người nổi tiếng họ ca
ngợi hay nhắc đến.

Phụ nam phụ nữ
đều được tuốt. Lập
dị một tí cũng được,
càng nghệ sĩ.

Thực ra thì nhìn lượng
“thích” với “theo dõi”
trên fanpage trước
cũng được mà. Sẽ
không bị nhầm lẫn.

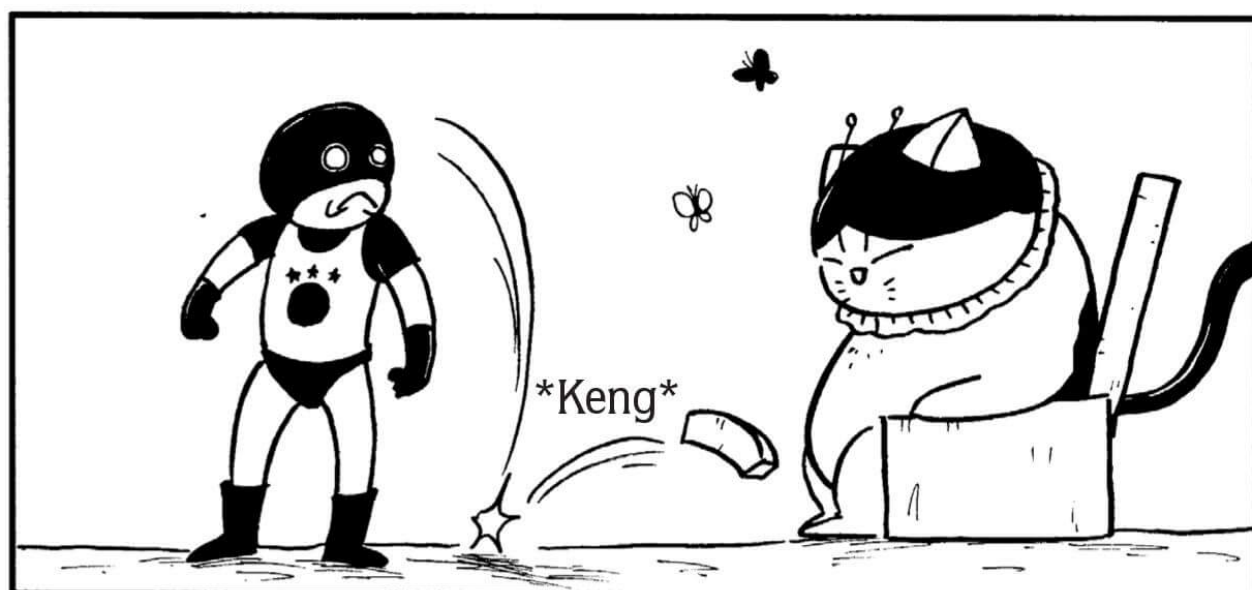
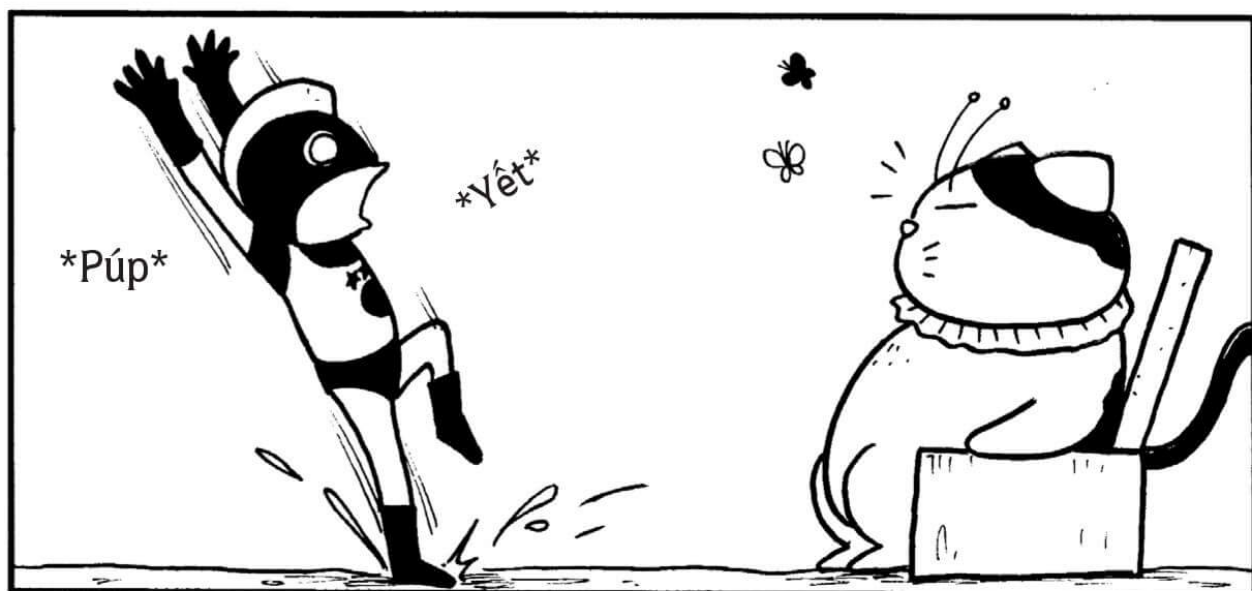

Hãy yêu
người khiến
trái tim mình
rung động
thốn thức

Thôi đủ rồi!

Chẳng cần phải
là siêu nhân siêu
nhiều gì sắt cả!!

Có chuyện gì thì cứ
bình tĩnh đã nào. Từ
từ kể ra xem nào.

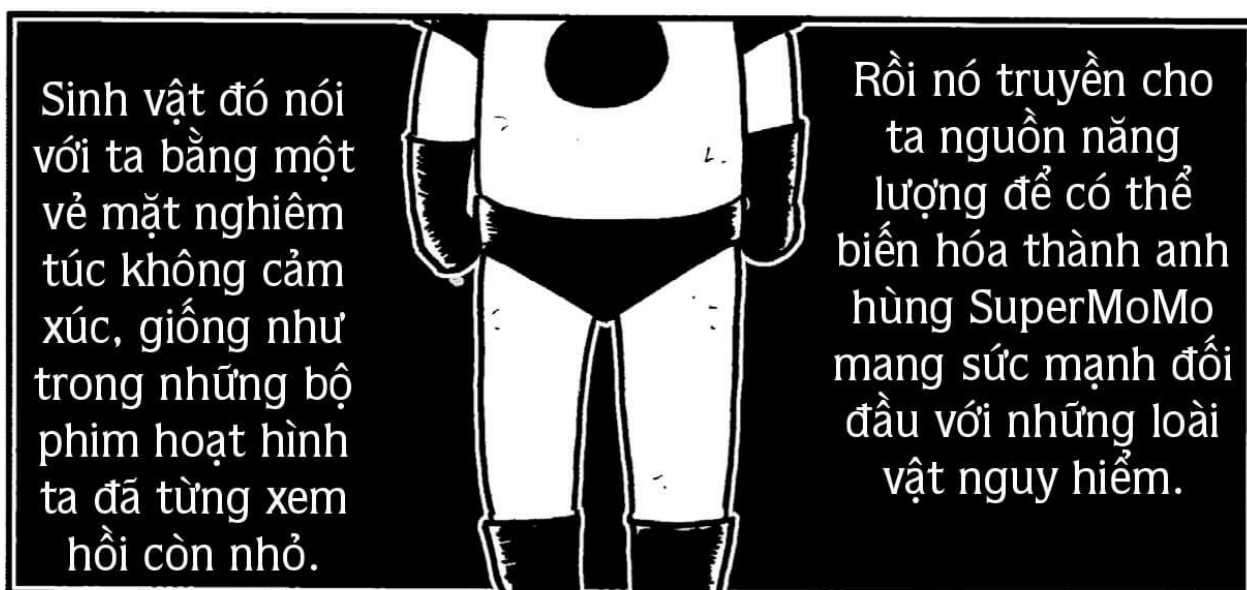
Miêu miêu

Ta là anh hùng
SuperMoMo...

... anh hùng
bảo vệ Trái Đất
mà các người
chắc đã nghe
danh.

Càng về sau càng có nhiều những sinh vật kỳ dị chưa từng xuất hiện bao giờ. Gần như tuần nào cũng có.

Chưa kể chúng xuất hiện một cách bất thành hình không báo trước.

Lúc thì ta đang ăn hủ tiếu, khi thì đang xem tivi, hôm thì đang hẹn hò với bạn gái.

Có lúc đã lên giường đi ngủ, khi lại đang “giải quyết nỗi buồn” ...

Chỉ cần tiếng chuông báo động vang lên là ta phải biến hóa ngay và luôn.

Chỉ cần chậm một vài giây thôi cũng đồng nghĩa với việc sẽ có người không còn được tồn tại nữa hay sẽ có nhiều tòa nhà tiếp tục bị phá hủy.

Lâu lâu chính
ta lại là người
“hy sinh”.

Nào là bệnh táo bón,
nào là viêm ruột, xem
phim thì lỡ đoạn gay
cấn nhất, chưa kể bị
“đá” tới ba lần vì toàn
phải trốn đi giải cứu thế
giới khi đang hẹn hò.

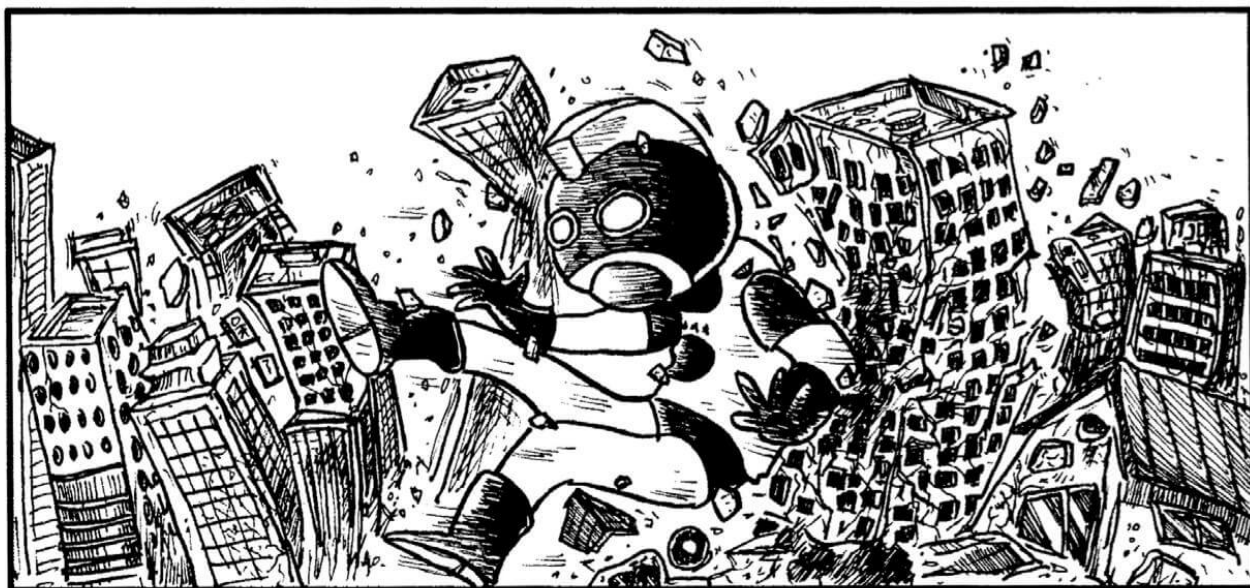
Bị đuổi việc vì “bỏ bom”
khách hàng giữa trưa,
chẳng tham gia họp hành,
rồi thì đi làm muộn.

Chưa kể phải đối phó với
những con quái vật mà
mức độ nguy hiểm của
chúng ngày càng
tăng lên theo từng tuần
trong khi sự nổi
tiếng lại có xu
hướng “tỉ lệ nghịch”

Lâu lâu ta
không xuất
hiện cũng
chẳng ai
buồn quan
tâm tới.

Quan trọng hơn, cả những người tình cũ của ta hay thậm chí là cha mẹ, chẳng ai cảm thấy hãnh diện vì siêu nhân SuperMoMo cả.

Đúng là cái đồ anh hùng nhất chết

Chả hiểu nổi lớn ngần ấy tuổi đầu rồi, cao hơn cả mấy tòa nhà rồi ấy chứ, mà không chịu tìm một công việc ổn định mà làm.

Như thế này là thế nào? Đó là định mệnh của một anh hùng sao?

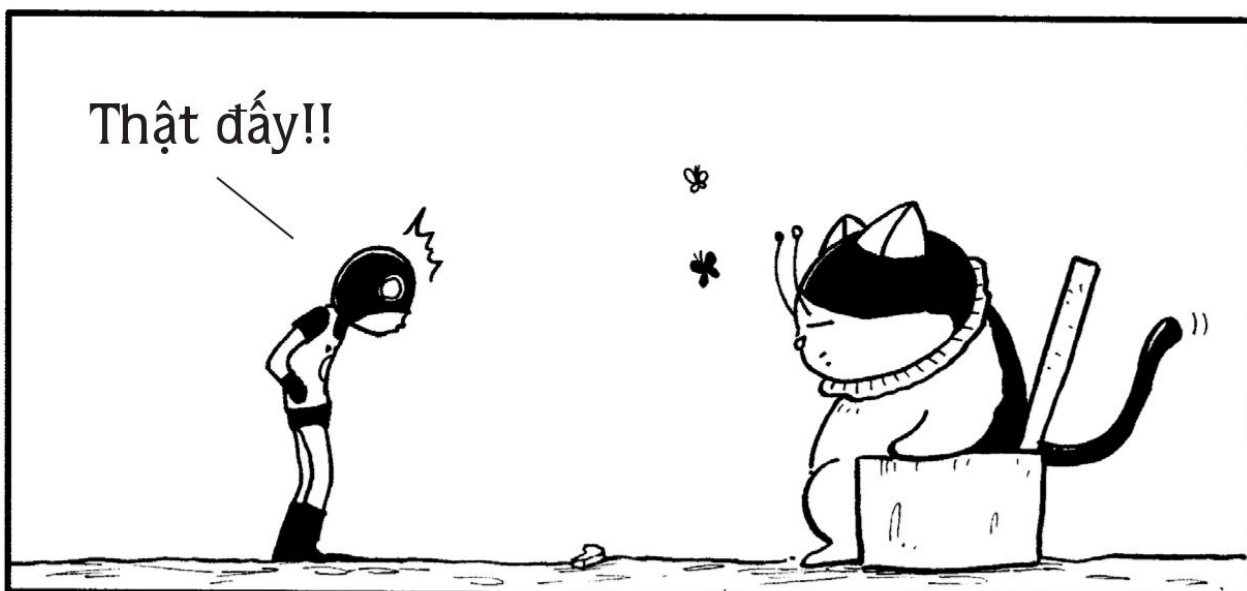

Nói nhanh cho nó vuông nhé. Làm người bình thường ta còn chưa ra đầu vào đầu. Giờ còn gánh vác thêm nhiệm vụ siêu anh hùng nữa thì ta kham sao nổi.

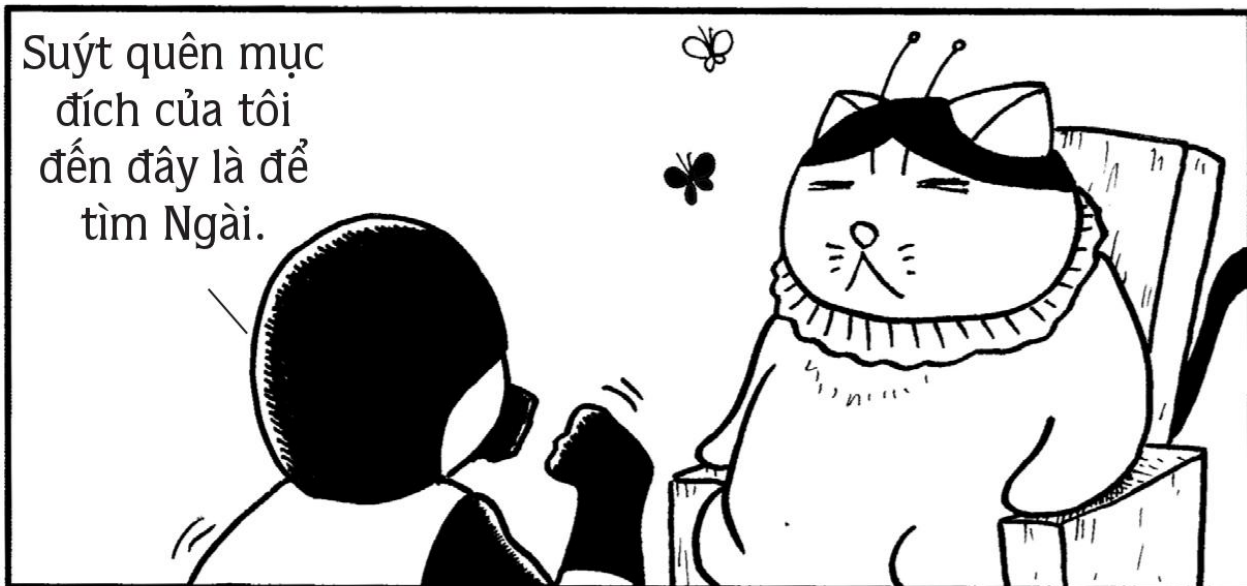

Một nguồn sức mạnh lớn lao đi cùng với một trách nhiệm cũng lớn lao không kém.

Suýt quên mục
đích của tôi
đến đây là để
tìm Ngài.

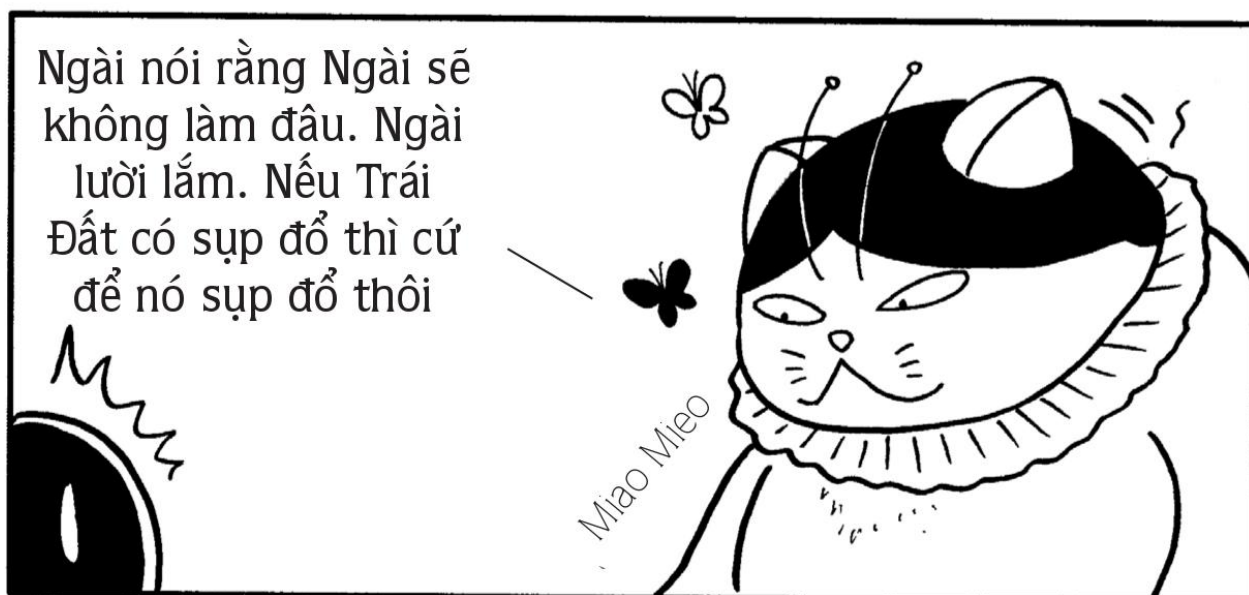

Ngài đã là Thần Mèo rồi vậy tại
sao không ra tay ngăn chặn
những sinh vật quái ác kia. Tầm
cỡ như Ngài, muốn làm nổ một
vì sao cũng chỉ trong nháy mắt
là xong. Tại sao lại bắt người
trần mắt thịt như tôi phải mệt
mỏi mỗi ngày như vậy chứ?

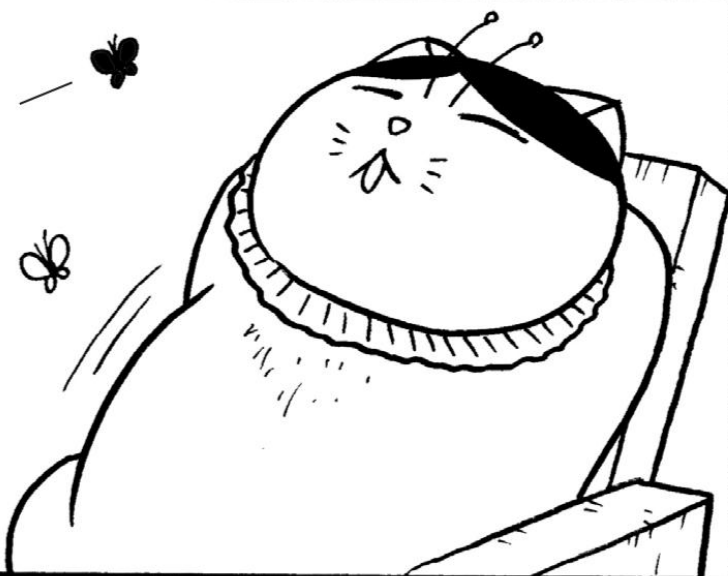

Nguồn sức mạnh
lớn lao đi cùng với
một trách nhiệm
cũng lớn lao, chẳng
phải vậy sao?...

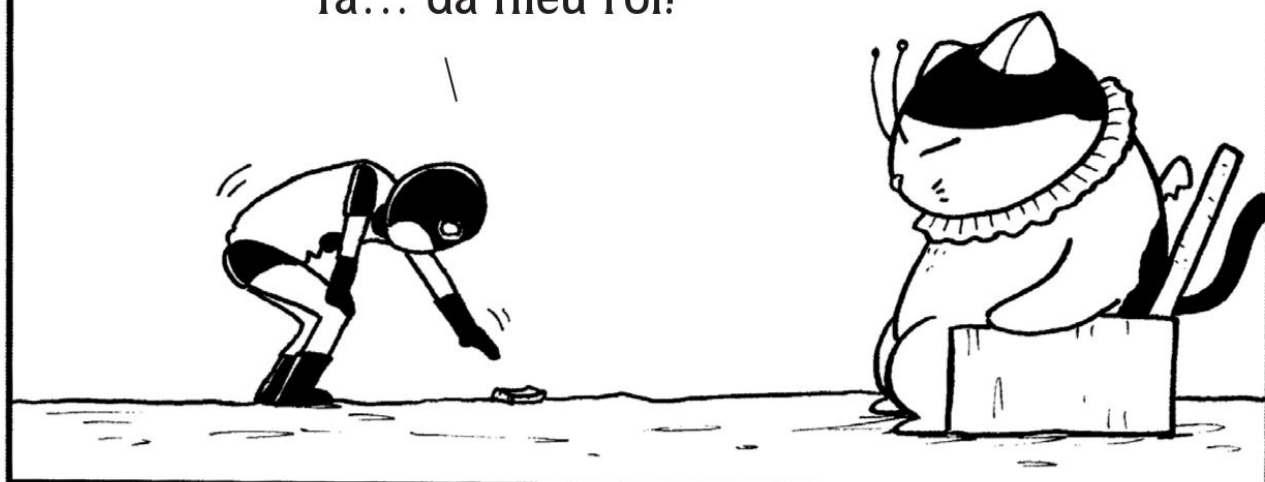
Thì đó cũng là việc của Ngài thôi. Nếu Ngài chẳng còn gì để bảo vệ nữa thì cũng chẳng cần phải cố đâu. Kệ nó đi. Rồi thời kỳ của những sinh vật quái ác ấy cũng trôi qua thôi. Không khác gì quá trình tiến hóa của loài người đâu.

Không có gì cần phải bảo vệ sao?... Quán hủ tiếu của ba và mẹ, đứa cháu chuẩn bị bước vào kỳ thi, em Ker, em Ann, em Naa cũng đang lo lắng cho series phim đang đến hồi gay cấn, cuốn truyện tranh mà phần kế tiếp vẫn còn dang dở, chưa một lần đi chơi trong Disneyland, một đồng thứ khác nữa...

Ta... đã hiểu rồi!

Sự thật thì
chẳng có
trách nhiệm
lớn lao nào cả.

Tất cả những
điều ta làm cũng
là vì những người
ta yêu quý.

Chỉ là ta có khả
năng đặc biệt,
khác với những
người xung
quanh nên ta
phải đảm đương
gánh vác.

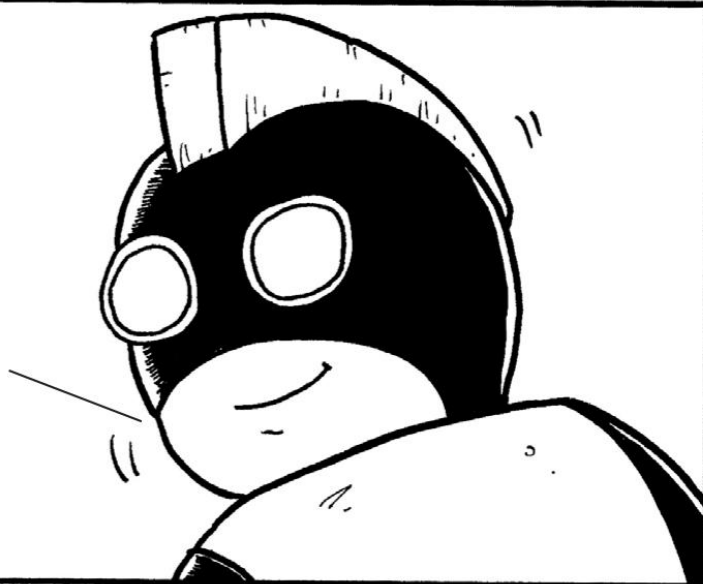
Sự chiến đấu của
ta vô tình mang lại
lợi ích cho tất cả
mọi người, khiến
ta nghĩ rằng một
mình ta đang phải
gánh vác nhiệm vụ
hết sức nặng nề.

Thực ra thì mỗi
tuần một lần
cũng không có gì
ghê gớm lắm.

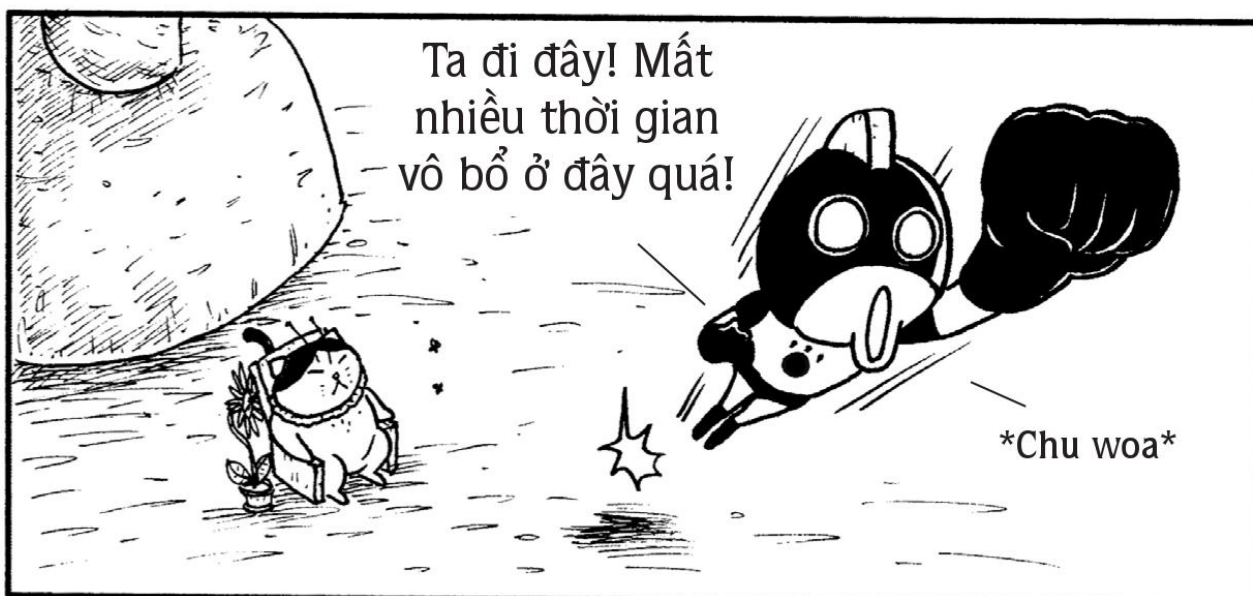

Coi như là dịp rèn
luyện sức khỏe.

Cảm ơn vì đã soi rọi lại
tâm thức cho ta, giúp ta
nhận ra rằng mình cũng
chỉ là một con người
bình thường có trách
nhiệm chiến đấu với
những sinh vật kỳ quái.

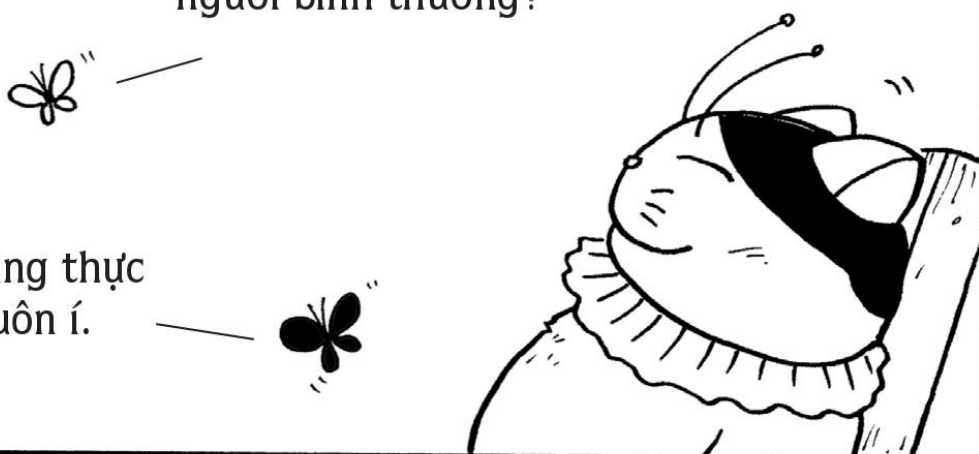

Ta đi đây! Mất
nhiều thời gian
vô bổ ở đây quá!

Ai dám bảo Ngài là
người bình thường?

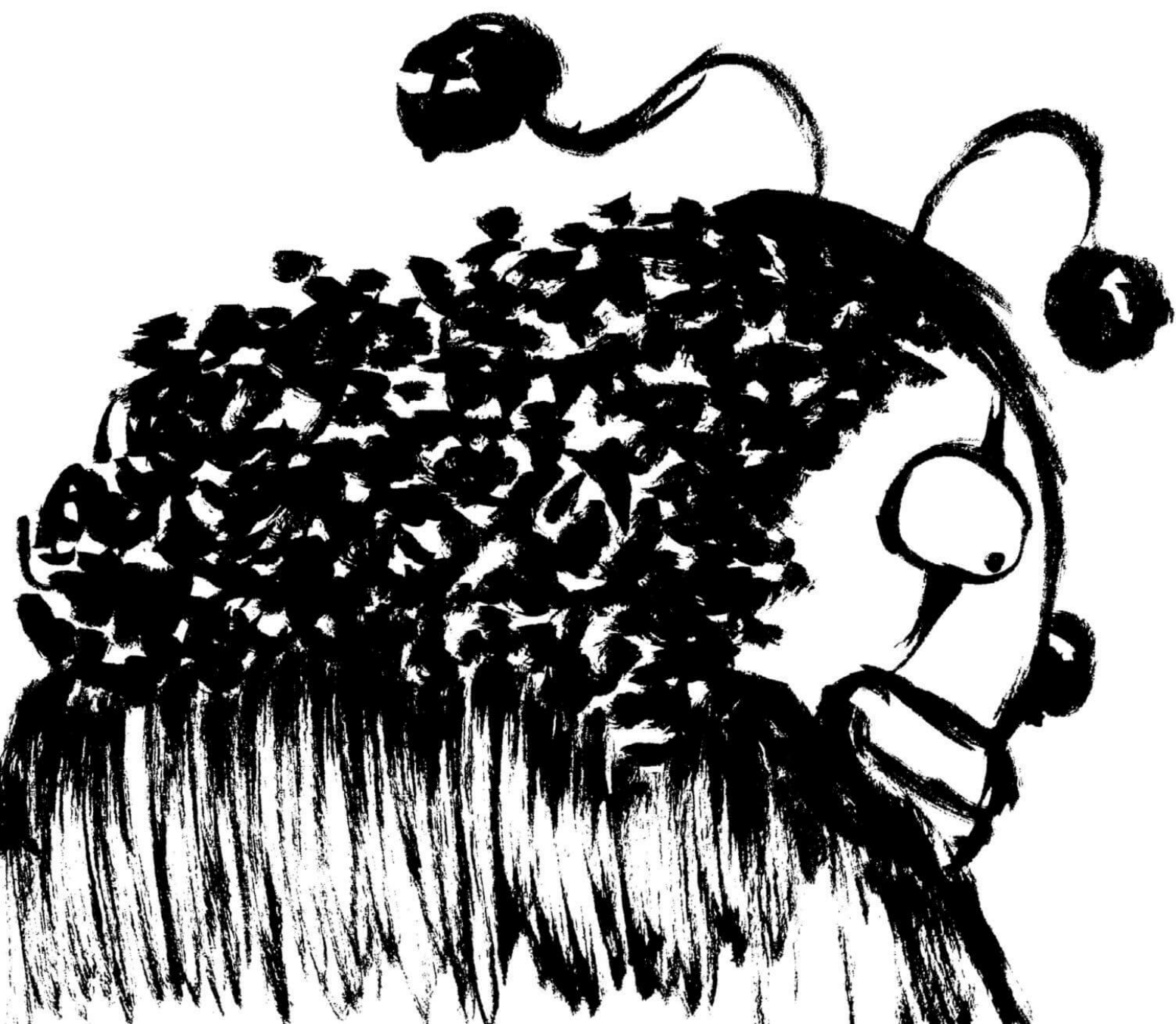
Anh hùng thực
sự luôn í.

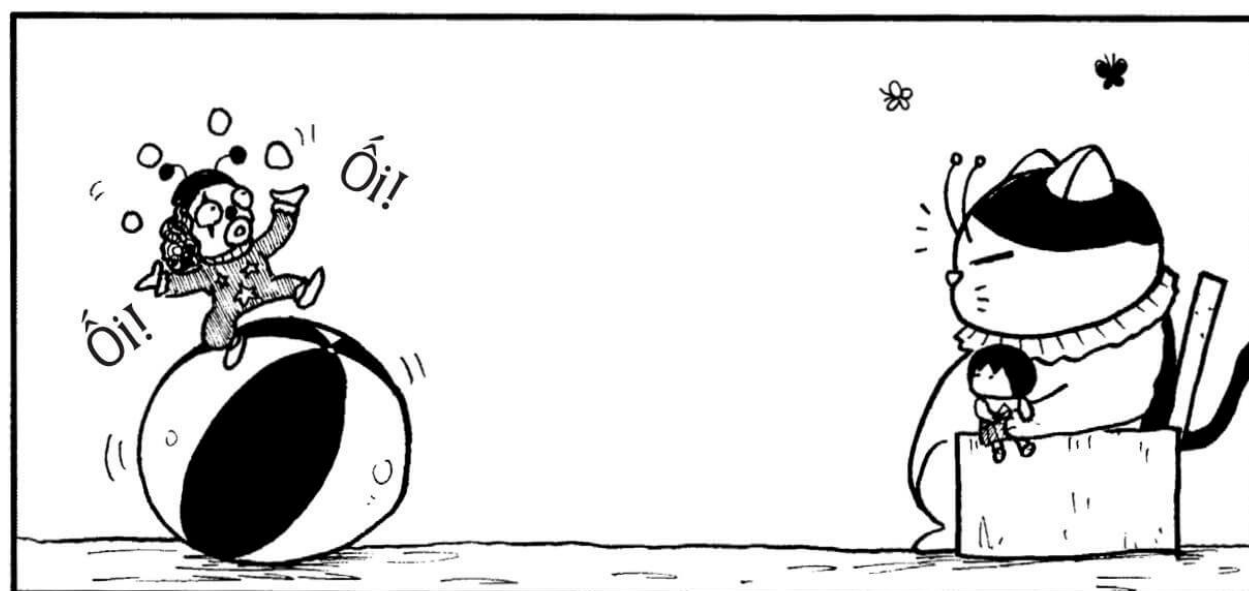
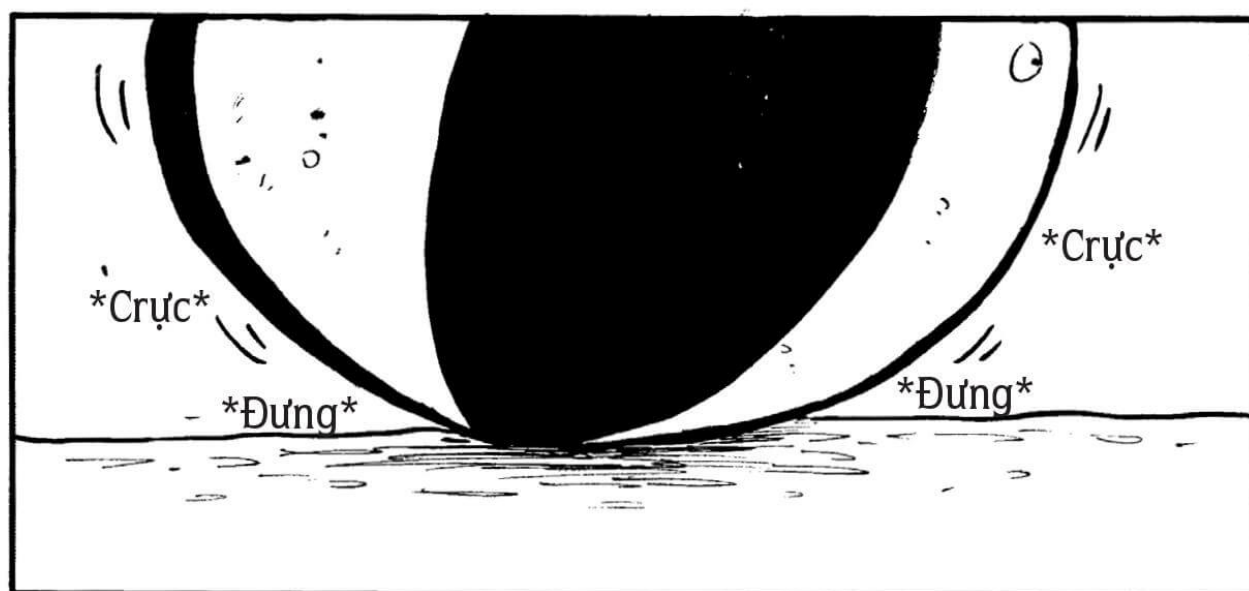

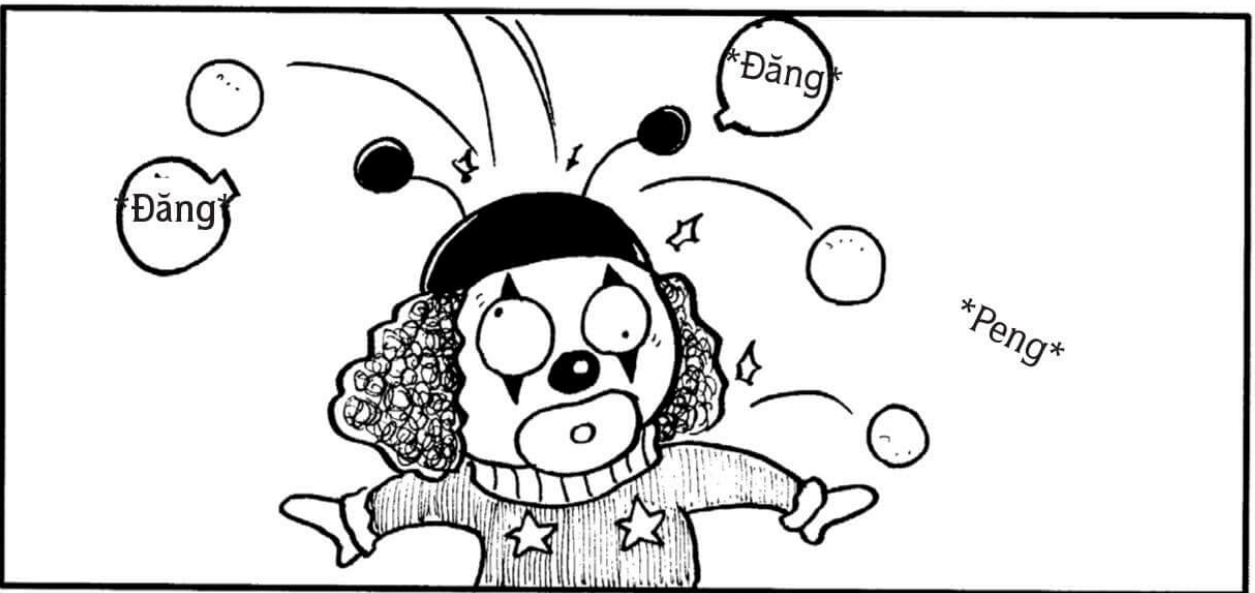
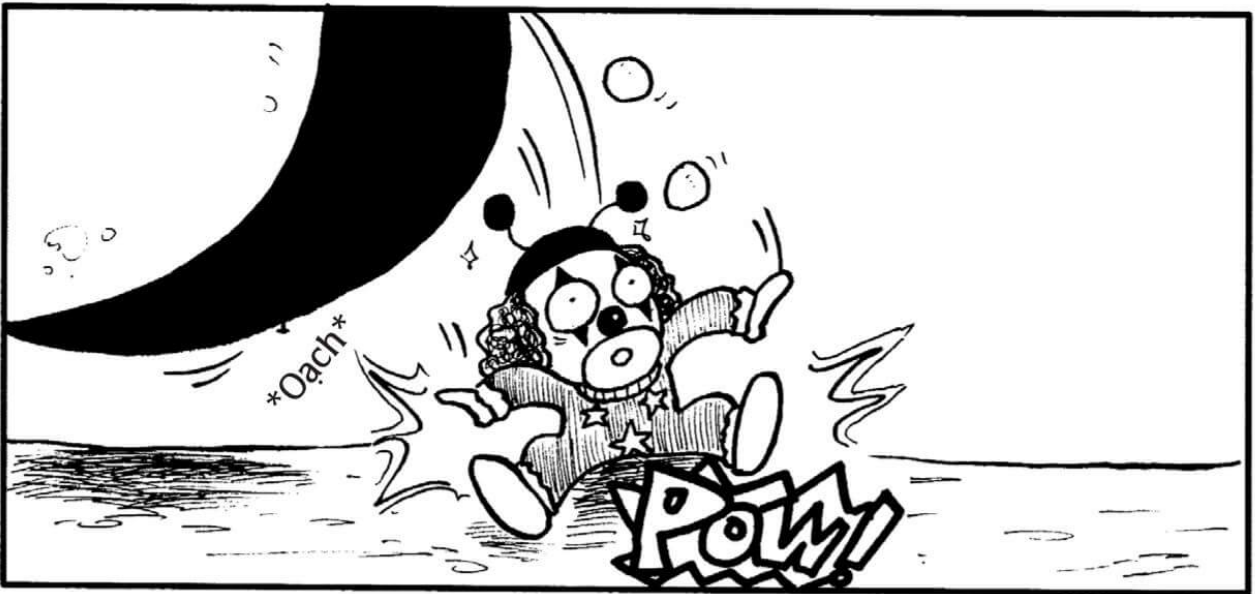
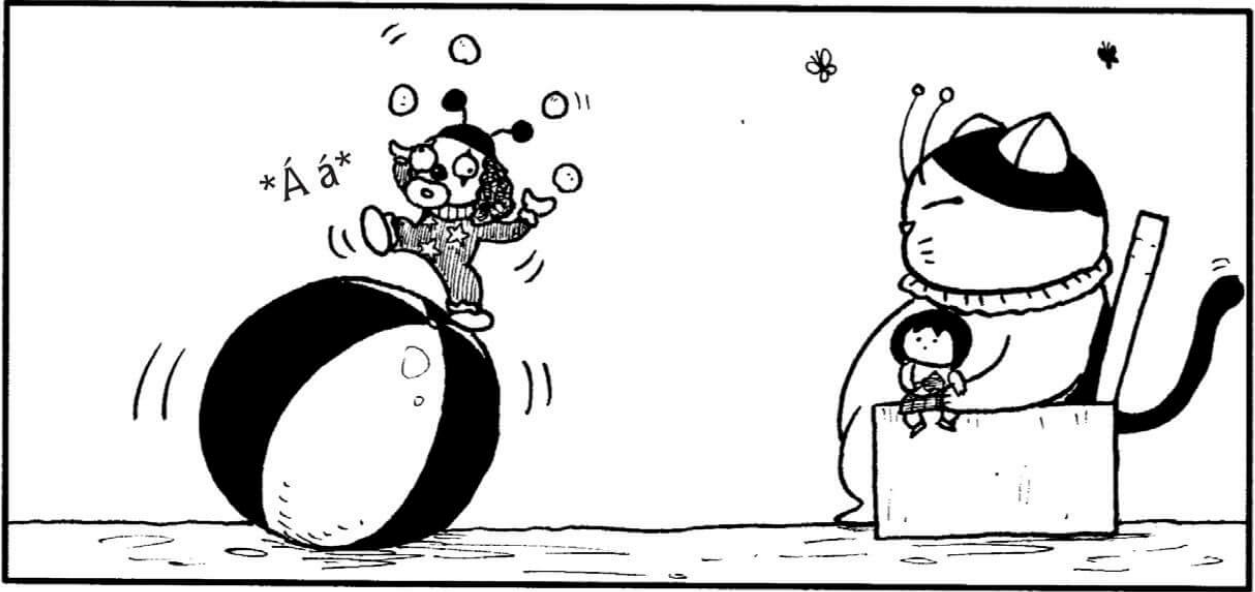
Điểm yếu lớn nhất của
con người chính là
“Sự yếu đuối mong manh”

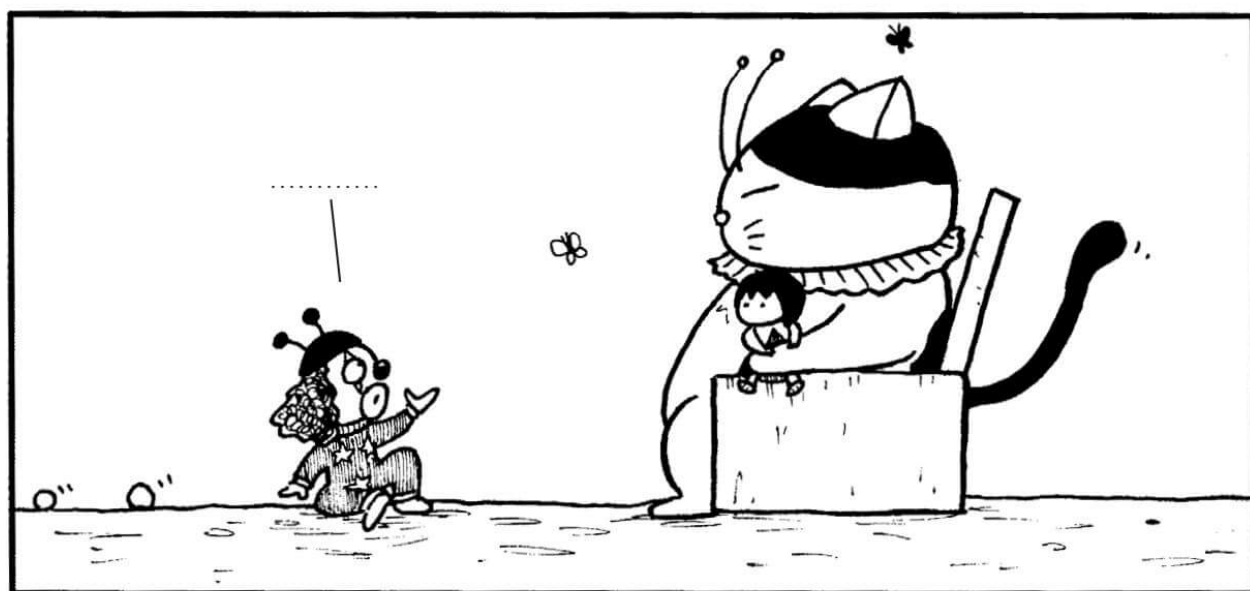
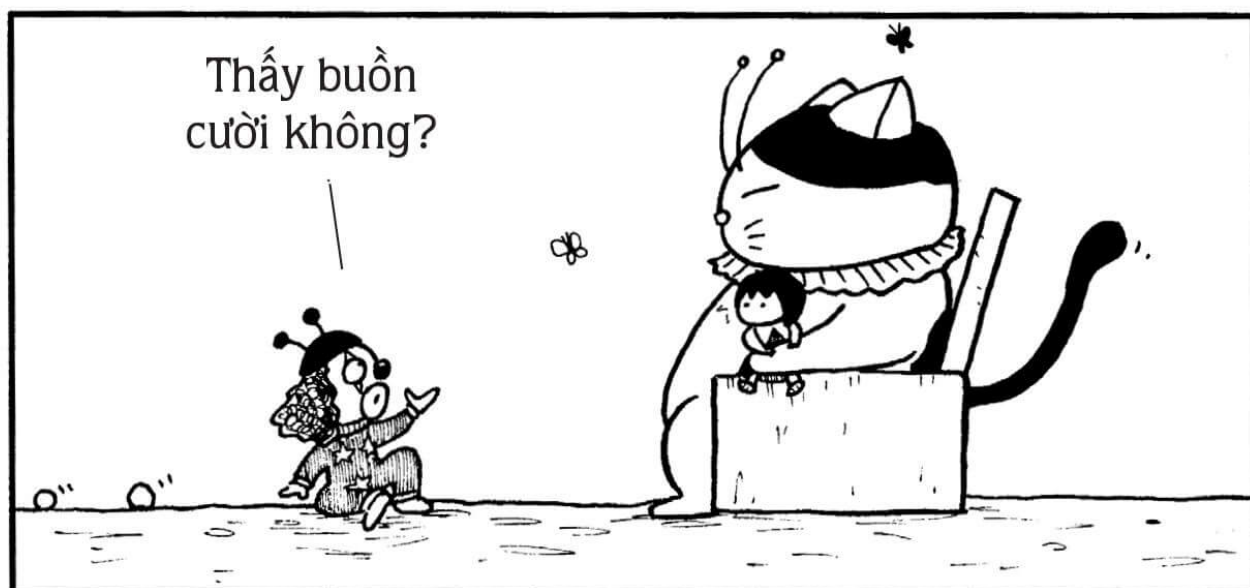

Tôi là một diễn viên
xiếc vui nhộn.

Chính xác ra thì bây giờ là
một diễn viên xiếc vui nhộn
đã hết thời vì tôi chẳng thể
làm ai cười được nữa.

Những trò đùa mà tôi đã từng diễn
khiến người ta cười lăn lộn giờ cũng
chẳng làm cho ai buồn nhếch mép.
Cho dù nó có đặc sắc thế nào đi
chẳng nữa, cũng chẳng có ai
thấy buồn cười cả. Người ta
càng không thấy buồn cười,
càng khiến tôi mất đi sự
tự tin. Haizz

Cái thời mà mọi
người vẫn còn
cười ngặt nghèo
với mấy màn diễn
vui nhộn của tôi.

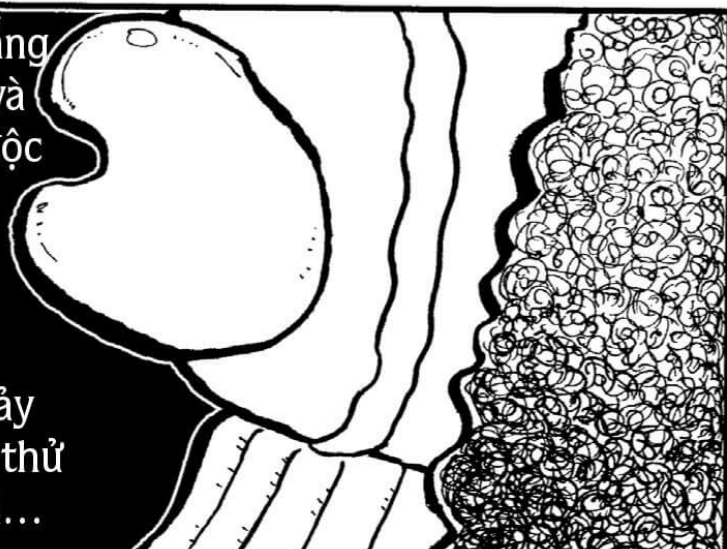
Tôi có thể nói rằng
đây hoàn toàn là tài
năng ông Trời ban
tặng, không cần
phải cố gắng luyện
tập hay gồng mình
lên diễn.

Mỗi lần thấy những nhóm hài khác phải dàn cảnh diễn làm sao để mọi người cười mà tôi cảm thấy thật khó chịu, xấu hổ thay cho những người là đồng nghiệp, những người chẳng có chút tài năng thiên bẩm để làm công việc này, đầu óc thì chậm chạp, không biết tạo điểm nhấn, chỉ biết làm theo đúng kịch bản vạch ra. Nhìn thấy cảnh đó thật là đáng thương, tội nghiệp. Tiếng cười nó phải đến một cách tự nhiên. Để lấy được tiếng cười của người khác không phải là chuyện ai ai cũng làm được... nhưng...

Không biết tự bao giờ mọi người không còn mấy chú ý tới những màn diễn của tôi nữa. Chẳng biết là mọi người cảm thấy không mấy ấn tượng với những gì tôi biểu diễn hay kêu ca về nó nhiều tới mức nào. Đến lúc tôi kịp nhận ra thì đã chẳng còn ai nhớ hình ảnh của tôi nữa rồi.

Điều này khiến tôi phải cố gắng nhiều hơn, chịu khó tìm tòi và trải nghiệm nhiều hơn. Hài độc thoại không ổn, tôi chuyển sang diễn cùng với nhiều người, rồi thì thành cặp đưa đẩy câu chuyện, người phịa chuyện, khi thì kịch câm, nhảy múa, diễn ảo thuật... Tôi đã thử tất cả những rồi đều thất bại...

Và rồi đến một ngày, khi đang biểu diễn trong bầu không khí được bao trùm bởi sự tĩnh lặng, tôi cảm thấy đáng thương cho chính bản thân mình. Xấu hổ đến nỗi muốn chết đi ngay lúc đó. Đó cũng là buổi biểu diễn cuối cùng của tôi.

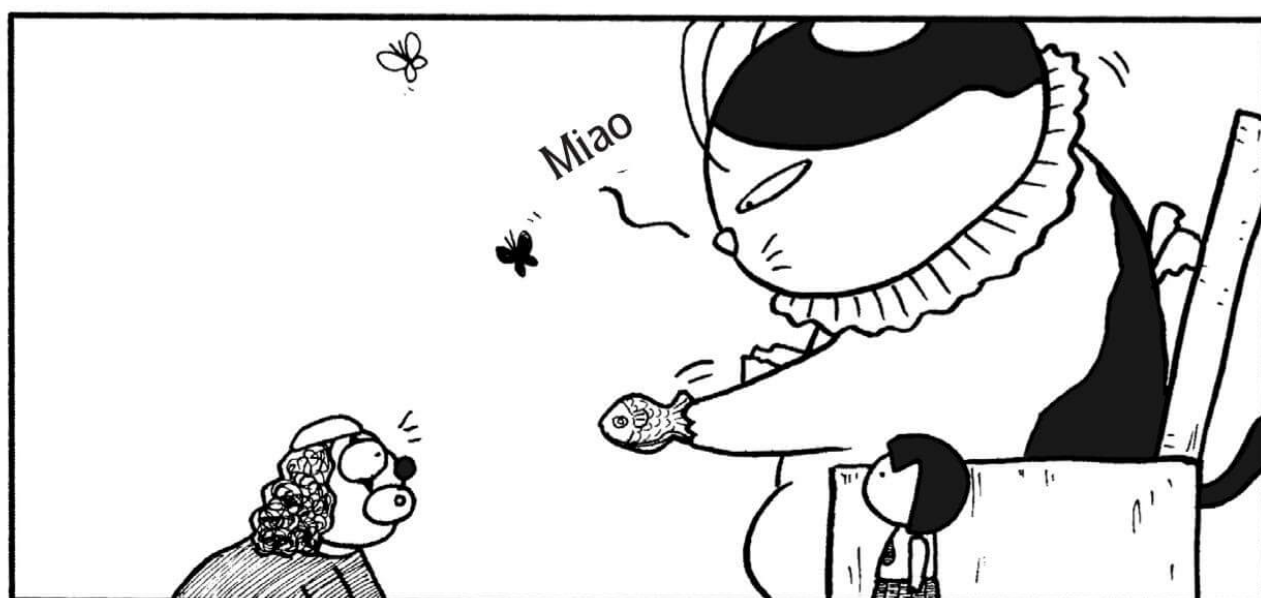

Tài năng thiên bẩm của tôi chắc đã đến lúc “hết hạn sử dụng” ...

Liệu Ngài có thể trao lại cho tôi khả năng này được không?

Tôi muốn mang lại tiếng cười cho mọi người. Tôi yêu những tiếng cười vui vẻ ấy. Đó thực sự là nguồn sống của tôi.

Con cá này có
mùi vị rất là lạ.
Không những
thịt rất là ngọt...

... mà lại còn không
có xương nữa.

À! Chưa kể bên trong
chỉ có mỗi nhân đậu
đỏ mà chẳng có nội
tạng gì cả!

Haha

Muahaha

~ Haha

Ôi trời! Cá ngọt
thịt thể này mà
đưa cho mẹ làm
món nộm cay thì
ngon phải biết!

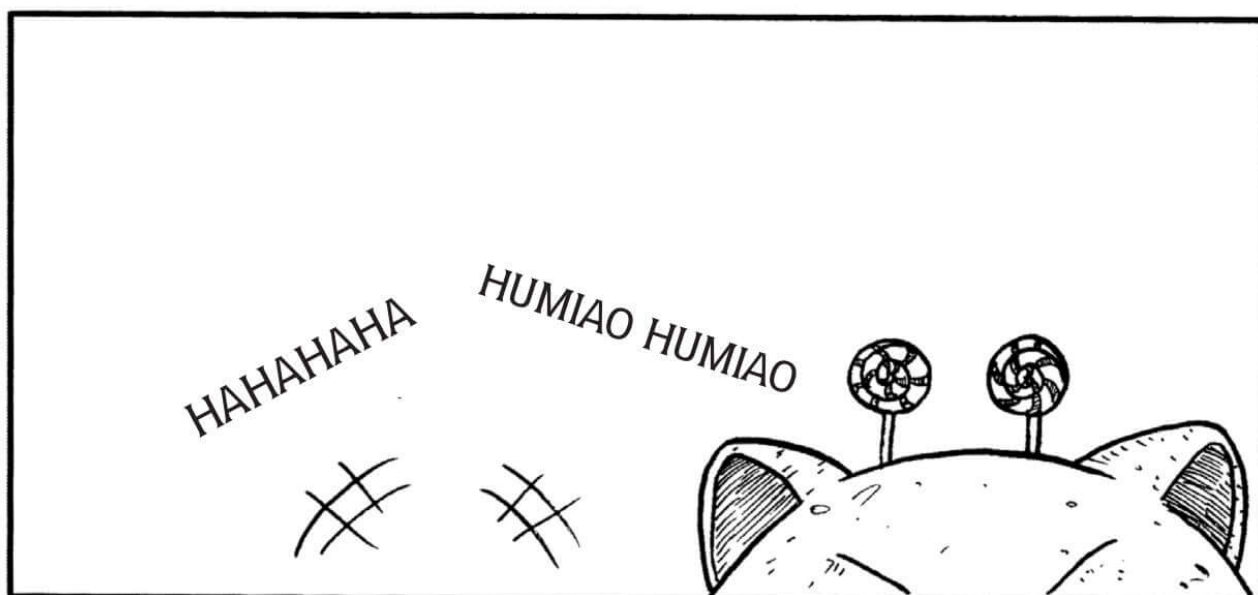
Ờ mà con cá này
thiếu mất đầu
thì có làm sao
không nhỉ?

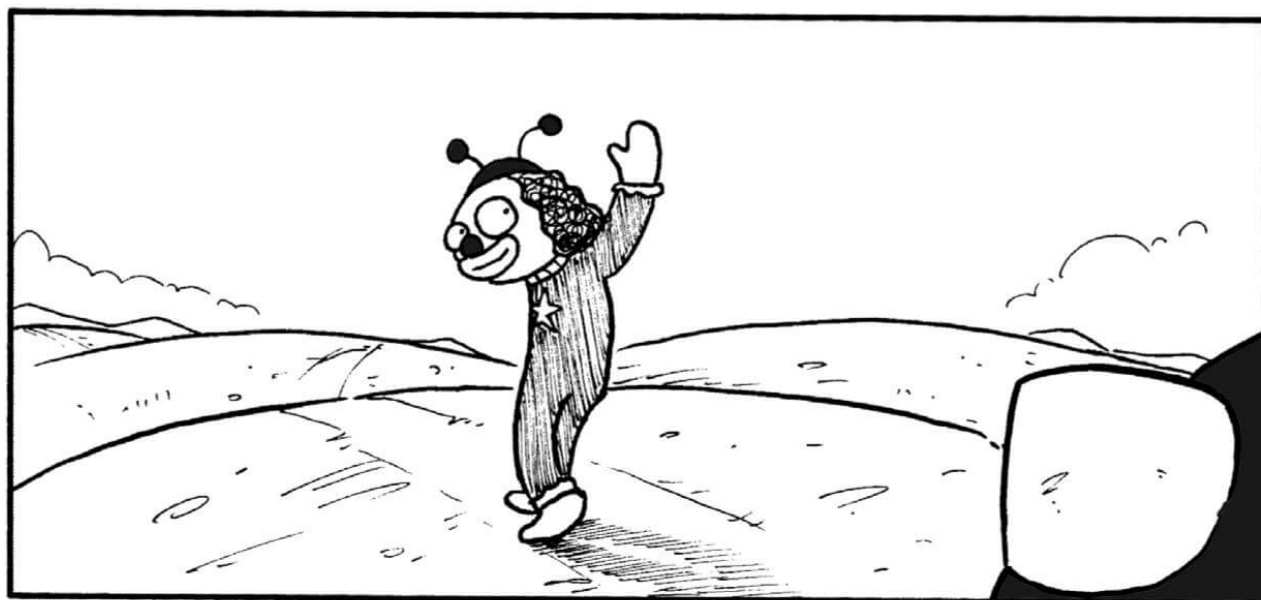
Hay là đầu của nó biến
đầu mất nhỉ? Chắc là
quanh quần đầu đây
thôi. Hay đây là giống cá
mới không có đầu nhỉ?

Haha

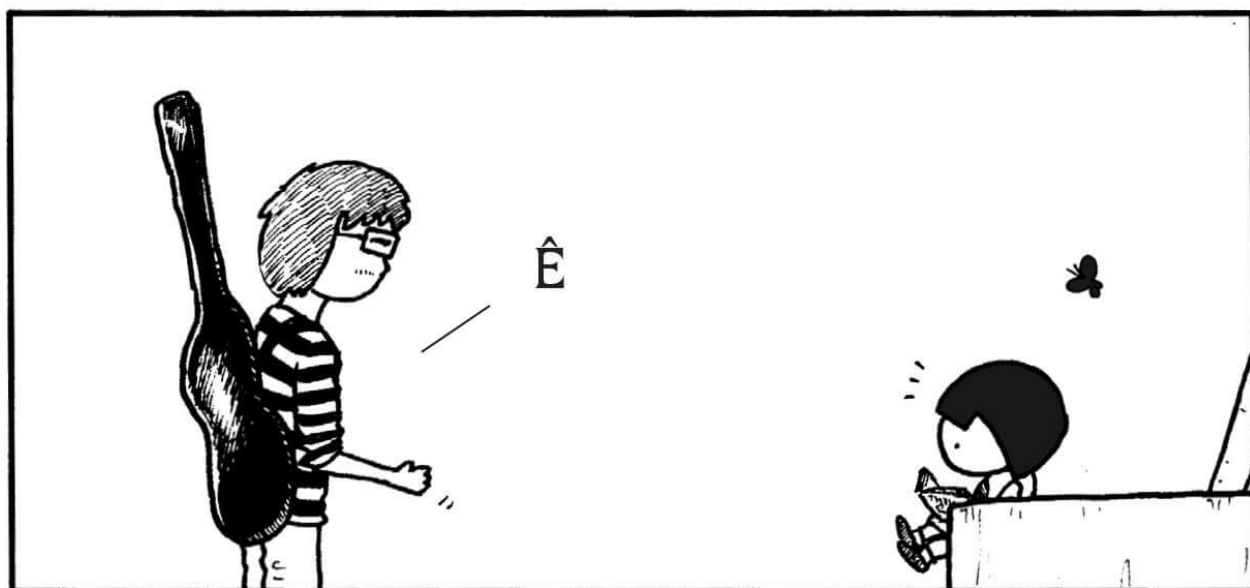
“Cười ngoác miệng”

bắt đầu từ

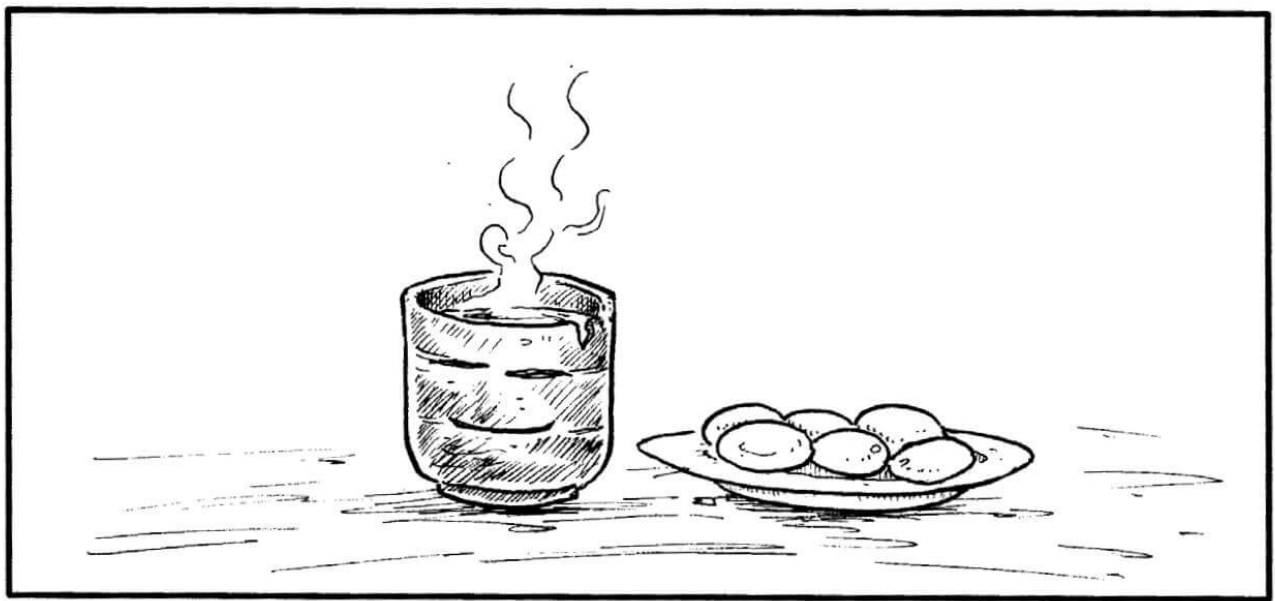
“Nụ cười mủm”

Anh mang cả đàn ghi ta.
Vậy chắc là nghệ sĩ nhỉ?

Ờ...

Anh là nhạc sĩ nhé.

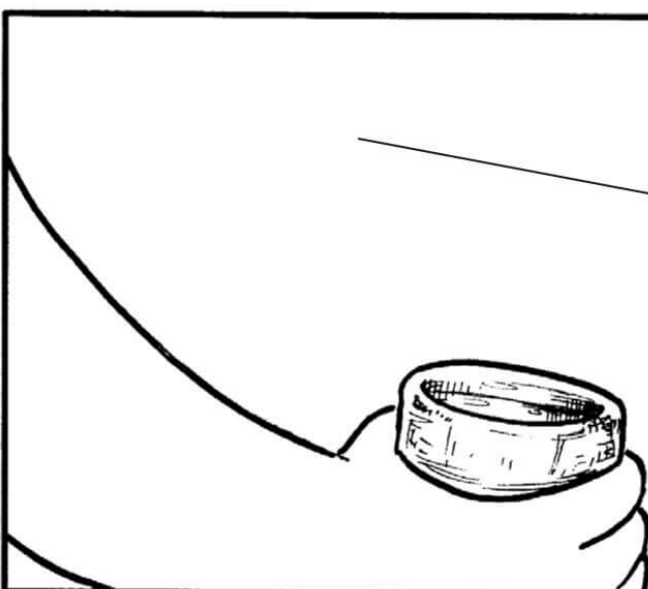
Hay quá. Còn là
nhạc sĩ nữa. LaLa
thích âm nhạc lắm.

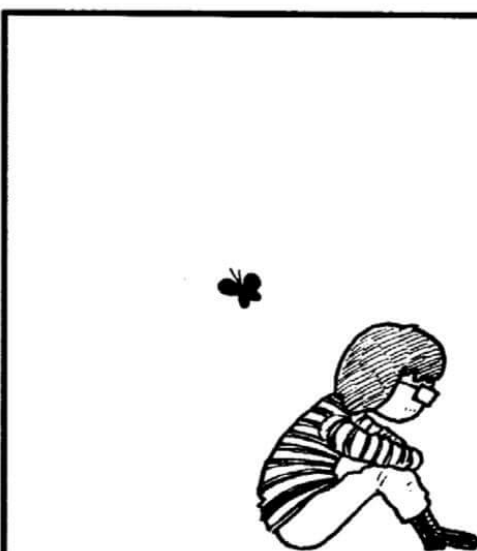

Tiếng tăm, tiền bạc cũng đã có. Nói chung là cũng đáng để hài lòng. Nhưng có điều gì đó mà anh cảm thấy rằng mình chưa bao giờ nhận được sự hồi đáp.

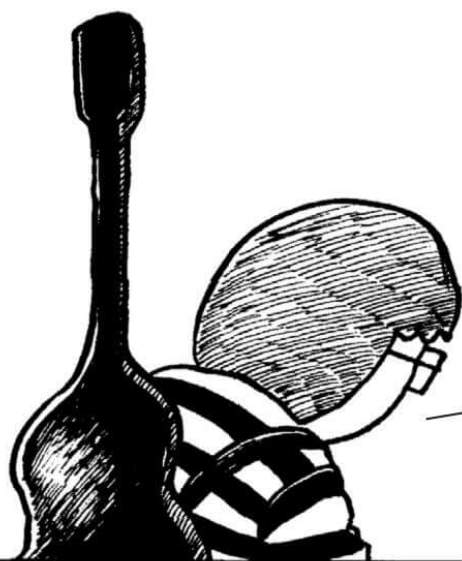

Chẳng biết nó là gì để diễn tả cho phải. Tự nhiên anh cảm thấy nản chí vô cùng.

Cảm thấy những bài hát mình từng sáng tác... chẳng có chút ý nghĩa gì cả. Chẳng mấy ai hiểu được điều mình muốn truyền tải trong đó. Dù họ nói rằng rất thích chúng, anh vẫn cảm thấy thật trống trải trong lòng.

Có thể là do tự bản thân
anh đã yêu cầu quá mức.
Nhưng đó thực sự là điều
anh cần. Anh chưa từng
cảm nhận được giá trị thực
sự từ bất kỳ ai.

... Nguồn cảm hứng ư?...
Gọi như vậy chắc cũng gần
chính xác. Đối với một nghệ
sĩ sáng tác, cần một điều gì
đó... một điều mà chính bản
thân anh cũng không biết nó
là gì... Có thể là mong muốn
riêng của một nghệ sĩ yếu
đuối như anh chẳng hạn.

... Hiện tại... Anh không thể
... sáng tác những tác phẩm
mà mình thích được nữa.

Giờ thì tâm trí chỉ
tập trung sáng tác
ra những bài hát mà
mình nghĩ rằng người
khác sẽ thích nó.

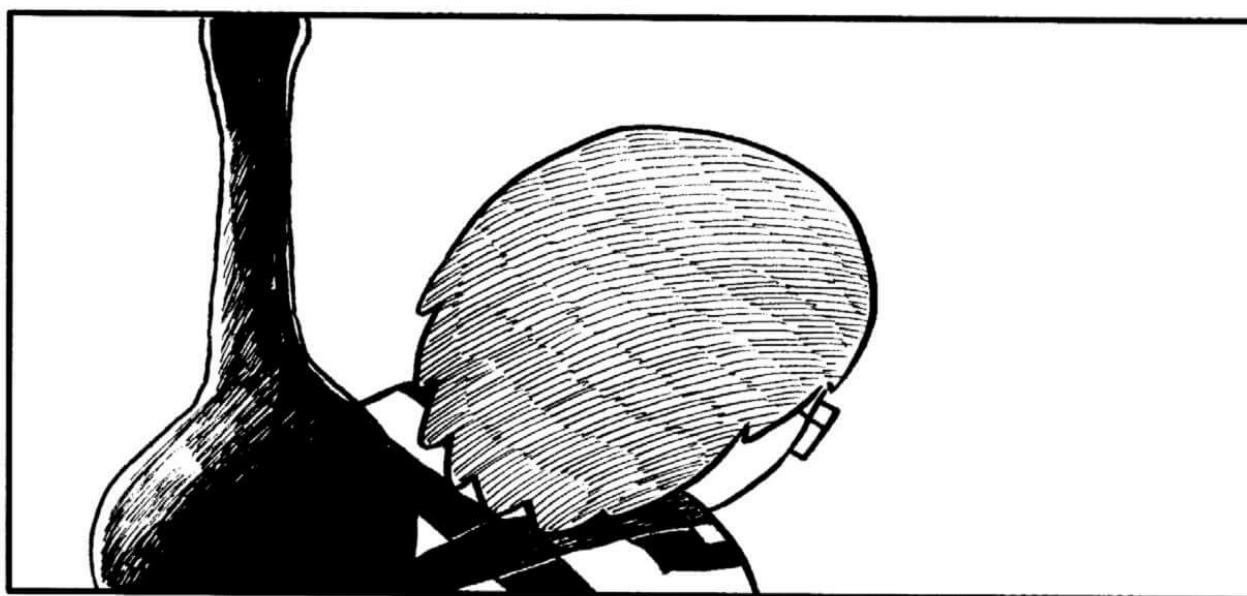
Ngay cả khi biết rõ
rằng dù có nhiều
người thích những
bài hát ấy... anh vẫn
cảm thấy buồn tủi

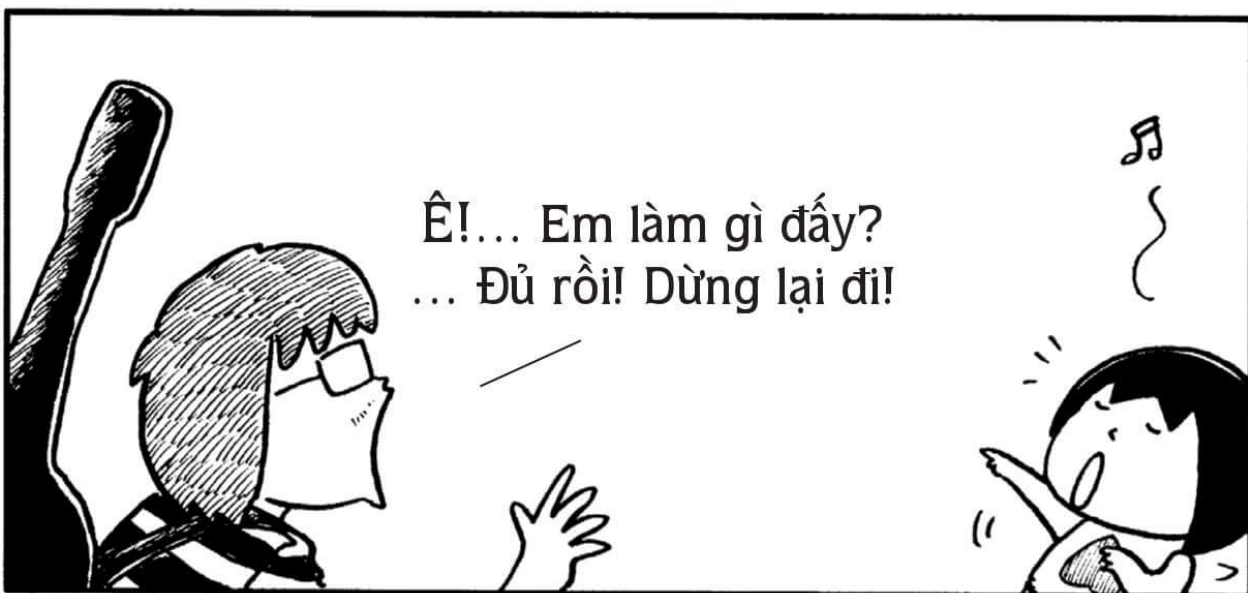
Nhưng lại không thể
ngưng làm điều đó
được. Bây giờ những
bài hát đã từng làm
lành vết thương lòng
cho anh ...

... lại quay ra hành
hạ chính bản thân
anh

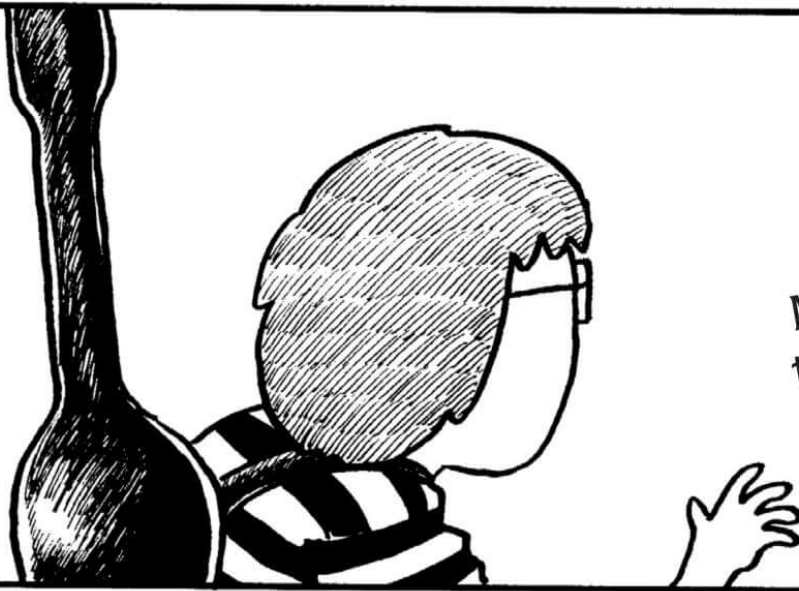

Anh không thích à? Nhìn
mặt anh chẳng vui vẻ gì cả.

Mỗi khi buồn LaLa
thường hát bài này.

Trước khi gặp Pandada,
LaLa chẳng có ai ở bên mỗi
khi cảm thấy cô đơn hay
buồn bã...

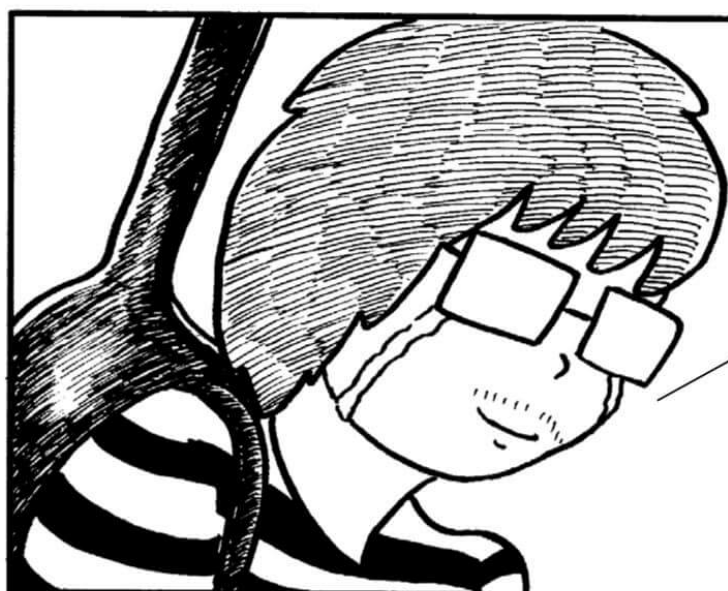

...cũng chỉ có mỗi bài
hát này làm bạn

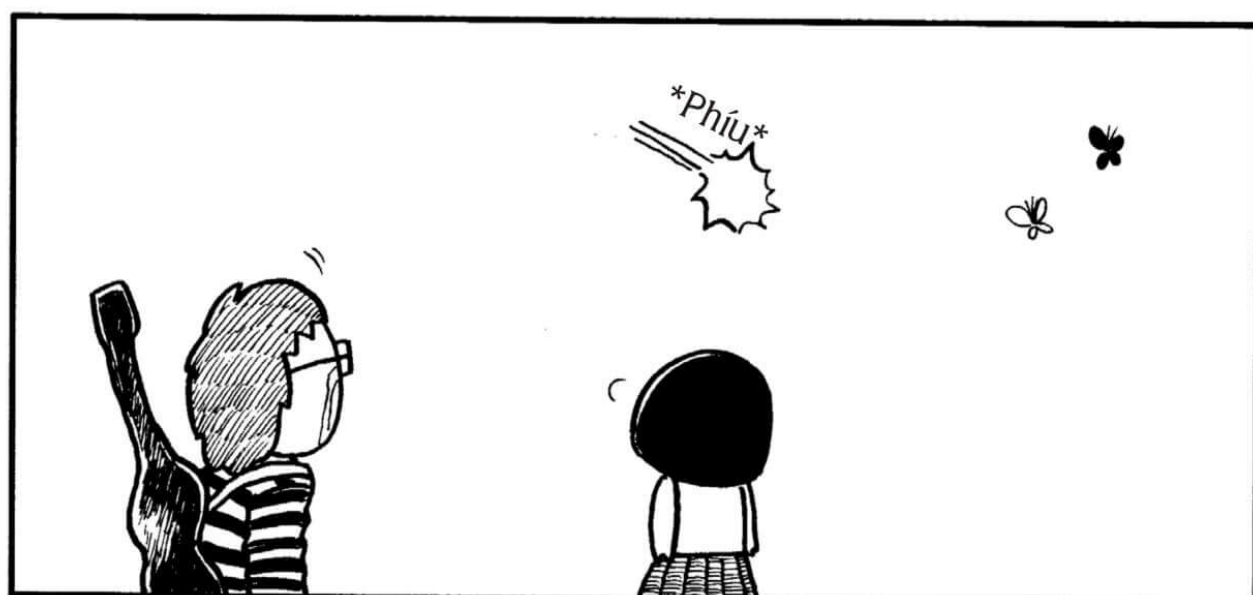
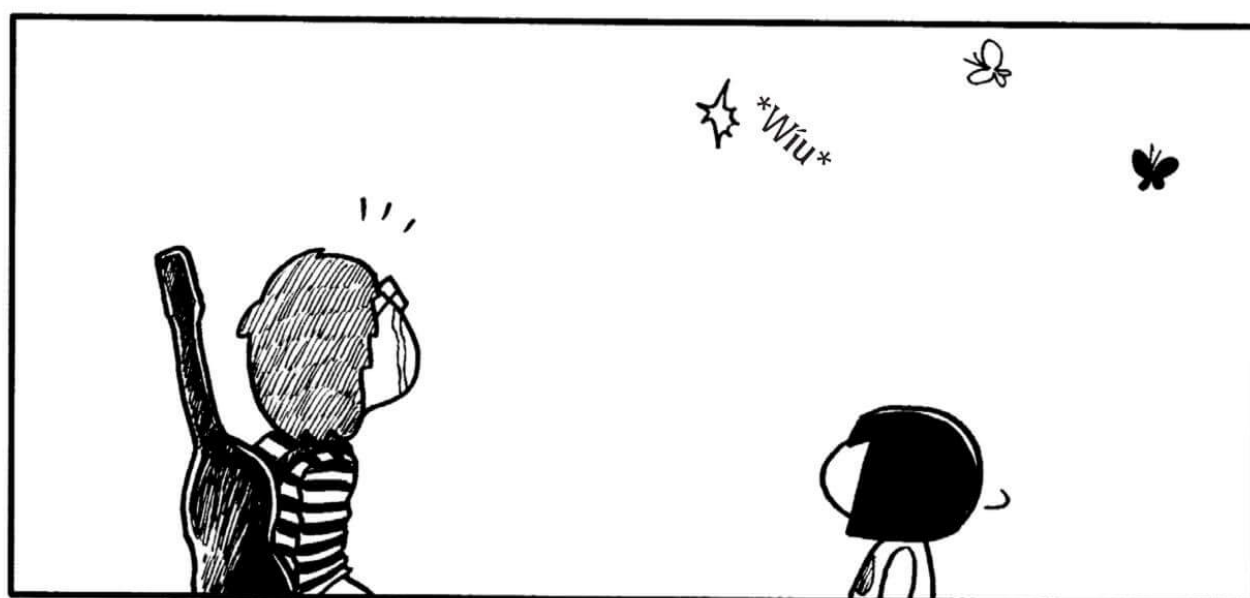
... cũng là bài hát mà
anh sáng tác

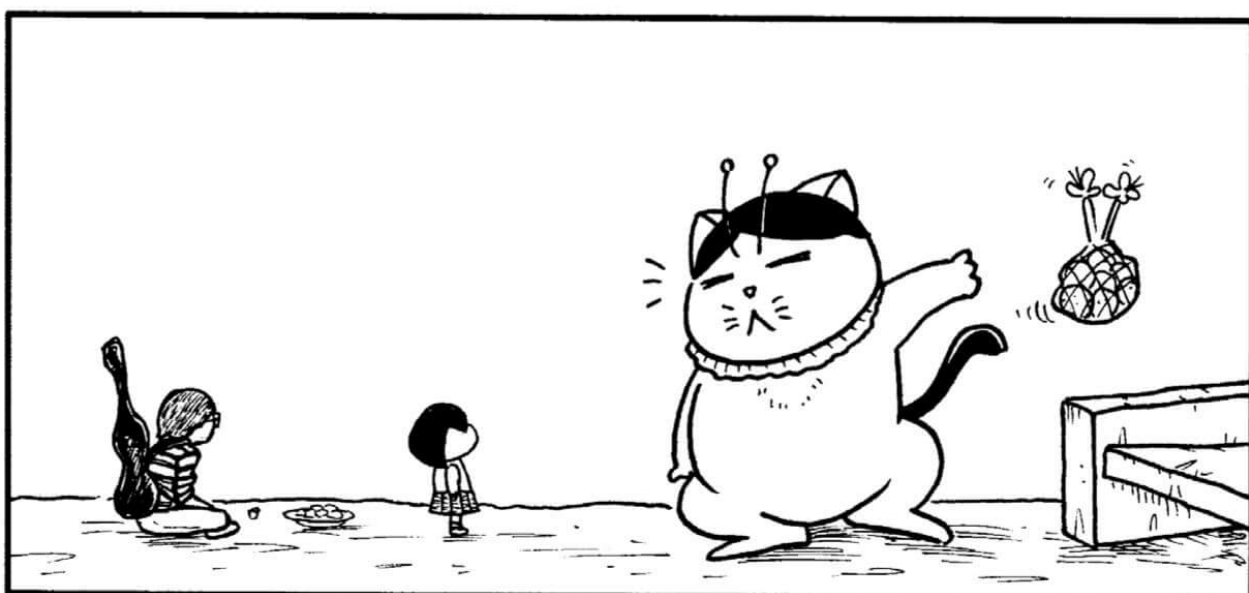
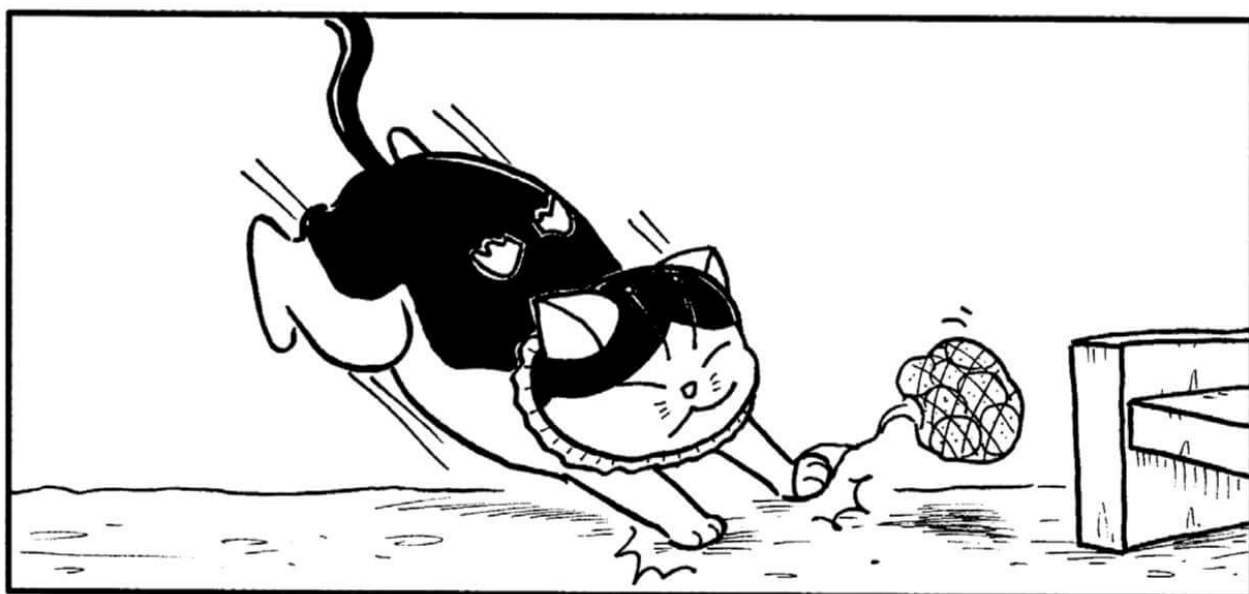

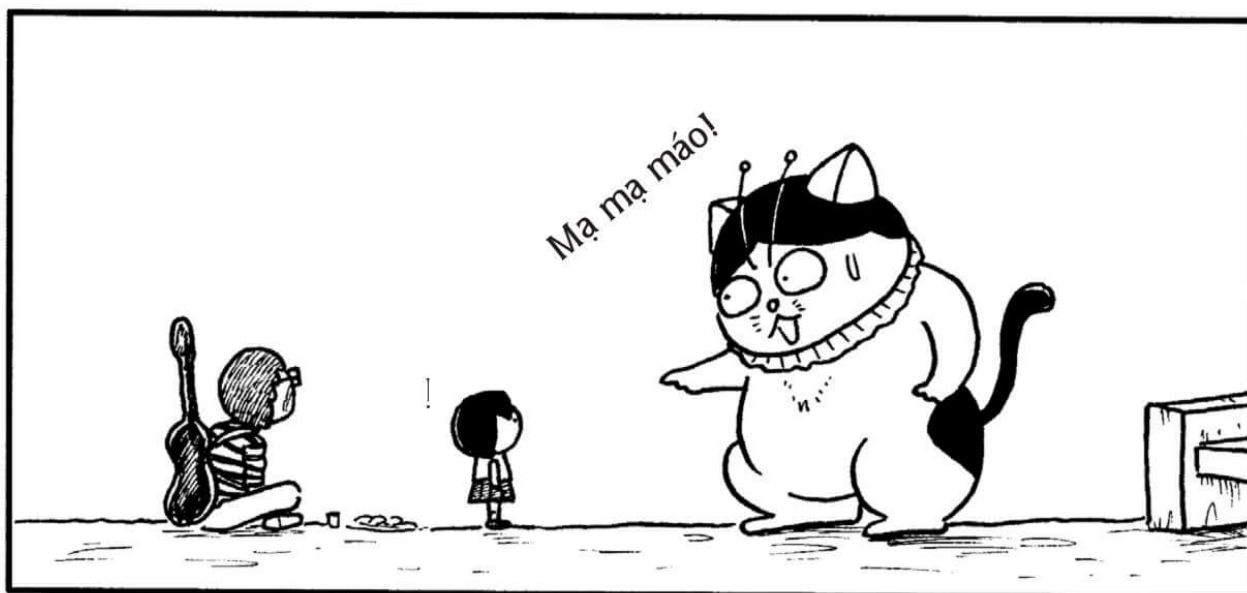
... Đủ rồi... Chỉ cần
vậy thôi... Như thế
cũng đủ rồi... đối
với cuộc đời của
một người nhạc sĩ.

... Cảm ơn em nhiều

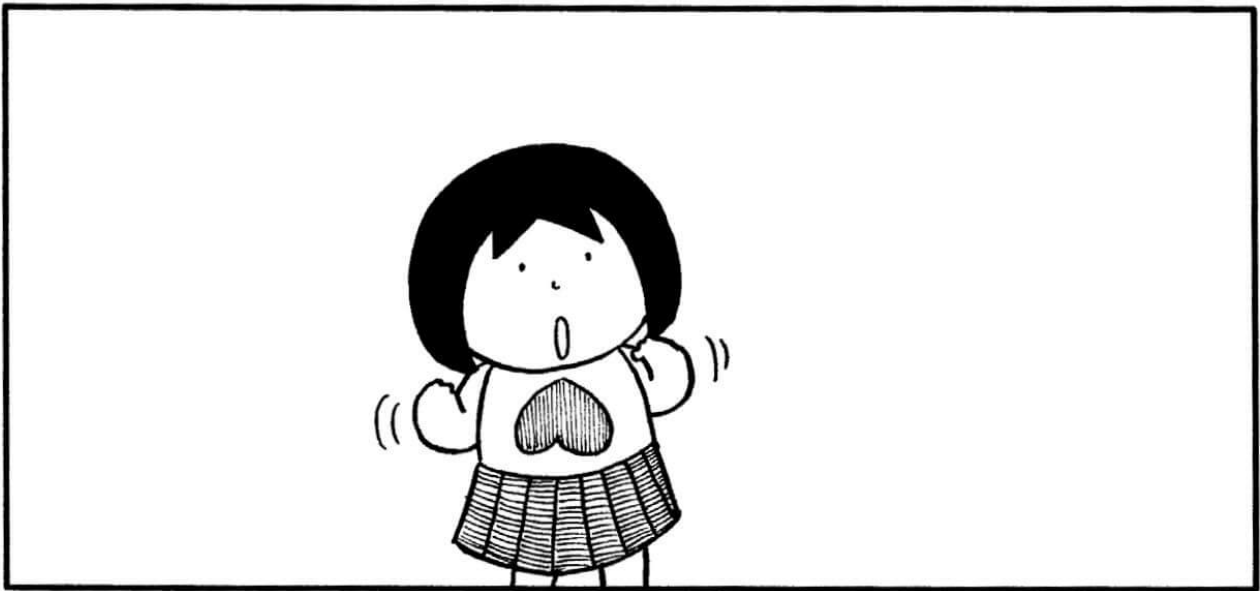
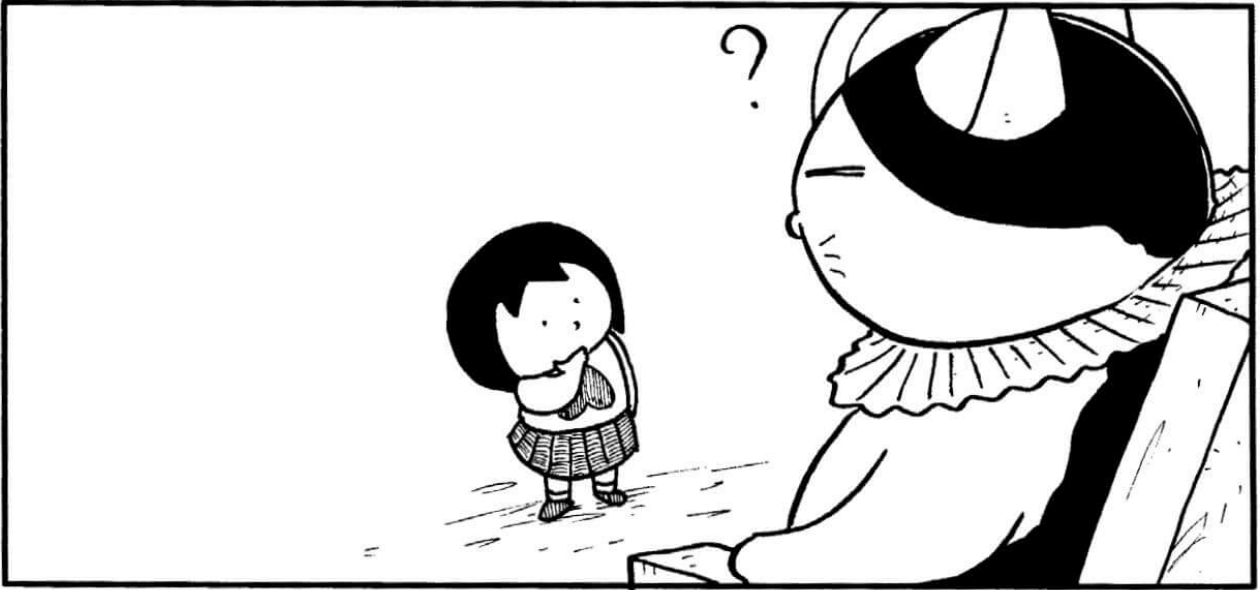

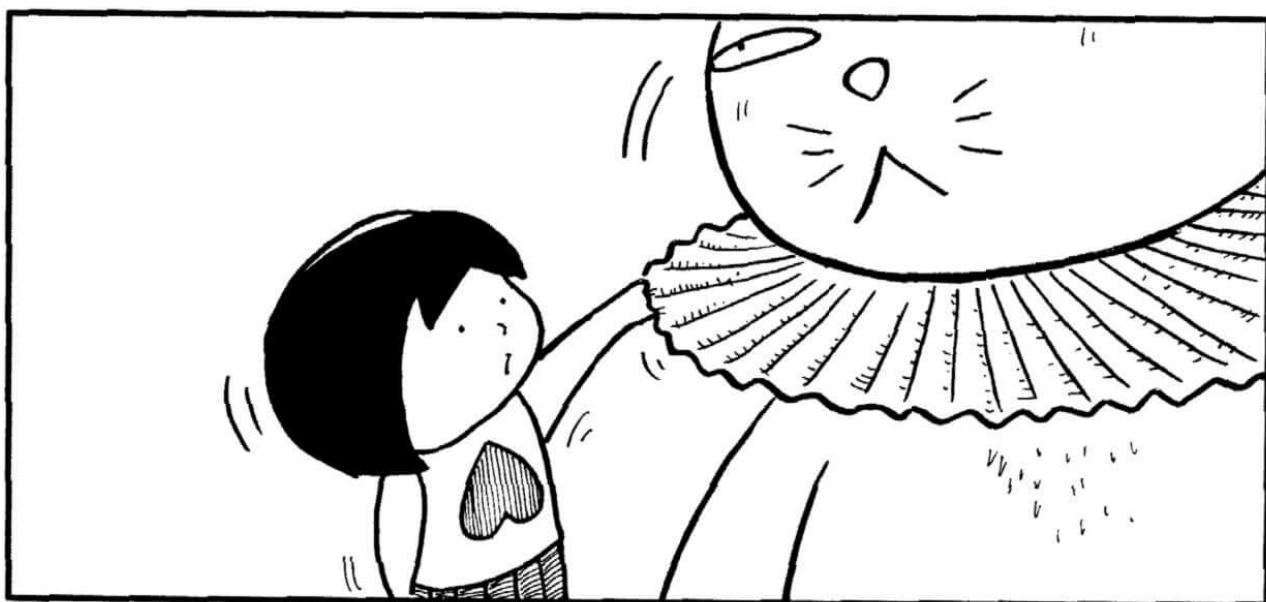
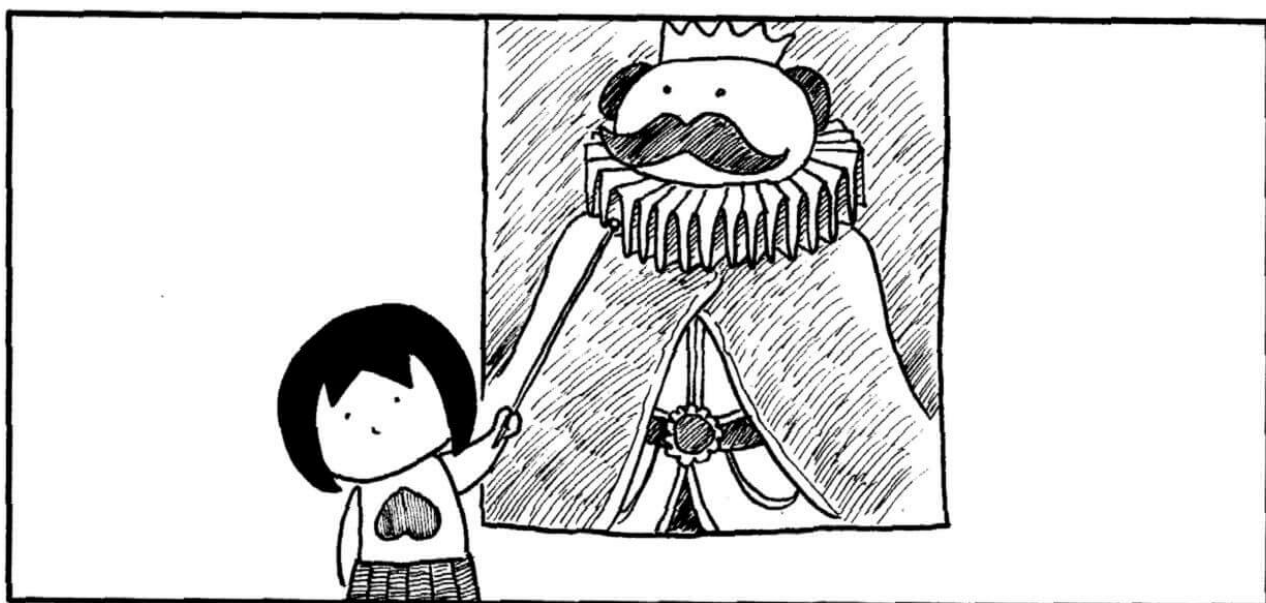

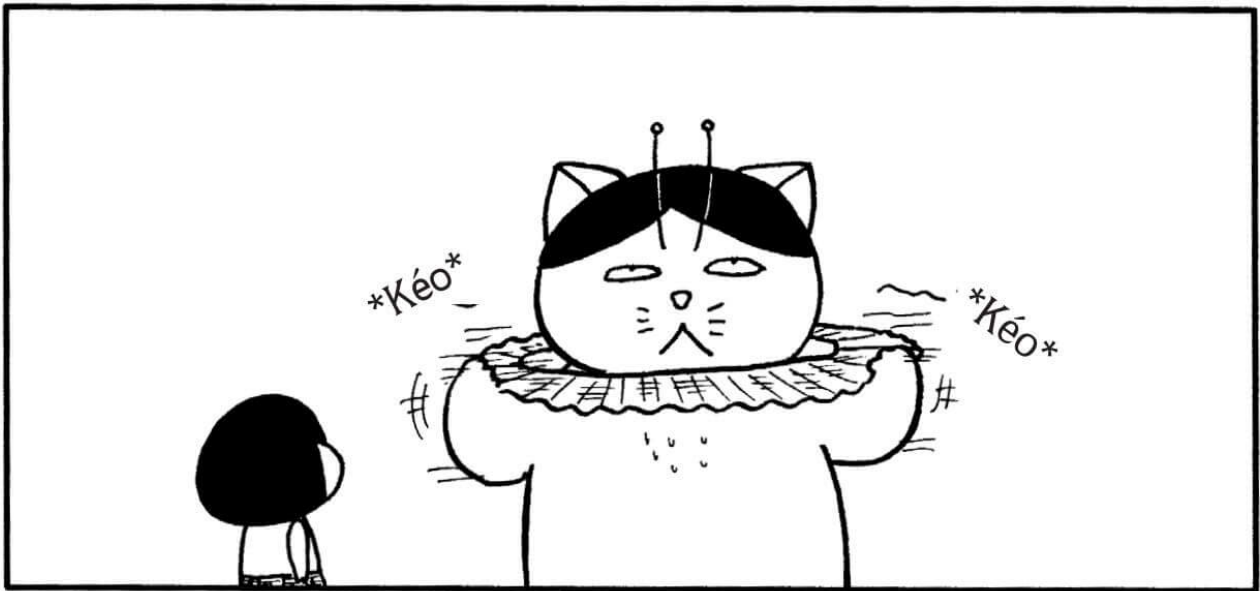
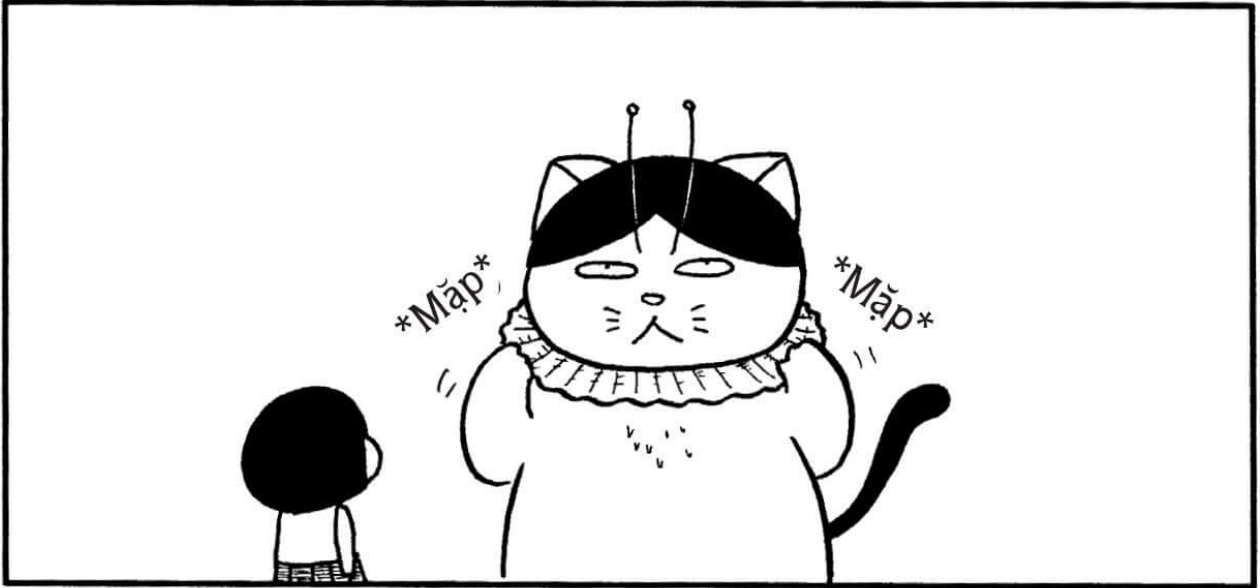
Mọi tình cảm
đều sẽ có người
cảm nhận được.

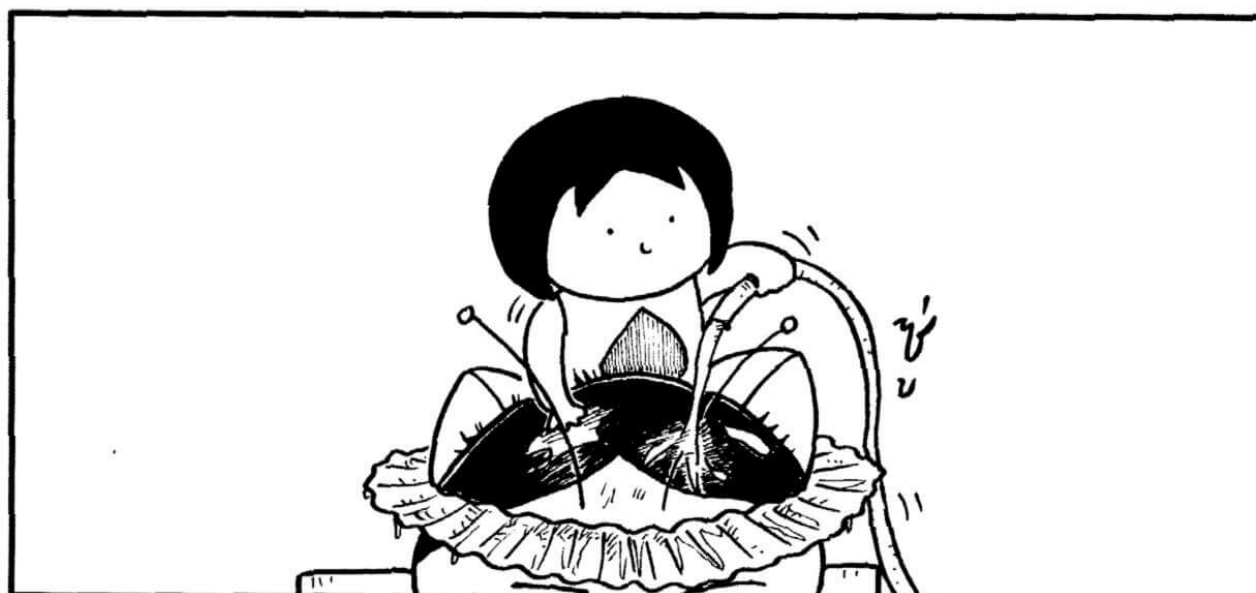

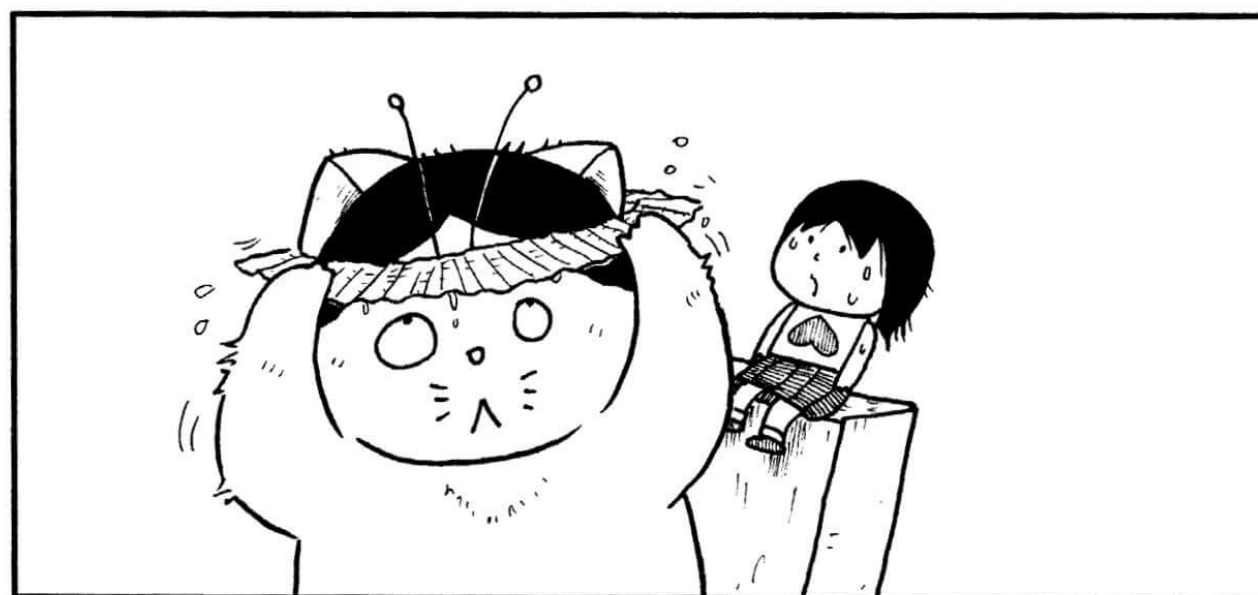

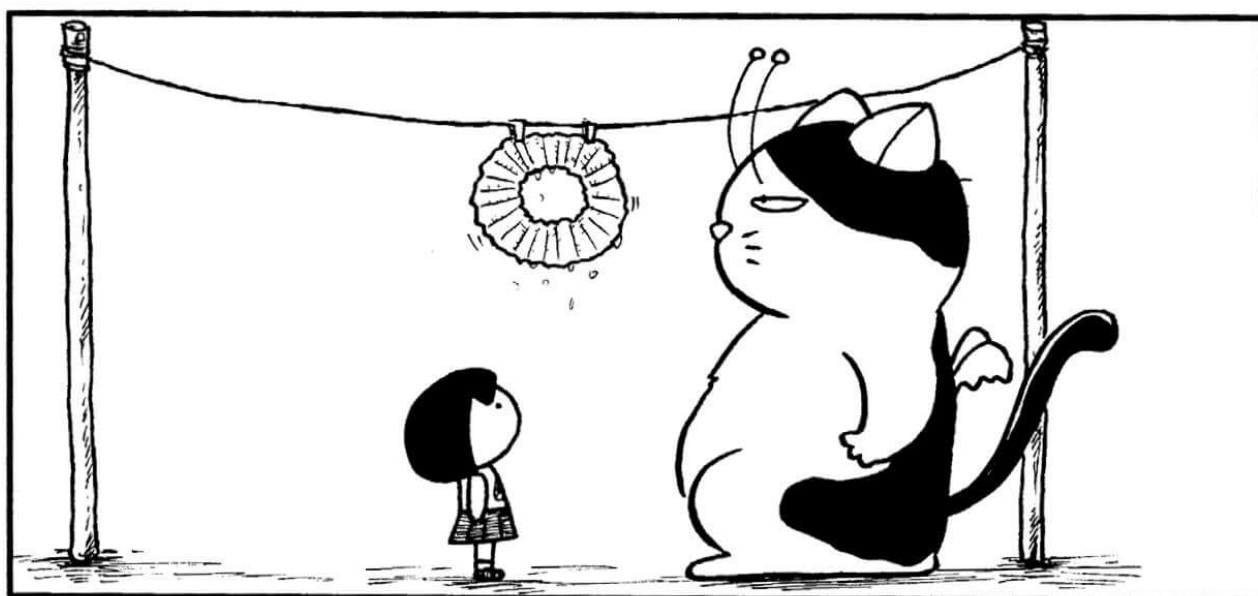
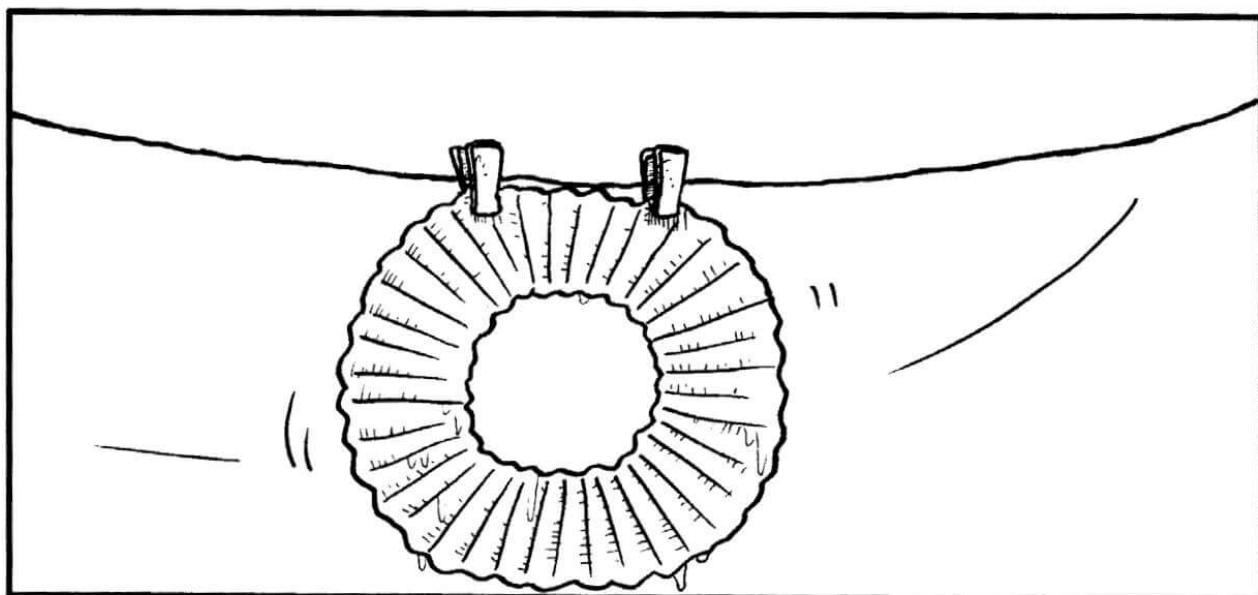

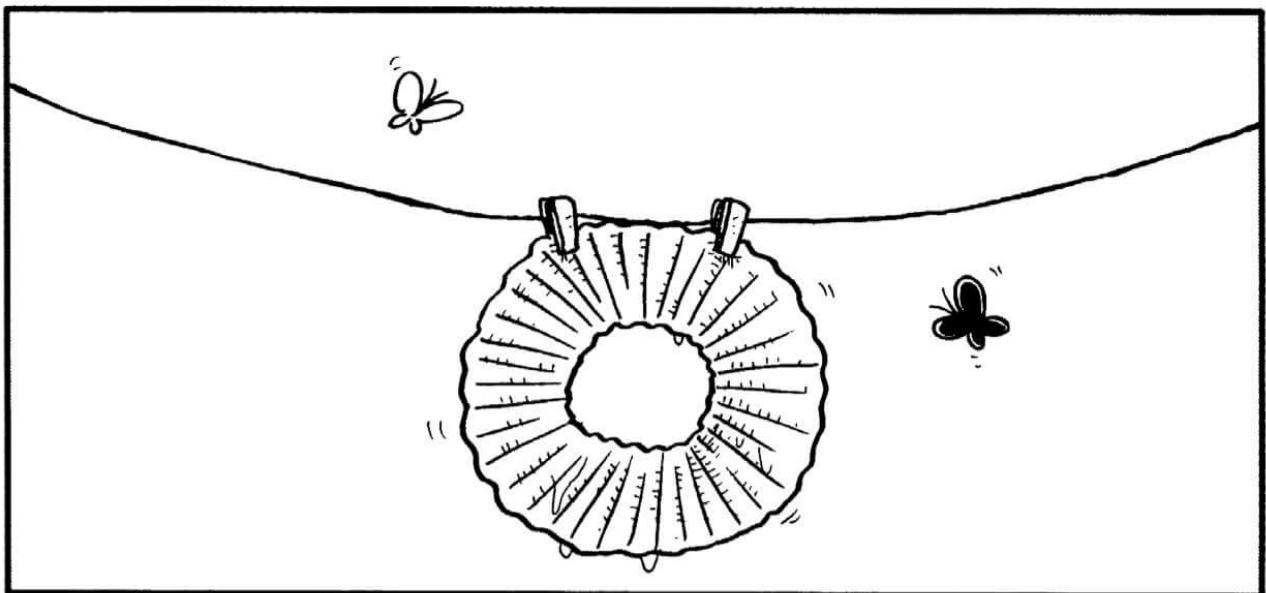
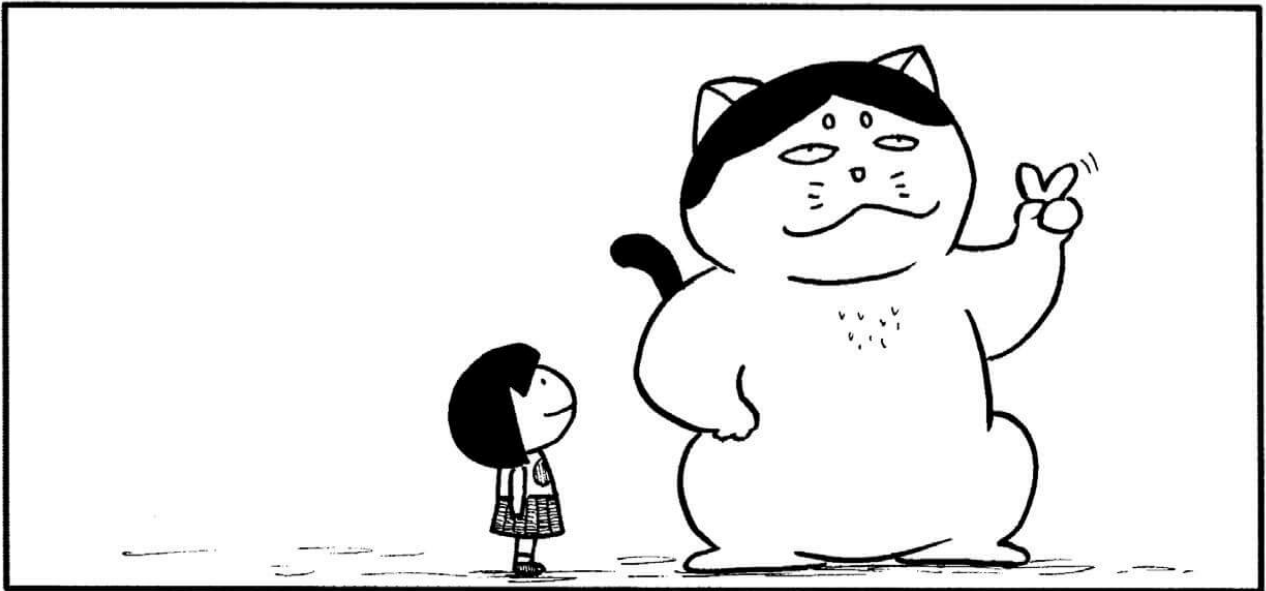
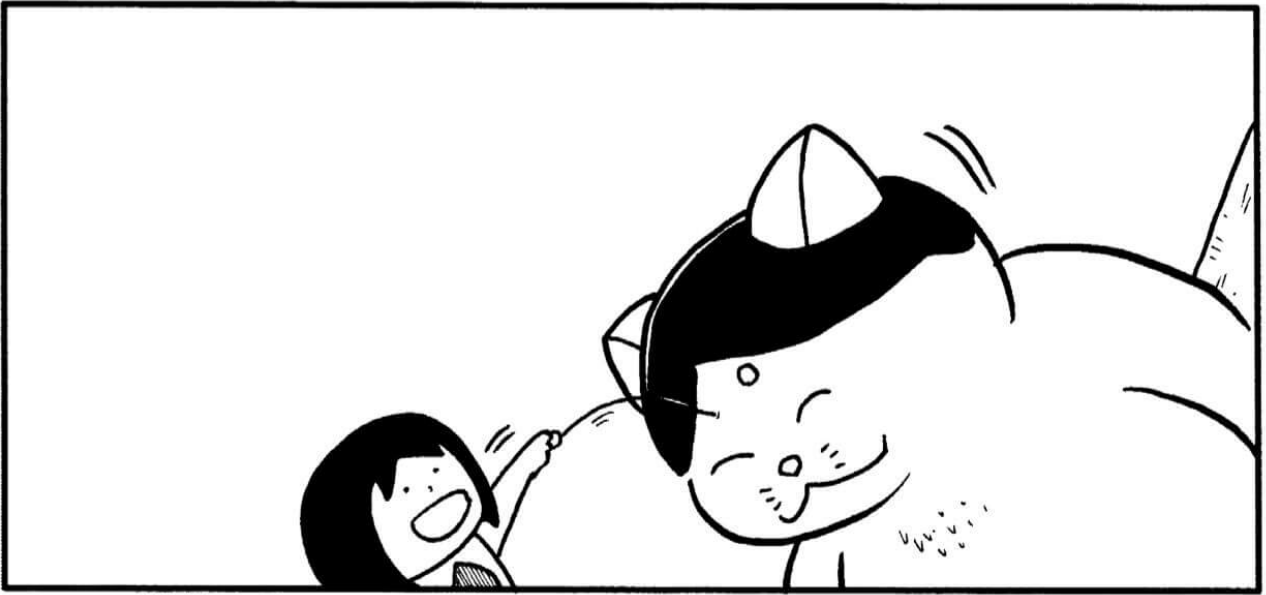

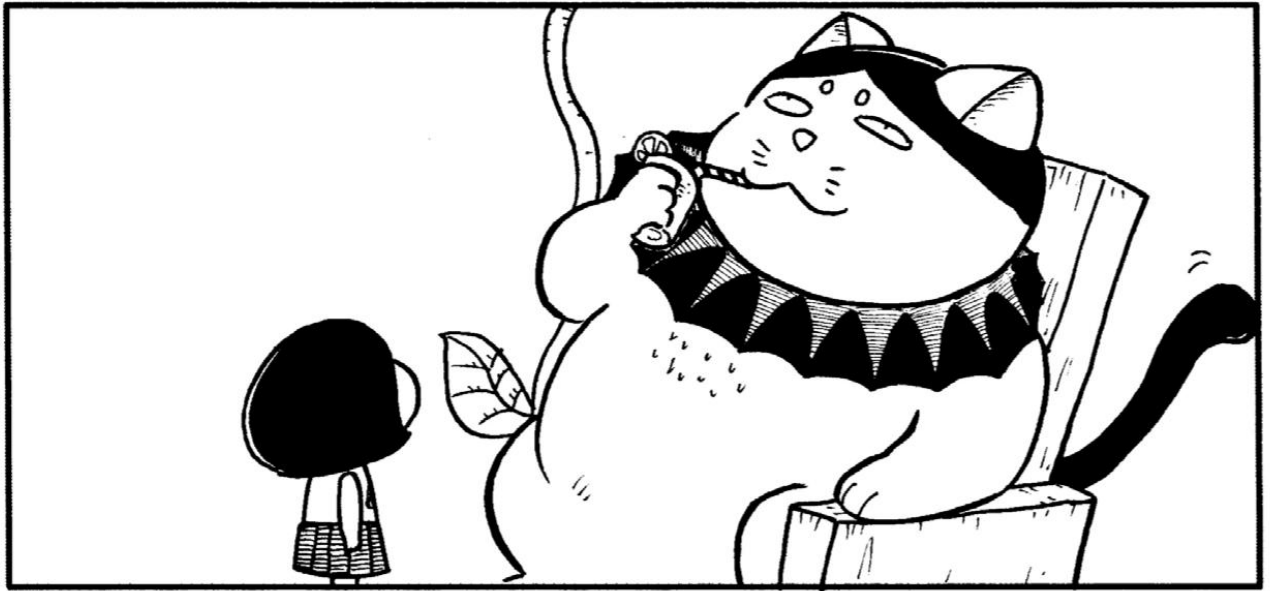
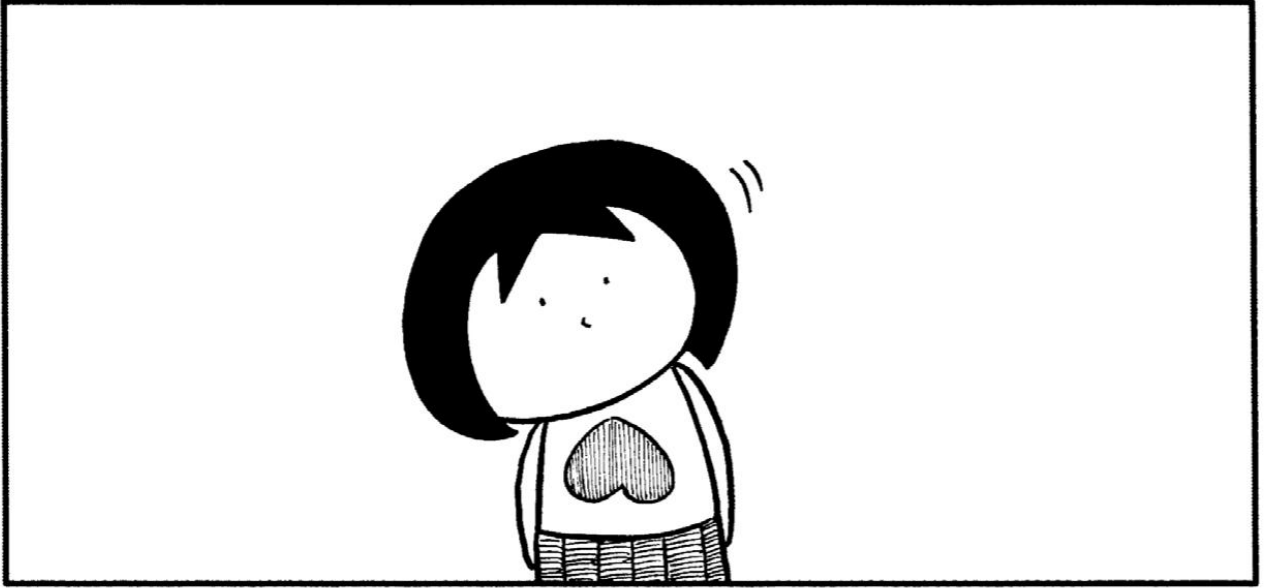

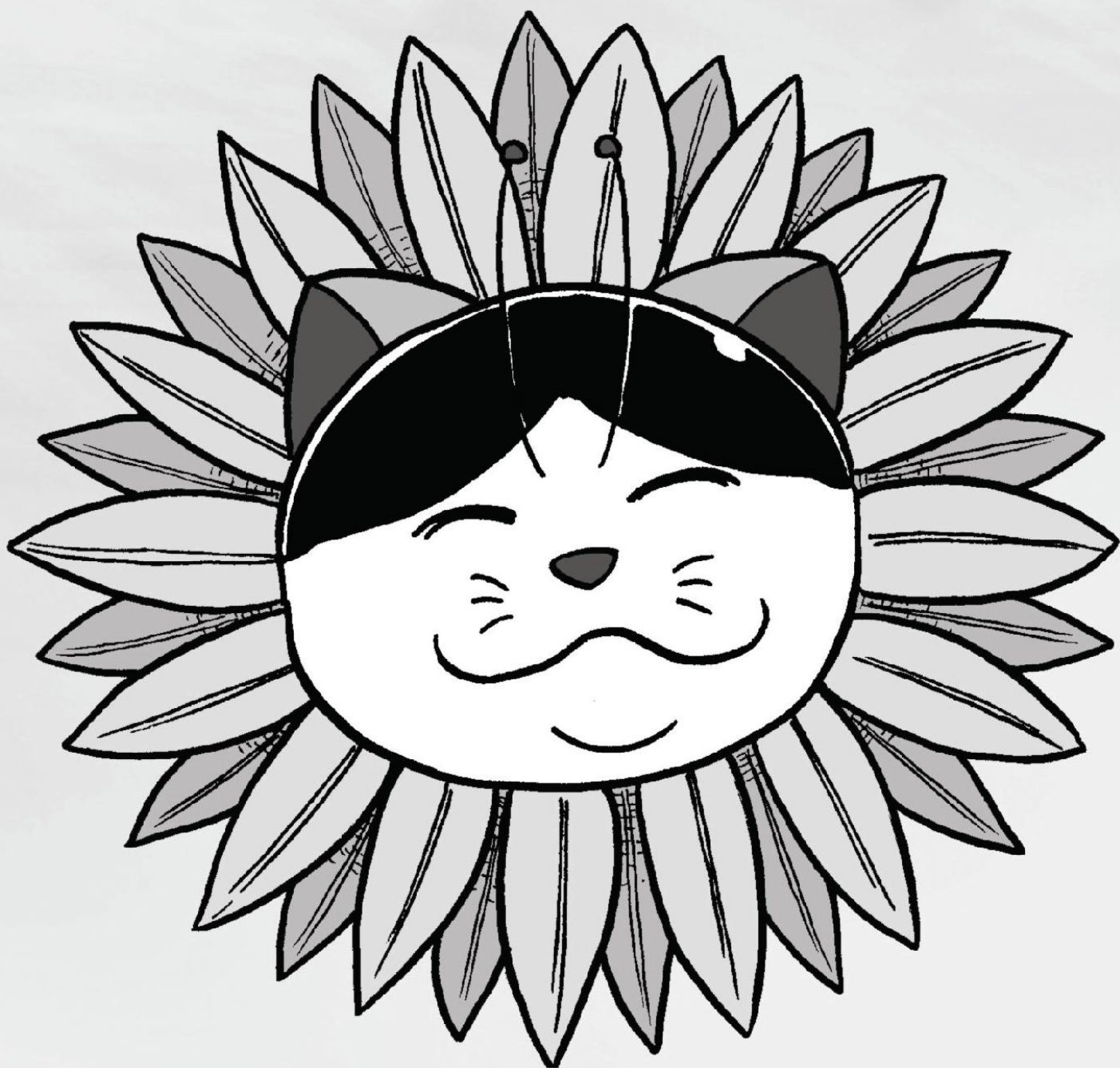

Mỗi ngày

Đều có hoa nở

PANDADA BOOK#2

Copyright© by Ong-Art Chaicharncheep

10/55 Moo 1, Changwattana 14Rd., Tungsonghong,
Laksi, Bangkok 10210 Thailand

Vietnamese Edition 20XX by 1980 Books Co., Ltd
Through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd

THẦN MÈO PANDADA 2

Copyright © 2016, Công ty TNHH Văn hóa và Truyền
thông 1980 Books

Không phần nào trong cuốn sách này được sao chép
hoặc chuyển sang bất cứ dạng thức hoặc phương tiện
nào, dù là điện tử, in ấn, ghi âm hay bất cứ hệ thống
phục hồi và lưu trữ thông tin nào nếu không có sự
cho phép bằng văn bản của Công ty TNHH Văn hóa
và Truyền thông 1980 Books.

Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến
đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn
thiện hơn!

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG
Địa chỉ: Số 175 Giảng Võ - Hà Nội
Điện thoại: 04 38515380; Fax: 04 38515381
Email: info@nxblaodong.com.vn
Website: www.nxblaodong.com.vn
Chi nhánh phía Nam
Số 85 Cách mạng Tháng Tám, Quận 1, Tp Hồ Chí Minh
ĐT: 08 38390970; Fax: 08 39257205

THẦN MÈO PANDADA (Tập 2)

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Giám đốc - Tổng Biên tập
Võ Thị Kim Thanh

Biên tập: Mai Thị Thanh Hằng
Trình bày: Như Ngọc
Bìa: Khôi Nguyên
Sửa bản in: Nguyễn Xinh

In 1.500 bản, khổ 13 x 19 cm tại Công ty cổ phần In và Thương mại Prima. Địa chỉ: số 35, ngõ 93 Hoàng Quốc Việt, Nghĩa Đô, Cầu Giấy, Hà Nội. Số xác nhận ĐKXB: 4792-2016/CXBIPH/05-327/LĐ. Quyết định xuất bản số: 1493/QĐ-NXBLĐ cấp ngày 30 tháng 12 năm 2016. In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2017. Mã ISBN: 978-604-59-7397-4.

ĐƠN VỊ LIÊN KẾT XUẤT BẢN:
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG 1980 BOOKS
Add: 101-B2, Ngõ 125/2, Trung Kính, Cầu Giấy, Hà Nội
Tel: 043 788 0225 / Fax: 043 7880225
Website: www.1980books.vn / Email: rights@1980books.vn

